MARTHA SCHROEDER

De două ori sfioasă

Traducerea și adaptarea în limba română de

MIHNEA COLUMBEANU.

ALCRIS

Capitolul 1

– Unde-i Rocco?

Kate privi în jur, prin barul pustiu. Vedea un bărbat înalt, cu umeri lați, profilat pe lumina ferestrei. Nu era Rocco. Dacă statura nu l-ar fi dat de gol, aureola de păr auriu ar fi făcut-o cu siguranță. Kate oftă. Tare mai simțea nevoia unui chip familiar...

– Bună dimineața. Vă pot ajuta cu ceva? Rocco e plecat, iar eu îi țin locul.

Glasul bărbatului era profund și scăzut, cu un accent pe care Kate nu reușea să-l localizeze. Avea o barbă blond-închis, asemănătoare cu părul.

Kate se întoarse spre el.

– Aș putea da un telefon?

– Local?

– Nu. Dar îl plătesc cu cardul telefonic, răspunse ea, cam înțepată. Rocco ar fi avut încredere că nu lăsa convorbirea neachitată.

Barmanul scoase telefonul de sub bar și îl puse pe tejghea. Kate îl privi lung, ca pe un obiect de origine extraterestră. Nu

voia să-l sune pe Ed Douglass, patronul firmei Douglass Technologies, ca să-i spună că-și luase câteva zile libere. Ed avea obiceiul să urle din te miri ce, iar Kate numai de-așa ceva n-avea nevoie. Ar fi putut da o ripostă drastică, de pildă răcnind la rândul ei: M-am cărat!

Buzele barmanului tresăriră într-un zâmbet.

– E un telefon, domnișoară.

Kate îi aruncă o privire gravă.

– N-ați dori și o cafea, înainte să telefonați? îi propuse el.

– Ba da, vă mulțumesc, răspunse Kate cu un zâmbet, politicos.

Barmanul clipi, iar Kate observă că avea cei mai albaștri ochi pe care-i văzuse în viața ei. Albastrul penelor de păun. Un albastru electric, care o hipnotiza. Uimită, simți că bătăile inimii i se accelerau. De unde-și găsea asemenea resurse, când tocmai îi fusese zdrobită?

– Ce v-a adus aici în octombrie? întrebă ea.

– Îmi plac stațiunile de pe litoral în afara sezonului. Rocco pusese pe ușă un anunț că avea nevoie de un barman și administrator temporar. Așa că am intrat și m-am angajat.

Kate luă o sorbitură de cafea.

– Cafeaua asta e mai bună decât a lui Rocco. Trebuie să-i dați rețeta.

Privirea îi reveni spre telefon.

– Nu prea aveți chef să dați telefonul ăla, nu-i așa? Mai bine terminați-vă cafeaua, iar eu am să vă pregătesc o Bloody Mary și un cheeseburger.

– Doar cheeseburgerul, vă rog, răspunse Kate, care-și cunoștea limitele.

– Încă nu mă descurc prea bine cu grătarul. Dar pot mixa o Bloody Mary excelentă.

Zâmbetul lui ar fi înduplecat pe oricine.

– Și eu am lucrat cândva aici, vara, și știu toate trucurile.

– Perfect. Sunt gata pentru lecția întâi.

Bărbatul se rezemă cu spatele de rafturile barului, și brațele încrucișate pe piept.

Amintindu-și de bunele maniere, Kate îi întinse mâna:

– Sunt Kate Carstairs. Am o casă mai încolo, pe aceeași stradă.

Barmanul își șterse mâna de șorț și i-o strânse pe a ei cu căldură. Kate simți niște fiori mărunți străbătându-i brațul.

– Bună, Kate. Eu sunt Pete. Pete... Ross.

Kate observă scurta ezitare dinainte de a-și spune numele de familie. Nu-i dădu atenție. Dacă Pete Ross avea secrete, îl priveau numai pe el. Și ea avea secretele ei.

– Îmi pare bine, Pete. Totul e să încălzești dinainte grătarul, apoi să pui pe el chifla, și abia pe urmă burgerul! Uite, vezi? continuă ea, punând pe grătar o chiflă și un burger.

Câteva minute, lucrară amândoi în tăcere.

– Îmi faci și mie unul, dacă tot te-ai apucat? o întrebă Pete Ross. Nu-mi place să mănânc singur și ești prima persoană pe care o văd de când am început.

– Nici nu e de mirare, în octombrie...

Kate mai adăugă o chiflă și un burger, apoi, cu mișcări eficiente, trânti câte o felie de cașcaval pe fiecare burger, le fripse pe toate până se rumeniră și, cu un gest ceremonios, le puse pe două farfurii.

– Poftim! Înfruptă-te.

– Și tu ce faci aici, evitându-l pe prietenul acela căruia nu vrei să-i telefonezi?

În ochii lui se zărea o ușoară lucire – de curiozitate, probabil.

Kate se așeză pe taburet, în tăcere, și-și luă chifla, pregătindu-se să muște, când simți în spate un curent de aer rece. Se întoarse să vadă cine intrase.

Nu era cu putință. Kate închise ochii, convinsă că visa, apoi îi deschise la loc.

Ba era cu putință. Mark Kingsley, colegul și frecventul ei comesean – și iubitul ei, crezuse ea până în seara trecută, când Mark se logodise cu Damaris Douglass, urmând să devină curând vicepreședintele companiei Douglass Technologies. Și noul șef al lui Kate.

Kate își lăsă cheeseburgerul la loc pe farfurie.

– Bună, Mark.

– Kate, Ed s-a temut să nu faci vreo prostie. M-a trimis să te caut. Trebuie să mă asculți.

Mark traversă grăbit salonul, luându-i mâinile într-ale lui.

– Te rog, lasă-mă să-ți explic.

– Nu care cumva, Kate, spuse Pete, părând să i se adreseze unui pahar pe care tocmai îl ștergea. Niciodată să nu-i lași să explice.

– Taci, te rog, șuieră Kate, deși colțurile gurii i se arcuiau într-un zâmbet irezistibil.

Mark păru șocat.

– Ba nu, Kate, n-am să tac. Trebuie să-ți vorbesc.

Ochii lui căprui îi priveau pe ai ei cu regret. Până în dimineața aceea, îi amintiseră de ciocolata amăruie topită, sortimentul ei preferat.

– Nu prea sunt multe de spus, nu-i așa? replică ea, surprinsă să constate că se simțea într-adevăr la fel de calmă pe cât îi era și vocea. Presupun că ceea ce mi-a spus Damaris e adevărat. Până și Damaris trebuie să știe când e logodită și când nu e.

Damaris Douglass era favorita ziarelor de scandal. Se logodea cam o dată pe lună și întotdeauna îi spunea lui Liz Smith despre asta, imediat ce avea pe deget noul inel.

Mark roși la față.

– S-a întâmplat pe neașteptate, spuse el. Luam cina la familia Douglass, iar Ed a întrebat ce avem de gând în continuare. Am crezut că se referea la seara aceea, dar Dami a spus că vrem să ne căsătorim și n-am putut... pur și simplu n-am putut să... Nu știu ce ți-a trecut prin minte, dar am vrut să mă asigur...

Nici el nu părea să știe ce voia să spună.

Kate, însă, știa.

– Ai vrut să te asiguri că rămân în funcție.

Îl privi, cu gura crispându-i-se.

– Deci, Damaris era motivul pentru care trebuia să pleci în după-amiezile alea, când îmi cereai mie să-ți țin locul.

– Mare dobitoc, dom'le... murmură încet Pete Ross, spre un alt pahar.

Mark își mută privirea.

– Nu vreau decât să fiu sigur că nu vei lăsa sentimentele negative față de mine să-ți perturbe relațiile profesionale.

– Întotdeauna e atât de pompos? întrebă Pete alt pahar. Sau, oare, Katy îl face să fie așa? Semn rău.

Kate continuă să-l ignore.

– Cu alte cuvinte, vrei ca eu să mă ocup în continuare de detaliile vânzării Nightingale.

De după bar se auzi un zgomot puternic. Kate și Mark tresăriră.

– Pardon, le zâmbi cam spășit Pete. Scuzați-mă, cred că nu sunt tocmai un virtuoz al ștergerii vaselor. Mai bine să vă fac la amândoi câte o Bloody Mary, pentru calmarea nervilor. Din partea casei.

– Nu, mulțumesc, răspunseră la unison Kate și Mark.

Pete ridică din umeri, rezemându-se cu coatele de bar.

– Și-acum, ia spuneți-mi. Am dreptate dacă presupun că pe Kate o surprinde actuala logodnă a lui Mark cu Damaris?

Clătină din cap.

– Cu voi doi în față, nici nu-mi mai pare rău după telenovelele de după-amiaza. Asta-i o melodramă adevărată, ca-n viață.

– Ăsta cine naiba mai e, Kate? întrebă Mark, privindu-l pe Pete de parcă s-ar fi înverzit dintr-o dată, iar pe cap i-ar fi crescut două antene. De unde știe el despre Damaris? Ce i-ai spus?

– Nimic, Mark. Numai tu ai vorbit, de când ai intrat pe ușă.

Kate începea să se enerveze. Venise la Seaside City sperând să-și găsească liniștea. Și când colo, dăduse peste un barman care nu era-n stare să-și țină gura, și fusese ajunsă din urmă de viitorul ei șef, care o irita și mai mult.

– Bine, atunci, eu ar cam trebui să mă întorc, spuse Mark. Dami mă așteaptă la cină.

Expresia lui fudulă o înfurie și mai tare pe Kate.

– Mâine ai să te-ntorci la slujbă, nu-i așa?

– Nu, răspunse Kate, privindu-l rece. Am de gând să-mi iau liberă toată săptămâna.

Pentru prima oară, pe chipul lui Mark se ivi o emoție reală.

– Nu se poate! Am nevoie de tine, la New York!

– Ghinionul tău.

– Hai, tu, Katy! o încurajă Pete printre dinți. Nu-l lăsa pe nea Steve Frumosu', aci de față să te convingă să muncești tu în locul lui.

– În curând voi fi șeful tău, să știi! îi aminti Mark, foarte mulțumit de sine.

– Nu și dacă-mi dau semisia.

– Nu-ți poți da demisia! exclamă el copleșit. Te rog, Kate, gândește-te la viitorul tău. Trei ani ai muncit la Douglass. Nu-i arunca pe fereastră numai fiindcă Damaris a câștigat.

– A câștigat? repetă Kate, cu un calm înșelător. Ce-a câștigat? Pe tine?

– Hai că te-a terminat, Steve, băiete', comentă Pete, clătinând din cap.

– Păi, știi... vreau să zic... bâjbâi Mark, încurcat. Vreau să zic, te-am invitat în oraș de-atâtea ori și știu că voiai...

Tăcu, căutându-și cuvintele, apoi deschise gura ca să continue.

– Mai bine taci, până nu dai cu bâta-n baltă definitiv, îl sfătui Pete.

Mark păru în sfârșit să-l audă.

– Auzi, da' tu cine te crezi? se răsti el. Nu-ți mai băga nasul unde nu-ți fierbe oala, că de nu, pun să te concedieze!

Pete chicoti.

– N-ai decât! Hai și-ncearcă, Steve, băiete!

– Nu mă cheamă Steve! strigă Mark.

Pete clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă.

În sfârșit, Mark se mai calmă.

– Te-aștept vineri, la timp pentru întâlnirea cu Rossignol, spuse el. Întrucât tu ești cea care a ținut legătura cu Maurice Rossignol, Ed vrea să fii prezentă.

Îi mai aruncă o ultimă privire lui Kate, încruntat, și plecă.

În bar se lăsă tăcerea. Pete luă un burger și o chiflă de pe grătar, înlocuindu-le pe ale lui Kate, care se răciseră.

– Poftim, spuse el. Ar fi cazul să mănânci ceva.

– Și tu cine-ți închipui că ești, unchiul meu cel bun și grijuliu? Felcerul de cap? se răsti Kate la el. Nu-mi mai tot da sfaturi, nesimțitule!

– Nu sunt deloc nesimțit, și nu-ți dau nici un sfat, doar un hamburger. Mănâncă-l.

Kate luă o îmbucătură și-și dădu seama că-i era foame.

– Nu-i rău pentru un începător, recunoscu ea, fără tragere de inimă.

– Am avut o profesoară senzațională, făcu Pete o plecăciune în fața ei.

Câteva minute tăcu, în timp ce Kate își mânca burgerul. Când în sfârșit îl termină, cu un oftat, Pete îi luă mâna un moment.

– Ascultă, îmi pare rău dacă m-ai crezut nesimțit. E mai bine să glumești, decât să lași un dobitoc ca ăsta să te indispună. Am vrut să te fac să zâmbești. Ești foarte drăguță când zâmbești, Kate Carstairs.

Kate se strâmbă. Se privise în oglindă destul de des ca să știe că era atrăgătoare. Avea o siluetă cu curbe accentuate pe care încerca să și le ascundă sub taioare anoste, cu un număr mai mare. Ochii îi erau mari, căprui, iar părul, lucios, de o culoare castanie banală. Știa că nici nu se putea compara cu Damaris Douglas, cu părul ei blond-argintiu și ochii albaștri ca gheața.

– Mulțumesc, spuse ea sec.

– Nu mă crezi, clătină din cap Pete. Sunt rănit.

Apoi o privi serios, vorbindu-i cu convingere calmă.

– Ești o persoană absolut fermecătoare, Kate. Sincer.

Kate încercă să-și aducă aminte că nu-l cunoștea pe Pete Ross. Părea să creadă că o înțelegea și încerca s-o ajute, dar Kate era obișnuită să-și vadă singură de viața ei. În plus, Pete arăta mult prea bine ca să fie demn de încredere. Și Mark fusese arătos, iar Kate se făcuse de râs cu el. N-avea de gând să-și repete greșeala.

– Numele meu este Katherine Carstairs. Prietenii, printre care nu te numeri și dumneata, mă numesc Kate.

Cu o voce potrivit de severă, adăugă:

– Mă poți numi „domnișoară Carstairs“.

– Serios?

Pete părea impresionat.

– Ce-ai zice de „duduie“, sau poate „tanti“? Vă convine, tanti duduia Carstairs?

– Splendid, înclină Kate capul, stăpânindu-și un zâmbet. Și-acum, aș dori să dau telefonul acela.

– Șefului tău, Katy?

Kate refuză să muște momeala.

– Scutește-mă, Pete.

Și, fără tragere de inimă, ridică receptorul.

Peste câteva momente, auzi în aparat glasul familiar al lui Ed.

– Kate! Ce naiba faci în Jersey? De ce nu ești aici? Vineri vine Rossignol la întâlnire și am nevoie de tine. Întoarce-te imediat!

La auzul ordinelor lui Ed, Kate simți că hotărârea începea să-i slăbească. Pe Mark îl putea trimite la plimbare, dar cu Ed era altceva. Ed era omul care-i plătea salariul.

– Am să mă întorc luni, domnule Douglass. Îmi iau liber restul săptămânii.

– Ce-ți iei? Cred că nu te-am auzit bine.

Ed continuă, și mai sonor:

– Ai o întâlnire de afaceri vineri, Kate. Ai uitat? Mark nu ți-a spus?

Lui Kate începeau să-i țiuie urechile.

– De unde-a știut cum să mă găsească? N-am spus nimănui unde plecam.

– Ba ai spus, Kate, râse bubuitor Ed Douglass. I-ai spus portarului, iar el i-a spus lui Mark.

Deci, acum trebuia să discute și cu Juan, portarul.

– Ați primit memoriul meu, domnule Douglass. Este depus la dosar.

– Ed, Kate, mă cheamă Ed! țipă el jovial. Aici suntem o familie, cum știi foarte bine.

Pete clătină din cap. Kate știa că auzea toată conversația, în timp ce ștergea alene barul, ascultând cu nerușinare.

– Am nevoie de câteva zile libere, Ed. Îmi pare rău dacă a picat prost.

– Kate, spuse Ed Douglass, coborând glasul până la nivelul sonor al unui motor cu reacție. Mă surprinzi. Să fugi așa, când suntem în toiul celei mai mari tranzacții? E de-a dreptul iresponsabil!

Un moment, Pete îi acoperi mâna cu a lui. Kate simți cum o pătrundea căldura.

– Dacă nu te duci, diseară te invit la cină.

Kate își drese vocea, înfruntându-și imboldul de a ceda. Avea dreptul la un concediu.

– Ține-o tot așa, și comand languste, murmură Pete.

– Deci, acum că m-ai înțeles, știu că te pot aștepta la birou pe la șapte – ba nu, mai bine la opt... opt și jumătate, mâine, ca de obicei.

Ed părea convins că avea să vină.

– Păi... de fapt... nu... se bâlbâi Kate.

Ușurel, Pete îi desprinse receptorul din mână.

– Kate nu mai poate vorbi acum, spuse el în microfon, pe un ton autoritar.

Kate se holbă la el, incapabilă să-l oprească, la fel cum nici lui Ed Douglass nu-i putea explica de ce nu voia să se întoarcă la birou.

– Nu e sigură când va veni. O să vă mai caute ea. La revedere.

Pete închise telefonul, privind-o pe Kate cu un zâmbet.

– Gata, s-a rezolvat.

Cel puțin, acum Kate avea pe cine să se înfurie. Ed Douglass, Mark și Damaris erau inaccesibili, dar Pete Ross, înalt de un metru optzeci cât era, se afla chiar în fața ei, cu zâmbetul pe buze, barba și părul lucindu-i în lumina soarelui care intra pe fereastră.

– Băga... băgăreț... nenorocit ce ești!

Nu era cea mai teribilă înjurătură, dar suna bine.

– S-ar putea ca din cauza ta să-mi pierd slujba! Cine-ți dă dreptul să...

Luă un pahar din vârful piramidei scânteietoare pe care Pete o construise pe bar și îl aruncă spre el.

Pete se ascunse sub bar, de unde se ridică acoperindu-și capul cu mâinile.

– Hai, tu, Katy! Acum ți-ai mai revenit?

– Aaaaah!

Turbând de furie, Kate se aplecă peste bar, cu mâinile întinse, încercând să-l strângă de gât.

Pete făcu un pas spre ea și-i apucă mâinile, așezându-și-le pe după gât. Apoi se aplecă și, cuprinzându-i fața între palme, o sărută ușor pe buze – ușor, dar meticulos. Când îi dădu drumul, se retrase puțin, sfredelind-o cu ochii lui albaștri scăpărători, și-i zâmbi:

– Bine ați venit în paradisul de vacanță, duduie tanti Carstairs.

Capitolul 2

Pe Kate o furnicau buzele. Ridică privirea spre ochii lui Pete, incapabilă să se uite în altă parte. Încet, lumea își reveni la loc în poziție normală, iar Kate se retrase.

– Nu trebuia să faci asta, spuse ea.

– Ar fi trebuit să mă oprești mai devreme, replică Pete, cu glasul dulce și onctuos ca șerbetul.

Tocmai terminase cu Mark și nu avea deloc chef să repete aceeași greșeală cu un alt bărbat chipeș și nepăsător, care să-i șușotească vorbe dulci și ambigue și pe urmă s-o lase cu buzele umflate.

Pete o privi un moment, apoi zâmbi cam strâmb.

– Am înțeles. Mă crezi Mark în travesti.

– Nu, eu doar...

Când o spunea altcineva, suna absurd. Kate era de o sinceritate incurabilă. Dacă i se punea o întrebare, răspundea.

– Cred că nu sunt o foarte bună judecătoare de caracter, iar acum sunt cam vulnerabilă.

Pete dădu din cap.

– Pot să aștept.

Zâmbetul lui Kate era destul de șovăitor.

– S-ar putea să ai cam mult de așteptat. Am crezut că-l cunoșteam pe Mark – în fond, ne vedem în fiecare zi, la serviciu. Iar pe tine nici măcar nu te cunosc. Așa că, înțelegi...

Ridică din umeri, desfăcându-și mâinile într-un gest de neputință.

– Îmi asum riscul, răspunse Pete, atingând-o ușor pe obraz. Îmi placi, Kate. Răspândești o anume radiație...

Kate înălță sprâncenele.

– Mă faci să mă simt radioactivă. În momentul de față, nivelul meu energetic e aproape de zero.

Căscă.

– Mai bine m-aș duce să mă odihnesc. Pentru asta am venit aici.

– Uite cum facem, Katy... ăă, tanti, vreau să zic. Hai mai bine să trecem mai întâi pe la magazinul universal. Cyrus ține deschis după-amiaza și-ți poți face aprovizionarea de-acolo. Cy poate să garanteze pentru mine, așa că te vei convinge cât sunt de inofensiv. După aia, nu vom mai fi doi străini.

La magazin, Kate cumpără pâine și suc de portocale, iar Cyrus Tate garantă într-adevăr pentru Pete Ross.

– Asta nu-mi spune foarte mult, comentă Kate, în timp ce reveneau spre vila pe care o moștenise de la mătușa ei, Meg. De unde poate ști Cyrus că nu ești un ucigaș în serie?

– Posibil, dar improbabil, replică Pete. Ai încredere în Rocco, iar Rocco are încredere în mine. Ce vrei să știi mai mult de-atât? Nu fac decât să te invit la „Lobster Pot", ca să luăm cina. Nu plănuiesc să fug cu tine.

– Mi-ai luat o piatră de pe inimă, remarcă sec Kate.

Pete îi mângâie un moment obrazul, în timp ce coteau pe poarta curții unde Kate își petrecuse atâtea veri.

– Trage un pui de somn. Trec să te iau la șase și jumătate.

* * *

În jurul orei șase, Kate se trezi din somn, dezorientată. Se întinse și se ridică în capul oaselor, cuprinzându-și genunchii cu brațele. Camera arăta așa cum o știa – tapet cu trandafiri, perdele albe la fereastră, o pătură cadrilată pe pat. Kate își rezemă obrazul pe genunchi, savurând liniștea, înainte de a se da jos din pat.

Peste câteva minute, auzi soneria.

– Bună seara, o salută Pete din prag, întinzându-i un buchet de crizanteme. Arăți fermecător.

Kate ridică o sprânceană, cu îndoială. O fustă simplă de blugi și un pulovăr albastru pe gât nu erau hainele care să inspire cele mai entuziaste complimente.

– Mulțumesc, spuse ea. Așteaptă să pun florile în apă. De unde le ai? Credeam că la florărie e închis.

– Este. Le-am cules dintr-o curte.

– Le-ai furat? exclamă ea îngrozită.

– Nu tocmai. Casa are obloanele trase. Nimeni nu va vedea florile astea de toamnă, așa că l-am ajutat pe proprietar, luând măsuri ca să se bucure cineva și de ele.

Când se întoarse spre el, Kate văzu că zâmbea.

– Nu zâmbești. Încă mai ești supărată din cauza problemei de la serviciu?

– Domnul Douglass s-a înfuriat rău de tot. Eu sunt singura care înțelege tranzacția asta complicată pe care o pregătim.

– De ce nu-i dai un telefon? Poate că, totuși, slujba ta nu e în pericol.

Pete se ridică, apropiindu-se ca s-o cuprindă cu brațul.

– Dacă totul e-n regulă, mergem la restaurant. Ca să sărbătorim.

Kate încercă să se desprindă de lângă el, dar nu reuși. Brațul lui o ținea strâns și se săturase să tot facă ceea ce trebuia. Măcar o dată, de ce n-ar fi făcut și ceea ce voia? Iar în acel moment, voia să stea pe loc. Lângă el.

Ezita.

– Putem trece pe la bar, ca să dai telefon de-acolo, îi spuse Pete, cu buzele în părul ei, în timp ce-i punea pardesiul pe umeri.

Kate ridică privirea spre el și, dintr-o dată, își aminti de serviciu.

– Cum de mă poți duce să luăm cina la restaurant? întrebă ea, bănuitoare. Asta nu e perioada ta cea mai ocupată din zi?

– Nu, Rocco a spus că în afara sezonului nu prea sunt clienți, așa că închide barul seara. Uneori, îl deschide doar pentru ca băieții să aibă unde să vină și să vadă meciurile la televizor. Nu fac decât să respect politica firmei.

– O adevărată firmă de binefacere, comentă Kate cu un zâmbet.

Pete oftă.

– Orice-aș face, ție tot nu-ți convine, Katy, așa-i? Dacă te-aș trage din fața unui tren în viteză, ai crede c-am vrut să-ți salvez asigurarea pe viață, ca să pun mâna pe bani.

Kate nu-i răspunse. Încuie ușa și porniră spre localul lui Rocco.

Când îl sună pe Ed Douglass, era temătoare, dar își făcu curaj și formă numărul. Cu palma transpirată pe receptor, așteptă ca servitoarea să-l cheme la aparat.

– Ei, bună, Kate! o salută Ed Douglass, vesel ca moderatorul unui concurs de televiziune. Ce păcat că am fost întrerupți. Voiam să-ți spun că întâlnirea cu Nightingale a fost amânată pentru săptămâna viitoare. Așa că poți sta liniștită pe litoral, tot weekendul.

Kate asculta uluită. Chiar era adevărat că Ed Douglass îi oferea câteva zile libere? Ed, al cărui erou favorit era Leo Durocher, managerul de la Brooklyn Dodgers care, întrebat de ce se purta ca o fiară, mârâise: „Băieții buni termină ultimii". Damaris îi făcuse tăticului ei o pernă cu această deviză brodată pe ea. Ed o ținea la el în birou. Era o deviză pe care o aplica în viață toată familia Douglass.

– Ed, e o legătură foarte proastă. Am avut impresia că mi-ai spus că pot sta aici până luni.

– Așa ți-am și spus. Știi, nu pari în apele tale, Kate, continuă vioi șeful ei. Ți-ar prinde bine câteva zile libere. Ne vedem luni.

Un moment, Kate stătu cu privirea spre receptor, complet stupefiată. Apoi îl puse încet în furcă.

– Ce s-a întâmplat? Vești bune sau proaste?

– Nici eu nu sunt sigură, răspunse ea încet. Dar ai avut dreptate. Mi-a dat liber până luni. Nici măcar nu i-am cerut.

– Iar acum, te duc la cină.

* * *

La „Lobster Pot", în timp ce savurau midiile la bain-Marie, Kate încercă să penetreze aerul intenționat evaziv al lui Pete.

Acesta, însă, ocolea abil fiecare întrebare. Dacă-l întreba de unde era, spunea că nicăieri nu locuise atât de mult timp încât să țină minte. Peste cinci minute, Kate își dădu seama că ea îi povestise toată viața ei, până și că mătușa o adoptase la moartea părinților.

– Mătușa Meg a fost minunată, spuse ea, fărâmițând un baton crocant. Totuși, a durat mult până să-mi treacă dorul de mama și de tata.

– E foarte trist să n-ai părinți, nu-i așa?

Pete o privea cu atâta înțelegere și compasiune, încât Kate își simți ochii umplându-se de lacrimi.

– Și tu ți-ai pierdut părinții? întrebă ea, încercând să-i descifreze expresia.

– Da, deși într-un fel nici nu i-am avut vreodată. N-au stat prea mult prin apropierea mea, nici pe vremea când trăiau.

Din tonul lui răzbătea o notă de finalitate. Kate nu se miră când schimbă subiectul.

– Și, ia spune-mi, ce lucrezi la Ed Douglass, de ești indispensabilă?

Îl studie un moment. Arăta seducător, pur și simplu. Kate nu dorea să aibă asemenea sentimente. Nici nu se comparau cu ceea ce simțise în timpul legăturii cu Mark. Era o senzație primordială, aproape stihinică, de undeva din adâncuri. Începuse în momentul când îl privise în ochi, iar acum nu mai avea nici o importanță că nu știa nimic despre el.

– Vreau să știu despre tine și șeful care urlă, continuă Pete. Cu ce te are la mână?

– Cu salariul, răspunse ea, luând un morcov. Ai fost cât pe ce să-mi provoci concedierea.

– Bine. Deci, îți plătește salariul. Dar ți-ai putea găsi și altă slujbă, dacă ai vrea. Ce te ține acolo, de fapt?

Kate îl privi în ochi, și din nou se simți smulsă din obișnuitul ei stil glumeț și ironic. Dorea sincer ca Pete să înțeleagă.

– Ed Douglass îmi place, spuse ea, ridicând mâna când Pete deschise gura să protesteze. Știu că nu e Domnul Suav, nici măcar Domnul Rezonabil. Dar îmi place. Îmi place ceea ce încearcă să facă. Găsește mici companii care se chinuiesc să răzbească și le oferă geniilor creatoare care le-au înființat bani suficienți pentru a face pasul următor.

– Și care este acel pas următor? întrebă Pete, rezemându-se de spătar, cu o expresie de nepătruns pe chipul cufundat în umbră.

– Ed le dă bani și specialiști, dar nu încearcă niciodată să le influențeze latura creatoare. Tinerele genii își păstrează libertatea, iar Ed se alege cu o companie care-i va restitui însutit suma investită, dacă ideea rentează.

– Și dacă nu rentează?

– Ed își asumă pierderea. Dar nu pierde prea des. Chiar acum lucrăm la o tranzacție – cea despre care vorbea Mark, cu o companie numită Nightingale. I-ar putea aduce lui Ed mai mulți bani cu care să cumpere și să ajute companii la început de drum.

Un moment Pete nu spuse nimic, dar Kate îi simțea ochi ațintiți asupra ei. Lăsă tăcerea să se mai prelungească cu câteva momente.

– Vorbește-mi despre tine, îi ceru ea, apucându-l de încheietura mâinii peste masă.

Acum îi putu vedea clar expresia din ochi. Era prudent ca un leu care a simțit mirosul vânătorului. Nerăbdătoare, clătină din cap.

– Și fără fleacuri. Nu-mi povesti unde locuiești, unde-ai făcut colegiul sau cu ce te ocupi în afară că-ți câștigi existența ca barman. Vreau să știu ce gândești, ce-ți dorești, ce prețuiești. Spune-mi.

Pete se rezemă de spătar, înclinând scaunul pe picioarele dinapoi. Lumina lunii, intrând pe fereastra din spatele lui, îi arginta părul blond, lăsându-i fața în umbră.

– Ce gândesc? zâmbi el, cu dinții strălucindu-i în întuneric. Mă gândesc că azi am cunoscut o femeie remarcabilă. Ce-mi doresc? Doresc să te cunosc mai bine, Katherine Kate-pentru-prieteni Carstairs. Cred că mi-ar plăcea să te numesc Kate.

Kate simți că i se împurpurau obrajii. Dintr-o dată, Pete lăsă scaunul la loc, se întinse peste masă și-i luă mâna într-a lui.

– Nu mă prostesc. Glumesc eu în multe privințe, dar nu și când este vorba de prietenie. Și nu în legătură cu tine, cred. Vreau să fii sigură de asta.

– Aș vrea să fiu sigură...

În vocea lui Kate se simțea îndoiala. I-ar fi plăcut să aibă încredere în acel om, să creadă ce-i spunea. Dar, undeva, în cotloanele ascunse unde viețuiau instinctele ei, suna slab un semnal de alarmă. Pete Ross nu-i spusese tot adevărul.

– Ai vrea să mă crezi, dar nu poți, rosti el cu glas plat, eliberându-i mâna. Mda, știu vechiul cântec.

Urmă o lungă pauză. Kate nu mai știa ce să spună. N-o minți se propriu-zis. Dar nici sincer nu fusese.

Când Pete ocoli masa pentru a o ajuta să-și ia pardesiul, îi putu vedea expresia. Era închisă și sumbră. Fără o vorbă, Pete o conduse afară din restaurant.

Peste câteva minute, în timp ce ieșeau din parcare, Kate întinse mâna și închise radioul mașinii.

– Nu-mi face pe îmbufnatul. Vreau să am încredere în tine. Dar nu poți aștepta mai multă încredere decât ești și tu dispus să acorzi.

– Da, așa se pare. Ți-aș cere cam mult, pretinzându-ți doar... o încredere din principiu. Așa cum îți acord eu ție.

Frână în fața casei și opri motorul. Apoi se întoarse spre ea, cu același zâmbet strengăresc pe care Kate i-l văzuse pe față când îi închisese telefonul lui Ed Douglass. Ochii, însă, îi erau prudenți.

– Ai putea, Kate? Să mergi pe încredere, măcar deocamdată – măcar până va trebui să te întorci în oraș?

Întinse o mână, apoi o lăsă să cadă, când Kate clătină din cap.

– Nu știu. Îmi placi, Pete...

Pentru ea, aceasta era o mărturisire foarte importantă. Prețuia prietenia și n-o dăruia prea ușor.

– Atunci, să fim prieteni. Hai, Kate, încearcă. Niciodată nu ți-aș face vreun rău. Cred că instinctul îți spune măcar atâta lucru. Ai încredere în mine. Cel puțin până luni dimineața la ora nouă.

Și, fără să mai adauge nimic, Pete sări jos din camionetă și o ajută pe Kate să coboare din cabina înaltă. O luă în brațe, dând-o jos ușor, dar n-o eliberă. Rămase cu brațele în jurul ei și, din nou, Kate simți acea atracție irezistibilă.

Ceea ce citi în ochii ei îl făcu pe Pete să se oprească. Aplecându-se din nou spre ea, murmură:

– Ca să-ți răspund la întrebări, asta doresc și pe tine te prețuiesc.

Buzele lui le întâlniră pe ale ei, iar Kate știu că se implica prea profund și putea fi prea târziu ca să mai facă ceva.

Gura lui Pete fu la început blândă și îmbietoare, lăsând-o pe Kate doar să se desfete cu gustul și mirosul acelui bărbat care părea să-i fi luat inima cu asalt. După un moment sus-

pendat în afara timpului, Pete îi eliberă buzele, fără tragere de inimă, și făcu un pas înapoi. Kate rămase pe loc, ca vrăjită.

Un sărut, un simplu sărut, atâta fusese, își spuse ea. Dar oricine ar fi crezut că-i căzuse cerul în cap.

Și cred că s-ar putea să-mi fi și căzut, răspunse ea în gând.

Cu o expresie serioasă, Pete îi cuprinse fața în mânii.

– Cred că vreau mai mult decât o simplă prietenie, Katherine Carstairs. Mult mai mult decât atât.

Îi luă mâna și o conduse spre ușa din față.

– De fapt, cred că deja e mult mai mult de-atât. Ce părere ai?

Glasul îi era scăzut și răgușit. Ajunseră la ușă și, când Kate se întoarse spre el, Pete o încadră între mâini, rezemându-și-le de tocul ușii.

– Nu sunt sigură că mă pot gândi acum...

Kate se ridică pe vârfuri și-l sărută, ușor, fără insinuări. Un moment, brațele lui Pete o cuprinseră, ținând-o atât de strâns încât i se tăie respirația. Apoi îi dădu drumul.

– Nici nu vreau să te gândești, iubito. Lasă treaba asta în seama mea, o vreme. Și cred că ar fi mai bine să intri-n casă și să te culci.

O sărută pe frunte, cast.

– Am să trec pe la tine mâine dimineață. Voi închide barul și o să mergem împreună undeva. Noapte bună Kate noua și foarte draga mea prietenă.

Capitolul 3

A doua zi dimineața, în zori, Kate stătea cu coatele rezemate pe pervazul ferestrei de la bucătărie, inspirând adânc aerul răcoros și proaspăt, de toamnă. Chiar în momentul când ibricul începu să șuiere, se auzi o bătaie în ușă. Numai Pete putea fi.

Kate își petrecuse o mare parte din noaptea trecută gândindu-se la el. Bărbatul pe care abia îl cunoștea, dar de care se simțea atât de apropiată.

– Ai venit devreme, îi spuse ea, deschizându-i ușa. Încă nu mi-am băut cafeaua, nici nu mi-am făcut dușul și nici...

– Bine, preiau eu conducerea, o întrerupse Pete. Să nu pierdem vremea. Prăjesc niște pâine, până te hotărăști tu care ruj merge cu blugii.

Kate se încruntă spre bărbatul pe care-l visase toată noaptea. Era atât de plin de energie, iar ea înainte de cafea nu era în cea mai bună formă.

– Oricare. Trebuie să fac un duș, adăugă ea, cu vocea încă răgușită de somn.

– Întotdeauna ești atât de fermecătoare dimineața, Morocănici?

O tachina? Îi privi sprânceana înălțată și ajunse la concluzia că da. Pete se apropie de rafturile care susțineau colecția ei de porțelanuri desperecheate și luă două căni, puse în ele nes, turnă apă și începu să amestece. Avea mișcări energice și economice, trădând obiceiurile unui sportiv de performanță.

– Faci sport?

Pete o privi cu un zâmbet. Frustrată, Kate își dădu seama că nici acum n-avea de gând să-i dezvăluie multe aspecte ale vieții lui.

– Eu te-am întrebat mai întâi, îi zâmbi el. Întotdeauna ești așa de morocănoasă dimineața?

– Da. Întotdeauna, fu nevoită Kate să-i zâmbească și ea. Și-acum, e rândul tău.

– Într-adevăr. Îmbracă-te, mergem în pădurea de brazi.

– Ce sporturi faci?

– Tenis, înot...

O luă de braț și o conduse spre ușă.

– Am rezervat o canoe pentru ora zece. Tenișii, blugi, pulovăr și geacă. Mișcă, femeie.

Kate închise ușa dormitorului în urma ei, rezemându-și fruntea de lemnul rece. Descoperise de mult că ea și canoele nu erau compatibile. Trebuia să-i explice asta lui Pete.

Peste un sfert de oră, Kate era îmbrăcată cu o fustă de catifea reiată roșie-închis și un pulovăr alb pe gât. Își periase părul până când începuse să-i strălucească și și-l legase la spate cu un batic. Putea face față din nou lumii. Îi putea face față chiar și lui Pete Ross. Dar unei canoe...?

– Nu-i rău, spuse Pete cu admirație. Vino să iei micul dejun.

O așeză la masă, în fața unei farfurii cu pâine prăjită unsă cu unt. Kate oftă, luând o felie în mână. O canoe...?

După ce micul dejun fu gata, Pete scoase o sticlă din buzunarul scurtei lui de aviator, din piele roasă, și se apropie de Kate, care simți că sângele începea să-i gonească prin vene. Adierea respirației lui îi mângie fața.

– Și-acum, închide ochii, ordonă el, cu glas scăzut și răgușit. Am o surpriză pentru tine.

Ochii lui Kate rămaseră deschiși. Voia să vadă ce urma.

Urmă atingerea calmantă a unei loțiuni de plajă. Degetele lui Pete îi masau cu blândețe obrajii.

– E frig, dar soarele de octombrie e puternic încă. Asta te va apăra de arsuri.

Mâna lui îi cuprinse bărbia.

– Întotdeauna încerc să am mare grijă de prietenii mei. Haide! *Dépeche-toi, bébé!* Să mergem!

Dépeche-toi? Bébé? „Grăbește-te, puișor", în franceză? Pete, prietenosul barman în afara sezonului vorbea franceza? Încă o dată, Kate avu senzația că un curent emoțional o trăgea afară din apele ei. De fapt, își spuse ea, îi displăcuse doar cum suna acea canoe, și nimic mai mult.

Urcă în cabina vechii camionete a lui Rocco și se rezemă de spătarul din piele crăpată al fotoliului. Voia să-și petreacă ziua cu Pete Ross. Nimic mai mult. Iar dacă era mai mult, Kate nu voia s-o recunoască. Nici față de ea însăși, nici față de altcineva.

Pete o privi, citindu-i în ochi, era sigură, întrebările pe care ea refuza să le formuleze. N-avea de gând să se lase dată iar la o parte. Kate întoarse capul, privind pe fereastră.

Închiriară canoea în fața unei cabane dărăpănate, cu o singură cameră, având scrijelită manual deasupra ușii, pe o tăblie de stejar, inscripția: „Închiriem bărcii". Bărbatul brăzdat de intemperii care lucra acolo părea cioplit din același lemn de stejar. Avea chipul la fel de inexpresiv ca al unui indian de tutungerie, până când îl recunoscu pe bărbatul înalt care coborî din camionetă.

– Pete.

Un zâmbet umplu de crăpături chipul barcagiului.

– Trecu ceva vreme.

Cei doi purtară o conversație laconică, în timp ce cocoțau o canoe în bena camionetei. Kate luă două sticle de suc din răcitorul pus în colțul biroului. Se întreba dacă să ia și o pungă cu cartofi prăjiți, când Pete o strigă:

– Suntem gata! Bine că n-ai uitat de sucuri. Wayne, ea e Kate. N-a mai navigat niciodată pe râul ăsta.

– Sper că v-aduserăți poncho-uri. S-a' putea să vă udați.

Kate ridică privirea spre cerul albastru, fără un nor. De unde ploaie? Wayne părea genul de om care punea întotdeauna răul înainte, dar nici chiar el nu putea crede că avea să plouă într-o zi frumoasă ca aceea.

Wayne nu mai spuse nimic. Îi duse cu camioneta până într-un loc unde pădurea era mai deasă, iar drumul mai accidentat ca oriunde. Mașina se opri tușind și, fără o vorbă, cei doi bărbați descărcară canoea.

– Vino, Kate. Suntem doar la zece mile în amonte, îi zâmbi Pete. Să nu-mi spui că n-ai mai fost niciodată cu canoea.

– Sigur, am mai lopătat într-o canoe, răspunse Kate cu demnitate. Am fost într-o tabără de cercetași. Am făcut focul, am fript ciuperci... Activități în aer liber...

Nu adăugă că lemnele adunate de ea nu luau foc nici în ruptul capului, iar hribii, întotdeauna. Când grupa ei plecase într-o expediție nocturnă cu canoele, Kate își răsturnase barca în primele cinci minute. Își scrântise glezna pe fundul bolovănos al lacului și astfel luase sfârșit scurta ei relație cu canoele.

Pete se descălță și-și suflecă blugii.

– Stau eu la pupa. Urcă-te tu prima.

Kate privi cu îndoială canoea. Își scoase tenișii și-și înfundă șosetele în ei. Apoi, îi legă cu șireturile, agățându-și-i pe după gât. Măcar atâta lucru își mai amintea din tabără.

Merse prin apă spre ambarcațiunea cu aspect fragil. Apa era adâncă doar de câteva degete, dar canoea tot aluneca, nelăsându-se prinsă. În cele din urmă, Pete o ținu pe loc și, după trei încercări, Kate reuși să-și ridice un picior peste copastie, dar când încercă să și-l tragă și pe celălalt își pierdu echilibrul și căzu pe fundul bărcii, cu picioarele în sus. Până se ridică ea, Pete lopătă rapid spre mijlocul râului. Nu comentă nimic despre îmbarcare. Kate nu putea suferi ca oamenii să-i trateze cu tact stângăciile.

Observă cu plăcere că își amintea cerințele elementare ale navigației cu canoea. Se rezemă pe călcâie, privind în jur la lumea tăcută prin care lunecau. Numai copaci și apă. Parcă s-ar fi întors în timp. Nu mai era Kate Carstairs cea din secolul douăzeci, cu blugi și tenișii. Era o fecioară indiancă fugind împreună cu iubitul ei alb, european. Trebuia să se grăbească – și începu să lopăteze mai repede, până când brațele ajunseră să i se miște ca două pistoane. Mai repede, și mai repede, altfel avea să-i ajungă din urmă tatăl ei, furiosul șef de trib, și-atunci...

– Kate, ce Dumnezeu faci? Nu participăm la nici o cursă.

Glasul lui Pete îi risipi reveria. Plăsmuise o fantezie atât de reală încât, un moment, nici nu mai fu sigură unde și cine era. Întoarse capul spre iubitul ei cu ochi albaștri și...

Scăpă pagaia din mână, holbându-se la Pete ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară în viața ei.

– Ce e?

Nu-și putea alunga din minte imaginea lui ca amant. Scutură capul, pentru a și-l limpezi.

– O, Doamne, am pierdut pagaia. Stai s-o iau...

– Stai jos, Kate. Ai să cazi în apă. Am să întorc canoea și atunci o vei putea ajunge. Nu te apleca așa de tare!

Pete întinse mâna ca s-o apuce de braț și s-o ajute să-și țină echilibrul, dar Kate era hotărâtă să recupereze pagaia fără ajutorul lui. Câțiva centimetri încă, și avea s-o ajungă. Se aplecă și mai mult, întinzând degetele.

Pagaia se îndepărta plutind alene, iar Kate își pierdu echilibrul și se răsturnă în râu.

– Katy! Katy! Unde ești? răcni Pete, în timp ce capul lui Kate ieșea la suprafață, tușind și scuipând apă.

– N-am nimic! spuse ea tușind. Sunt o fraieră și nimic mai mult.

– Ești sigură că totul e-n regulă? Nu te mișca. Vin să te-ajut.

Pete trecu peste marginea canoei, lăsându-se în apă fără să provoace aproape nici un val.

– Poți veni încoace? Te-ai lovit? Lasă-mă să te ajut.

Nu râdea de ea, iar Kate îi auzea îngrijorarea în glas.

Mergând prin apă până la pietre, Kate luă pagaia și se întoarse spre canoe, cu un zâmbet răutăcios.

– Mă întorc victorioasă!

Pete îi întinse mâna, ținând cu cealaltă mână pupa bărcii.

– Ai grijă. Pe-aici, fundul e înșelător. Fii atentă pe unde calci. Mai ai doar câțiva pași... Gata.

Răsuflă ușurat când Kate ajunse la el. O strânse la piept cu un braț, spunându-i:

– Mi-ai tras o sperietură... Un moment, am crezut că te loviseși la cap.

Kate începuse să se mai liniștească. Ridicând privirea, văzu în ochii lui Pete o văpaie ciudată. Ca răspuns, în adâncul făpturii ei se aprinse o scânteie. Un moment, dogoarea acesteia o țintui în loc. Se înfioră, deși nu de frig.

– N-am nimic, șopti ea. Și nu-mi spune Katy.

Începu să tremure, iar Pete se transformă pe dată într-un cercetaș priceput. O ajută să se urce la loc în canoe și o înveli cu cămașa lui de lână. Apoi își scoase pulovărul și-i înfășură picioarele cu el. Porni barca rapid, expert, vorbindu-i lui Kate încontinuu și asigurându-se că se simțea bine.

În sfârșit, ajunseră în luminișul de unde închiriaseră canoea. Pete o ajută să debarce pe pietrele care serveau drept ponton. Kate vru să-i spună cât de minunat fusese și cât de mult îi plăcuse. Dar, în locul cuvântării elegante, slobozi un strănut sonor, deloc romantic.

Pete nu făcu decât să-i ia mâna și să i-o sărute.

Wayne ieși din baracă, privind-o pe Kate, cu părul ei răvășit și tenișii încă îmbibați de apă.

– Zisei io că s-ar putea să vă udați, comentă el, mutându-și o scobitoare dintr-un colț al gurii în celălalt.

Ca la un semnal, Kate strănută din nou. Uitase complet de visul cu tânăra indiancă și de frumusețea tăcută a râului. Era udă, înfrigurată și nefericită. Privi spre Pete și observă că abia își stăpânea râsul.

Veselia o cuprinse și pe ea, revărsându-i-se prin vene ca vinul.

– Ei, cred că sunt o candidată pentru Miss Canoe, de zici, Wayne?

Wayne nu făcu decât să-i privească pe amândoi, clătinând din cap.

Mâna lui Pete se strânse pe a ei.

– Eu aș zice că mergi la sigur. Ba chiar, s-ar putea să retragă titlul, de invidie.

Întorcându-se unul spre altul, izbucniră în râs. Râdeau atât de tare, încât abia se mai țineau pe picioare. Se rezemară unul de celălalt și, de fiecare dată când păreau gata să se oprească, se uitau unul la altul și iar îi apuca.

Wayne îi privea pe amândoi cu un fel de curiozitate dezinteresată, ca și cum ar fi văzut un animal necunoscut la grădina zoologică.

– Io nu văz ce găsirăț' de râs, comentă el într-un târziu. Zisei c-o să vă udați, și vă udarăț'. Ce-o fi caraghios în asta, zău că nu știu...

Capitolul 4

Când Kate și Pete se întoarseră la bar, găsiră un mesaj urgent de la Ed Douglass. Cu groază, Kate formă numărul de la Douglass Technologies. Reieși că era vorba de un bal de binefacere dat de Dami în aceeași seară, la care participarea se situa sub așteptări. Reputația de lideră mondenă a lui Dami era în pericol, iar lui Kate i se cerea să vină ca să mai mărească numărul invitaților.

– Dami mi-a spus că n-ai avea nimic împotrivă – voi două fiind atât de bune prietene... mugi glasul lui Ed.

– Spune-i Domnului Mugilă că venim, răspunse Pete, care auzise perfect cuvintele lui Ed.

Kate scutură violent din cap.

– Îmi pare rău, Ed, dar...

– Poți să te întorci imediat acolo unde ești acum, până luni. Rămâne cum am stabilit. Dar Dami e atât de sensibilă, încât...

Dami era sensibilă ca o piele de rinocer, își spuse Kate, dar tatăl ei o cocoloșea ca pe o mimoză. Cu Pete alături, Kate le-ar fi putut face față lui Dami și Mark.

– Bine, Ed. Vom veni.

– Veți veni? Dami mi-a spus că trebuie să vii singură.

– Nu, îmi aduc și un partener. Și, din moment ce tot mă voi întoarce, pot foarte bine ca după-amiază să vin la birou. Ne vedem acolo, Ed.

* * *

În seara următoare, la ora opt, Pete sună la ușă – un Pete pe care Kate nu-l mai văzuse niciodată. În locul blugilor roși și al scurtei de aviator, purta un tuxedo impecabil ce părea croit la comandă. Își aranjase părul și barba. Numai zâmbetul și ochii albaștri-electrici îi rămăseseră răutăcioși, la fel cum și-i amintea.

– Arăți superb, domnișoară Carstairs, spuse Pete. Desigur, nici pe departe la fel de seducător ca atunci când ești udă-leoarcă, adăugă el, aplecându-se să-i sărute mâna.

La atingerea lui, pulsul lui Kate o luă la goană în galop.

– După cum vezi, credinciosul tău duh a venit să te ducă la palat, pentru a participa la petrecerea vrăjitoarei rele.

– Cred că ai încurcat basmele, încercă ea să zâmbească.

Se străduise să se îmbrace cât mai sofisticat, cu o rochie neagră croită simplu. Își aranjase părul într-o cascadă de bucle și purta toate produsele pe care i le recomandase magicianul de la raionul de cosmetice.

– Sunt nervoasă, îi mărturisi ea. Probabil Dami a pus otravă în suc, când i-a spus tăticul ei că vin.

– *Courage, mon amie, le diable est mort!*

Pete o apucă de mână și porni cu ea spre lift.

– Sună familiar, dar și la franceză stau la fel de prost ca la vâslit și înecat.

– Cum adică, stai prost cu înecatul? o tachină Pete. Ai fost cât pe ce să te îneci în apa care-ți venea până la brâu. Ăsta înseamnă talent, fetițo!

Îi deschise ușa, făcându-l loc să iasă.

– Cât despre franceză, asta a fost doar o vorbă pe care obișnuia s-o spună tatăl meu când mă temeam de ceva. „Curaj, prietene! Diavolul a murit."

– Ba n-a murit deloc. E viu și nevătămat, și mă așteaptă la Drake Hotel.

Pete râse, pornind spre o limuzină lungă și neagră parcată în fața clădirii. Deschise portiera și o ajută pe Kate să urce, cu un gest ceremonios.

– Unde-ai găsit caleașca? întrebă Kate, aproape temându-se să audă răspunsul.

– În New York se poate închiria orice, ridică din umeri Pete. Șoferii de limuzine caută mereu câte un câștig ușor, în timp ce-și așteaptă clienții. Am avut noroc, atâta tot. La Drake, te rog, Léon.

– Sigur, șefule.

Mașina se înscrise în trafic, pornind spre centru, suplă și silențioasă ca o pisică.

– Ești doar un client norocos și-ți spune „șefule"? întrebă Kate privindu-l pe Pete curioasă.

Chipul lui, însă, era cufundat în umbră, așa că nu-i putu distinge expresia. După un moment de așteptare, Pete răspunse, cu seriozitate:

– Nu-mi pune prea multe întrebări, Kate, sau s-ar putea să te dezamăgesc. Ți-o mai amintești pe eroina de poveste care voia să afle secretul prințului? Când l-a descoperit, i-a părut rău. Hai să ne simțim bine în seara asta și nimic mai mult.

Când ajunseră în sala de bal a hotelului, Kate aruncă o singură privire în jur și vru să plece. Sala era supraaglomerată și supraîncălzită, iar ea se simțea ca o vrabie într-o colivie plină cu păsări exotice. Pete o luă de braț și o conduse imediat spre bar.

– Adânca înțelepciune intuitivă a barmanilor îmi spune că mulțimea asta e însetată și ar fi bine să bem acum, dacă vrem să mai prindem ceva.

Îi făcu semn lui Kate să stea pe margine, în timp ce el se avânta în vâltoare, înhățând un suc și o bere.

– Bere? se miră ea. Sunt surprinsă că Damaris a permis să se desfacă bere la bar.

– Barmanii știu că noi, snobii pe invers, bem bere la recepții. Ca să ne manifestăm disprețul față de poziția socială.

Cuprinzând-o cu brațul pe după umeri, murmură mai încet:

– Inamicul va ataca la ora șapte. Pregătește-te să respingi primele incursiuni.

Adierea caldă a respirației lui Pete și atingerea trupului său înalt și robust o făcură pe Kate să întârzie cu răspunsul. Privi în jur și o văzu pe Damaris Douglass, arătând ca o crăiasă a zăpezii, cu părul ei blond-argintiu și ochii cenușii spălăciți. Purta o rochie de crep alb suficient de decoltată ca să lase foarte puțin în seama imaginației.

Damaris se opri la câțiva centimetri distanță de ei. Își dezgoli dinții spre Kate, într-o parodie de surâs.

– Bună, Kate, salută ea, cu vocea plină de venin și miere în cantități egale. Ce amabil din partea ta că ai venit. Și te-ai îmbrăcat

în rochia ta cea mai bună! O copie după Bill Blass, nu-i așa? Cred că am avut originalul acum vreo doi, trei ani – pe vremea când era la modă.

Kate simți brațul lui Pete strângându-se în jurul ei și, deodată, îi veni să râdă de răutatea meschină a lui Damaris.

– Bună seara, Damaris, o salută ea cu un zâmbet dezinvolt.

Damaris zâmbi la rândul ei, cu ochii reci.

– Nu mi-l prezinți pe prietenul tău? Tăticul a spus că vei veni singură.

Vorbea pe un ton acuzator, ca și cum Kate, aducându-și un însoțitor, ar fi nesocotit ordinele șefului. Îi întinse mâna lui Pete, arătându-și gropița din obraz și privind în sus pe sub gene, așa cum făcea întotdeauna când cunoștea un bărbat.

– Eu sunt Damaris Douglass, fiica lui Ed Douglass.

Pete zâmbi, dar fără nici o expresie deosebită.

– Douglas Technologies, îi explică dulce Damaris.

Fără să dea nici acum vreun semn că recunoscuse numele magic, Pete îi luă un moment mâna. Damaris se încruntă.

– Ne-am mai cunoscut?

– N-aș crede, domnișoară Douglass, zâmbi Pete. Sunt sigur că mi-aș aduce aminte.

Glasul lui Mark, răsunând în spatele ei, o făcu pe Kate să tresară.

– Damaris, iubito. Kate, ce plăcere să te revăd!

Kate se întoarse. Chipul lui Mark, care tocmai sosise, exprima orice, numai plăcere nu. Ochii îi săgetau între Damaris și Kate, iar gâtul îi palpita spasmodic, înghițind în sec.

Damaris continua să-l privească pe Pete, întrebându-se vizibil cum reușise să-l agațe neînsemnata de Kate Carstairs.

– Ai o memorie chiar atât de bună, domnule...?

Făcu o pauză.

– Ross, murmură Pete, cuprinzând-o pe Kate de mijloc. Pete Ross. Sper să nu vă supărați că am venit și eu. Kate și cu mine avem atât de puțin timp ca să stăm împreună, încât nu suportăm să pierdem nici un minut. Nu-i așa, iubito? întrebă el, trăgând-o pe Kate și mai aproape.

– A, da... răspunse Kate, intrând în joc; nu-i era greu deloc și, privindu-l pe Pete în ochi, zări în adâncurile lor o veselie răutăcioasă. Da, numai noi știm cât de puțin timp apucăm să petrecem împreună.

Atâta lucru, măcar, era adevărat. Dami n-avea decât să înțeleagă ce voia.

Laudele adresate altei femei o plictiseau pe Damaris. Se întoarse spre Kate, privind-o cu ochiul estimativ al unui bijutier.

– Și tu, unde l-ai cunoscut pe omul ăsta divin?

– L-am câștigat la tombolă. Premiul doi, zâmbi Kate, căci Damaris n-o mai intimida. Ar fi trebuit să vezi cum arăta premiul întâi!

Mark se uită de la Damaris la Kate, cu o expresie nedumerită. Părea surprins să vadă că-l ignorau, discutând despre un alt bărbat.

– Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme, iubito, spuse el îngrijorat, ca și cum s-ar fi așteptat ca Damaris să-l certe.

Blonda își înclină capul în direcția logodnicului ei, așteptându-l să-i depună un sărut pe obraz.

– Cred că ai fost la nesuferitul ăla de sediu, ocupat cu nu știu ce prostii pentru porcăria aia de fuziune, sau ce-o fi, spuse arțăgoasă Damaris, care pretindea ca orice prinț al ei să facă sluj imediat ce i se poruncea.

– Păi, da... răspunse Mark pe un ton de scuză; se întoarse spre Kate, cu ușurarea întipărită pe față. Asta-mi amintește, Kate, mă gândeam că ai putea să-mi ții o informare, iar mâine am să rezolv eu singur. N-ai nici un motiv să-ți scurtezi concediul.

Părea atât de sincer... Dar Kate știa că Mark voia să-i ia locul ca agent principal al tranzacției Nightingale, lăsând-o, desigur, să se spetească ea cu munca.

– Mulțumesc mult, Mark, răspunse ea suav, ce drăguț din partea ta să te gândești la mine. Dar am discutat deja cu Ed și mâine voi veni al birou ca de obicei.

Dami îl luă pe Mark de braț, spunând:

– Vezi, Mark, ți-am spus eu: Kate o rezolvă cu plăcere.

Clătină din cap spre Kate, cu tristețe.

– Muncește atât de mult încât, uneori, îmi fac și griji pentru el. Are nevoie de un subaltern, pentru treburile mai puțin importante. Mă bucur atât de mult că înțelegi că ăsta e rolul rău.

Kate îi privi pe amândoi, dându-și seama pentru prima dată că se prea putea să fie făcuți unul pentru celălalt. Erau de o prostie monumentală, în aproape toate cele, fiindcă nu-i interesa absolut nimic ce nu avea legătură directă cu ilustrele lor persoane. Totuși, în privința lucrurilor care-i afectau, erau vicleni și necruțători ca niște pirați. Dacă interesele lor coincideau întotdeauna, ar fi format o echipă redutabilă.

Kate nu dorea deloc să fie în pielea lui Damaris Douglass.

– Nu te agita să ajungi la birou cu prea mult timp înainte de nouă, Kate, continuă Mark, arătându-se preocupat de binele ei. Mai bine dormi cât vrei tu de mult dimineațăahnești bine. Ți-am citit referatele despre Nightingale și cred că aș putea să...

Dami, însă, auzise destul. Îi adresă lui Mark bosumflarea ei patent, plus fâlfâirea din gene aferentă, o privire destinată să prefacă bărbații în aspic, iar ei să-i aducă tot ce poftea. În acel moment, poftea la atenția nedivizată a lui Mark.

Pe sub chițăielile ei sufocate, à la Betty Boop, avea o voce tăioasă ca oțelul.

– Mi s-a făcut pân-aici să tot aud de compania aia nesuferită – Canary sau Bluebird, sau cum i-o fi zicând! Tu și tăticul parcă nici n-ați mai fi în stare să vorbiți despre altceva!

Îl luă pe Mark de braț, cu un gest posesiv.

Ca replică de plecare, înainte de a-l duce pe Mark de-acolo, Damaris se agăță de brațul lui și toarse:

– N-ar trebui să-ți mai bați capul cu nimicarnițele astea scârboase, acum, când tăticul te-a făcut vicepreședinte executiv. Lasă-le în seama lui Kate! Doar pentru asta e plătită!

În timp ce Damaris și Mark se îndepărtau, Kate rămase încremenită. Petrecerea se învolbura în jur, dar ea ignora glasurile, fumul de țigară și clinchetele de pahare. Va să zică, Mark își și primise răsplata – vicepreședinte executiv, cu Kate care să muncească și Damaris să toace banii.

Puteți s-așteptați, voi doi, spuse Kate în sinea ei. Am să zbor din Douglas Technologies, imediat ce apuc să-mi imprim curriculum vitae-ul și să-mi împachetez ghivecele cu flori!

Instinctiv, întinse mâna după brațul încurajator al lui Pete. Nu-l găsi. Avu senzația că fusese aruncată dintr-o dată în noaptea rece. Simți un fior și aproape o cuprinse panica. Unde dispăruse? Plecase oare, așa cum făcuse aluzie? Nu-mi pune prea multe întrebări, Kate, altfel s-ar putea să dispar.

Porni într-un circuit lent al sălii. Într-o încăpere de vizavi, zări un bărbat înalt care ar fi putut să fie Pete. Ușa era întredeschisă. Kate intră să se convingă, dar în prag se opri, auzind vocea unei femei vorbind rapid în franceză.

Glasul lui Pete suna indulgent când răspunse:

– Vorbește în engleză, tante Eugénie. M-ai trimis la Yale ca s-o folosesc, așa că ajută-mă să exersez. Știi multe despre toată afacerea, deci nu-mi mai veni cu aerele astea gen „eu-sunt-doar-o-femeie-proastă-care-habar-n-are-de-nimic“. De ani de zile au încetat să mă mai amăgească.

Kate intră în cameră. Pete, în picioare, privea spre o femeie scundă, cu părul alb, care purta un taior de brocart albastru și un colier de diamante scânteietoare. Fața îi arăta ca o rețea de riduri fine, cu pielea asemenea unei hârtii chinezești mototolite și apoi întinse la loc. Avea ochii la fel de albaștri ca ai lui Pete. Kate le zâmbi, cam nesigur. Întrerupsese o discuție serioasă, despre ceva important – „toată afacerea“, spusese Pete. Putea să însemne orice.

– Bună!

Pete se apropie de ușă, oprindu-se lângă Kate.

– Madame, permiteți-mi să v-o prezint pe Katherine Carstairs. Kate, dumneaei este Madame... Lascombes.

Ezitase o clipă, observă Kate, ca și cum ar fi trebuit să-și amintească numele. Cum o numise pe Madame Lascombes, înainte de a intra ea? Nu-și mai amintea aproape deloc limba franceză, dar era sigură că „tante“ însemna „mătușă“. Dacă Madame Lascombes era mătușa lui, de ce nu spunea? Și cum de avea o rudă atât de elegantă?

– Sunt încântată de cunoștință, răspunse Madame Lascombes, privind-o pe Kate cu curiozitate. Nu sperasem să-mi văd... să-l văd pe Pierre, iar acum o cunosc și pe prietena lui. Este o mare plăcere pentru mine, domnișoară Carstairs.

Bătrâna vorbea cu un ușor accent franțuzesc. Accentul vag străin al lui Pete nu părea franțuzesc, dar asta nu însemna neapărat că Pete nu era francez. Din puținul pe care-l auzise, accentul lui franțuzesc suna ireproșabil.

Imediat, însă, Kate își aminti de bunele maniere.

– Vă mulțumesc, Madame, pronunță ea cuvântul cu accentul original. *Je suis enchantée de faire votre connaissance*.

Anii de franceză din școală o învățaseră limba scrisă elementară, dar formula de politețe adresată lui Madame Lascombes îi epuizase tot vocabularul oral.

Pete și Madame Lascombes schimbară o privire surprinsă. Apoi, Pete souse:

– Kate și cu mine tocmai plecam. Voi lua legătura cu dumneavoastră mai târziu... Madame.

Ieșiră tăcuți pe strada mărginită cu copaci din fața hotelului. Clădirile înguste, de piatră, păreau să defileze rigid de pe un bulevard pe următorul. Mașini scumpe cu numere diplomatice se înșirau pe ambele laturi ale străzii, în ciuda indicatoarelor care spuneau „Nici să nu vă gândiți să parcați aici!".

Pete luă mâna lui Kate și o vârî în buzunarul pardesiului.

– De ce ești atât de tăcută, Katy?

– Este mătușa ta, Pete?

Kate dorea niște răspunsuri. Detesta sentimentul că Pete se ținea și cu ea de aceleași jocuri ca și cu Damaris Douglass – și anume, că-i spunea adevărul învăluindu-l în mister.

– Dami, mătușa mea? Ce idee! Nu, am bucuria să-ți spun că nu sunem rude.

Vorbea pe un ton glumeț dar, când o privi pe Kate, ochii îi erau tăioși.

– Termină, Pete. M-am săturat de toate misterele astea. Cine ești? Madame Lascombes este mătușa ta?

Pete ridică din umeri. Câteva momente, nu spuse nimic. Mâna sa, care continua s-o țină pe a ei, o făcea pe Kate să rămână conștientă de apropierea lui.

– Vinovat. Ar fi trebuit să mă aștept. Da, e îndurătoarea mea mătușă. Continuă să-mi vorbească de parcă aș fi oaia neagră a familiei. Când ne întâlnim, îmi dă sfaturi bune ca să-mi îndrept relele năravuri.

– Ce năravuri rele?

Kate încercă să-și scoată mâna din buzunarul lui Pete, dar acesta o strânse și mai tare. Totuși, nu putea trece cu una cu două peste acel subiect.

– Obiceiul de a minți fecioare inocente? De a te da drept barman itinerant?

Vocea ei era tăioasă. Știuse tot timpul că Pete îi ascundea multe. N-ar fi avut nici o obiecție, până și faptul că avea o rudă bogată și strămoși străini îl privea numai pe el, dar Kate știa că Pete mai avea și alte secrete.

După ce trase adânc aer în piept, Pete murmură:

– Mai scutește-mă, iubito. Lasă-mă doar să mă prefac că sunt duhul tău credincios – prietenul tău. Numai în noaptea asta, hai să fim ceea ce suntem. Fără etichete, fără nici un fel de întrebări.

– Și ce anume te face să-i dăruiești atâtea bunătăți tocmai acestei Cenușărese?

Cuvintele lui Kate erau tăioase. Numai în noaptea asta. Atâta tot era, o mică distracție de-o seară? Continuă, incapabilă să se oprească:

– Eu sunt fapta ta bună pe luna în curs? Am primit rolul fiindcă tocmai ți se terminaseră domnișoricile bătrâne?

– La naiba, Kate, știi că nu e vorba de așa ceva.

Merseră în tăcere până la colțul următor. Apoi, deodată, Pete o răsuci cu fața spre el. Îi cuprinse obrajii în mâini, ținând-o nemișcată.

Și o sărută.

Încet, la început. O explorare blândă a buzelor. Ușor ca puful, urmărindu-i contururile gurii cu buzele lui.

Kate fu pierdută.

Brațele ei îl cuprinseră de mijloc, pe sub sacou, simțindu-i palpitația lină a mușchilor de care o mai despărțea acum numai cămașa de bumbac apretat. Pete mârâi din gâtlej, începând să-i sâcâie buzele cu limba, deschizându-i-le. Gura ei cedă – era lucrul cel mai firesc din lume. Kate nu voia decât să rămână așa cum erau, explorând, gustând, atâtând. Cui îi păsa că stăteau pe Park Avenue, în mijlocul trotuarului? Și ce dacă pe lângă ei treceau mașini? În toate erau numai necunoscuți. La New York nu întâlneai niciodată cunoștințe.

– Salut, șefule, spuse Léon, în timp ce limuzina super-lungă se oprea lângă ei, cu motorul torcând. Vrei să te duc undeva unde-i mai cald?

Capitolul 5

– Nu mă inviți înăuntru? o tachină Pete, mângâindu-i urechea cu răsuflarea, în timp ce Kate își căuta cheia.

– E târziu, Pete, și trebuie să...

Lăsă fraza neterminată. Într-un fel, nu putea s-o ducă până la capăt. Simțea prezența lui Pete la doar câțiva centimetri de ea.

Prea aproape.

Nu destul de aproape.

„Trage aer adânc în piept", își spuse. „Nu e o situație fără ieșire, Katherine. Doar un mic caz de glande la galop."

– Voiam să spun...

Buzele lui Pete îi depuseră pe ureche o sărutare ușoară ca pana. Kate scoase o mică exclamație, când buzele lui porniră în voie pe gâtul ei, acum încordat de o dorință nerecunoscută. Mâini calde îi înlăturară mantoul, astfel încât buzele să-i poată săruta umărul. Fiori de plăcere delicioasă o străbăteau, în timp ce atingerea buzelor se contopea cu căldura îmbătătoare a

trupului lui Pete. Simpla lui prezență îi făcea nervii să vibreze. Mâinile lui Kate tremurau, iar cheile îi căzură pe mocheta din hol.

– Stai... eu... tu... cheile...

Era oare această făptură incoerentă, care se topea pe picioare, neîntrecuta Kate Carstairs? Da, o Kate nouă și renegată, conștientă numai de năvala senzațiilor dezlănțuite de un sărut. Pete îi scurtcircuitase creierul.

Nu-mi pasă. Simt... simt...

Se rezemă de pieptul lui, cu gâtul arcuit, nemaidorind să se oprească, chemându-i atingerea. Era electrizată de privirea lui, de mirosul, de atingerea lui. Esența lui o învăluia ca o mantie de foc.

Încetează! Nu știi nimic despre acest om!

Cu un efort supraomenesc, Kate se smulse din brațele lui Pete. Pentru moment, temerile îi erau mai puternice decât dorința. Se lăsă în genunchi, căutând cheile prin holul slab luminat. Când mâna i le atinse, metalul rece o readuse la realitate. Se ridică încet în picioare, întorcându-se spre ușă. Niște degete puternice, masculine, îi luară cheile din mână.

– Descui eu ușa.

Pete o întoarse cu fața spre el. Kate îi simțea tot trupul, zvelt și musculos. Clanța care i se înfigea în spate fu singurul lucru care o împiedica să se dizolve într-o băltoacă de dorință. Era dură și normală – o parte a realității.

Kate făcu un pas lateral, dându-se la o parte din fața ușii. Când Pete o deschise, lumina caldă a lămpii pe care Kate o lăsase aprinsă le inundă fețele. Kate văzu în ochii lui Pete regret și un zâmbet nostalgic. Și el știa că visul se sfârșise.

Sau... chiar așa să fi fost, oare? Kate nu știa ce putea citi pe chipul ei.

– Ce-ar fi să faci două cafele tari, Katy, și să-mi spui ce anume te-a adus în cetatea păcatului ca să-ți cauți norocul?

Pete vorbea pe un ton glumeț, dar expresia lui era rugătoare.

Kate nu putea să-l refuze. Nu conta dacă mai târziu avea să regrete sau nu. Își scoase pardesiul, se descălță de pantofi și lipăi desculță până în mica bucătărie, unde puse apa și cafeaua în ibric.

Pete o urmase.

– Nu te deranja prea mult. Merge și un nes.

– N-am. Numai la mare, fiindcă acolo n-am ibric electric, spuse ea, punând la loc linguriță și cutia cu cafea.

Privind-o atent, Pete întrebă:

– Întotdeauna ești așa de ordonată?

– Cred că da.

Kate se uită în jur, cam nedumerită.

– Ce nu-i în regulă dacă ești ordonat? Celor mai mulți oameni le place ordinea.

– Cu ordinea nu e nimic în neregulă. Atâta numai că eu sunt dezordonat și-mi place nesul, iar asta ar putea crea probleme dacă m-aș îndrăgosti de tine, spuse Pete cu un aer de scuză. Mă gândeam numai că ar fi bine să știi.

Kate îl privi lung.

– Vorbeam despre cafea, spuse el, trecându-și o mână pe dinaintea ochilor ei. Deșteptarea, Kate. Aici e vorba de probleme majore ale vieții.

– Păi... răspunse ea, cu o voce cam răgușită, sunt sigură că de problema cafelei ne putem ocupa...

Luă două căni din dulapul cu veselă.

– Dacă se va pune vreodată, vreau să spun.

Îi dădu lui Pete o cană și turnă cafea în amândouă. Până acum, își păstrase calmul. Hotărând să se poarte în continuare ca și cum totul ar fi fost perfect normal, turnă câte un deget de brandy în două cupe și îl conduse pe Pete în living.

Se așezară pe canapeaua tapițată cu creton. Kate îi dădu unul dintre paharele cu brandy și învârti băutura într-al ei. Apoi, dintr-o mișcare a încheieturii mâinii, își turnă tot paharul pe gât. Se cutremură, simțind alcoolul scurgându-i-se în stomac.

– Credeam că preferi sucurile, comentă Pete zâmbindu-i.

– Numai în scopuri medicinale. Acum... răspunse ea cu voce răgușită. Sunt gata. Dacă repeți ce-ai spus, aș fi încântată să discutăm...

Pete îi luă umerii în mâini, scuturându-i-i ușor.

– Dragostea nu e un lucru pe care să-l discuți, Katy. Nu știai?

Apoi, glasul i se îmblânzi.

– Nu să stau de vorbă cu tine am chef acum. Hai mai bine să facem lucrul pe care-l dorim amândoi.

Buzele lui le întâlniră încă o dată pe ale ei, dar aceasta nu mai era o explorare blândă. Era pasiune și cucerire – un bărbat care-și revendica o femeie. Femeia lui. Iar Kate își deschise dintr-o dată buzele și-și trimise limba s-o mângâie pe a lui.

Pete scoase un mârâit slab, posesiv, din adâncul gâtlejului. Brațele lui o cuprinseră și o traseră în poală. Începu să-i urmărească formele trupului cu mâinile, coborând de pe talie în lungul piciorului și înapoi. În cele din urmă, mâna lui îi găsi sânul și se opri acolo, cuprinzându-i forma plină. Gura i se mișca încet peste a ei.

Kate își simțea sânii dilatându-se și încordându-se, pe când buzele îi deveneau din ce în ce mai pline, mai inflamate. Lumea

se concentrase în mâinile acelui bărbat, în buzele și trupul lui. Voluptuos și lent, trupul ei se înfierbânta și se îngreuna sub atingerea lui.

Voia să se apropie de el, să-l simtă atingând-o în feluri pe care nici nu putea să le exprime. Moleșeala fu înlocuită de nerăbdare. Cum s-ar fi putut apropia atât de mult pe cât dorea, pe cât avea nevoie, când îi despărțeau straturile de bumbac, catifea și mătase? Se îndepărtă puțin și trase de capsele cămășii lui Pete. Păru să dureze o veșnicie până când cămașa se descheie în sfârșit, dezvăluindu-i pieptul. Cu un zâmbet de satisfacție, Kate își depuse în fine palmele pe pielea lui. Era o senzație divină. Mușchii netezi se încordară sub mâinile care-i străbăteau. Pielea lui Pete ardea ca focul. Kate îi simți sfârcurile mici și tari, bărbătești, încordându-se sub degetele ei, și-i auzi respirația întretăindu-se în timp ce-l mângâia.

Pete îi apucă mâinile într-ale lui.

– Kate, iubito...

Glasul îi era răgușit.

– Nici nu știi ce mă faci să simt...

Ceva din glasul lui o dezmetici. Nu era pregătită să aibă relații intime cu Pete. Mai rămăseseră atâtea întrebări cărora nu le cunoștea răspunsul...

– Cred că ar fi mai bine să pleci...

Pete îi sărută pleoapele.

– Știu că trebuie să plec.

Inima i se simțea zbuciumându-se în piept.

– Altfel, am să te duc în pat și-am să fac dragoste cu tine până când nici unul dintre noi nu va mai putea să se miște. Și pe urmă, continuă el, sărutându-i vârful nasului, o să mai bem din cafeaua ta fabuloasă. Și pe urmă, îi sărută colțul gurii, o vom lua de la început.

Kate îl privi cu ochi mari. Creierul îi era încă blocat și nu-i prea putea înțelege cuvintele, dar trupul ei știa prea bine ce dorea.

Îl dorea pe Pete Ross. Fără să accepte nici un înlocuitor. Dar cât de mult timp avea să-l mai dorească, o dată ce afla cine era cu adevărat?

– Mmm... murmură ea, sperând că părea inteligentă. Mai bine du-te...

– Unde să mă duc? întrebă absent Pete, în timp ce-și trecea degetele prin cascada mătăsoasă a părului ei lung, distrugând tot ce-i mai rămăsese din coafura atât de sofisticată.

– Nu știu...

Mintea lui Kate se trezea treptat din nou la viață. Deschise brusc ochii.

– Acasă. La un hotel. La Y.M.C.A.

– Oriunde, numai să plec?

Dintr-o dată, mișcarea regulată, liniștitoare, a mâinii lui Pete încetă.

Nu, își spuse Kate ca prin ceață. Doamne, Dumnezeule, ce se întâmpla cu ea? Chiar avea de gând să-i ceară lui Pete să... rămână peste noapte... să facă dragoste cu ea... cu ea...? Imposibilă idee. Minunată, dar... imposibilă.

– Pleacă. Acum.

Reuși să pronunțe cuvintele și se retrase de lângă Pete, afară din hipnoticul câmp de forță pe care-l crea el. Simțea cum realitatea se unduia în jurul ei, ca un voal. În ultima jumătate de oră nu mai fusese Kate, ci o ființă moale, supusă și dornică.

Pete o privi, cu ochii săi albaștri învăpăiați.

– Nu voiam să...

Kate sări în picioare.

– Pleacă odată! Nu-mi da explicații, nu-ncepe cu scuzele. Numai ieși de-aici, Pete. Imediat!

O mânie neînduplecată îi ridică bărbia. Dacă-și ținea ochii deschiși și nu clipea, lacrimile n-aveau să-i cadă. Încercă. Îl privi pe Pete în ochi, căutând să înțeleagă ce vedea acolo.

– Mâine dimineață să nu mă urăști, Kate.

Pete vorbea încet, intens, ca și cum ar fi vrut să-i dea de înțeles mai mult decât spunea.

– Indiferent ce vei afla despre mine, ține minte că tot ce-am spus, tot ce am simțit amândoi, a fost real.

– Și ce-am să aflu?

Cuprinsă dintr-o dată de teamă, Kate încercă să se ascundă după simțul umorului.

– Că ești un hoț de bijuterii notoriu, care servește la bar între o lovitură și următoarea? Un mercenar fără noroc care-și caută pe undeva un bărulet comod?

Pete râse.

– Citești prea multe romane, Katherine Carstairs. Păcat că nu-s manuale de programare a computerelor. Povești de dragoste? Ăsta e viciul tău secret?

– Nu-l consider un viciu. Și-n plus, vorbeam despre secretele tale, nu despre ale mele.

Kate se retrase, privindu-l. Expresia lui era serioasă. Exista un lucru pe care Pete voia să-l ascundă.

– Nu e nici un secret.

Zâmbi, iar Kate observă că și el se refugia la adăpostul glumelor ușoare.

– Sunt doar îngrijorat că s-ar putea să mă dorești numai pentru trupul meu. Că imediat ce-ți faci poftele cu mine, ai să mă arunci ca pe-o haină folosită. Sunt doar un barman, știi, nu un bărbat pe care să-l duci la mama acasă.

Gura i se arcui într-un zâmbet, dar ochii lui continuau s-o observe prudenți.

– Ba nu ești, răspunse Kate cu convingere.

– Ce nu sunt? replică Pete, fără ca expresia să i se schimbe.

– Nu ești barman. Sau...

Se gândi nu moment.

– ...Sau, cel puțin, nu ești numai barman.

– Nimeni nu e numai un singur lucru. Cu toții suntem complicați, Katy. Și tu, și eu, toată lumea. Nu vreau decât să știi că, indiferent ce vei crede despre mine mai târziu, întotdeauna am considerat – și întotdeauna voi considera – că ești o persoană rară și minunată, și că am putea să...

Se întrerupse pe neașteptate, dregându-și glasul.

– Am fi putut.

Făcu o pauză.

– Am fi putut trăi ceva cu totul deosebit împreună.

Când termină, glasul îi devenise un scrâșnet răgușit.

– Între timp, Kate, „cea mai drăguță Kate din lumea creștină", zâmbi el, somn ușor.

Îi puse un moment degetul pe buze, apoi se strecură afară din casă.

O clipă mai târziu, Kate auzi ușa liftului închizându-se.

Plecase. Dar mai trecură câteva minute până când Kate se întoarse spre dormitor.

Și mai trecură câteva ore până când adormi.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, la ora opt fără un sfert, Kate urcă treptele clădirii în stil Art Deco a sediului companiei Douglas Technologies. Cerul era înnorat și mohorât, în ton cu taiorul ei gri de flanelă și bluza albă apretată. Nici o bijuterie sau machiaj nu-i înveselea înfățișarea de fecioară puritană. Părul castaniu îi era pieptănat pe spate și legat la ceafă cu o fundă neagră.

Hotărâtă, Kate și-l alungase complet pe Pete Ross din minte. N-avea decât să-și facă de cap cu subconștientul ei, dacă putea. Ea era hotărâtă să rămână în lumea ceasurilor deșteptătoare, a cafelei negre și a fuziunii Nightingale. N-avea să nutrească nici un gând la barmani sexy și sărutări de neuitat. Absolut nici un gând.

Apăsă pe butonul liftului destul de tare pentru ca degetul s-o doară, bătând din picior nervoasă. După un urcuș înnebunitor de lent, intră pe ușa firmei Douglas Technologies. Oricât era de preocupată, observă că domnea o tăcere neobișnuită. Ridicând ochii pentru a privi în jur, o văzu pe Shirley DiStefano, secretara lui Ed, uitându-se la ea, apoi la un enorm buchet de garoafe de pe birou.

Kate trase adânc aer în piept.

– Ce este, Shirley? întrebă ea, încercând să vorbească pe un ton energic. Domnia Sa a și-nceput să mârâie? Trântește-i în brațe garoafele și Wall Street Journal. Astea ar trebui să-l calmeze.

– Nu-i deloc de râs, Kate, răspunse Shirley, gesticulând spre ușă. De la șapte-i acolo. Cu Damaris.

Făcu o scurtă pauză, ca pentru a anunța o criză internațională gravă, apoi continuă.

– Aruncă încoace și-ncolo cu lucruri, și nici măcar nu-s cești din-alea incasabile. După cum sunau, păreau să fie porțelanurile de Limoges. Iar Damaris plânge.

Shirley vorbea aproape în șoaptă. Apoi privi spre florile de pe birou.

– Iar florile sunt pentru tine.

Kate atacă mai întâi problemele importante.

– Damaris plânge mereu, spuse ea. Pe urmă, tăticul îi cumpără o rachetă de tenis bătută în diamante, sau o pereche de iahturi, și iar e toată numai cântec, joc și voie bună. Nu trebuie decât să așteptăm până vor ajunge la scena împăcării.

Privi buchetul de flori.

– Astea de la cine sunt? o întrebă ea pe Shirley.

– De unde să știu eu cine-ți trimite ție flori, Kate? Am destule treburi mai importante pe cap. Ascultă-mă pe mine, nu-i deloc de râs!

Imperturbabila Shirley își rodea buzele. Trebuia să fie ceva mai grav decât obișnuitele mofturi matinale ale lui Ed Douglass pe tema de-ce-m-a-blestemat-soarta-să-fiu-înconjurat-numai-de-idioți?

– Damaris a intrat aici ca o furtună, la șapte și-un sfert, fără să bată la ușă, și de-atunci o țin întruna. Ed a ieșit de două ori ca să întrebe dacă ai venit.

– Ei bine, acum sunt aici. De ce nu-l suni, ca să nu primesc vaza de Sèvres în cap?

Kate deschise micul plic alb strecurat printre garoafele roz parfumate. „Succes la bărbieritul leului! Pete." Picaseră chiar la țanc, își spuse ea zâmbind. Confruntările cu Ed Douglass erau necesare cel puțin o dată pe săptămână. Niciodată nu-i mai făcuse față înarmată cu flori care-i purtau noroc.

Shirley clătină din cap.

– Nici nu mă gândesc să-l sun. Ar smulge telefonul din perete și știi cât ne costă o chestie ca asta. Intră și atât. Sunt sigură că n-o să se înfurie, din moment ce ești tu.

Kate ridică din umeri.

– Pune-le în apă, da, Shirley?

Îi dădu florile, zâmbind. Cumva, nervii din ziua aceea ai lui Ed Douglass i se păreau prostești. Nu-i rămânea decât să-l învăselească până-i treceau. Metoda ei obișnuită de a rezolva crizele lui Ed consta în a se purta ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic anormal, până când trecea furtuna. Băgă cartonașul cu dedicația în buzunar.

– Cine le-a trimis? o întrebă Shirley zâmbind.

– Un tip misterios trăsnet, pe care l-am agățat într-un bar.

Shirley o privi cu ochi mari, în timp ce Kate pornea nonșalantă spre cabinetul lui Ed Douglass.

Bătu cu pumnul în ușă.

– Domnule Douglass, Ed, eu sunt, Kate! răcni ea. Te rog să nu arunci cu nici un obiect scump! Știi bine că o să-ți pară rău!

Se auzi un muget înfundat, apoi ușa se deschise cu atâta putere încât se lovi de perete.

– Era și timpul! Unde-ai fost? Am spus la ora șapte, și-acuma-i opt!

Ed Douglass o privi încruntat, trecându-și o mână prin părul roșcovan încărunțit. Avea un trup masiv și compact care-i amintea lui Kate de un urs – uneori dansând cu voioșie greoaie, alteori zbuciumându-se de furie neputincioasă. În dimineața aceea, ursul nu dansa.

Kate nu afișă nici o expresie. Privind în jur, o văzu pe Damaris ghemuită în fotoliul de la biroul tatălui ei. Aceasta ridică privirea spre ușă, iar pe față îi apăru un zâmbet de răutate satisfăcută.

– Spune-i, tăticule. Spune-i că ai concediat-o, zise ea fudulă. Știam eu c-ai s-o-ncurci. Știam c-ai să te dai de gol. Mai întâi ai încercat să pui mâna pe Mark, și acum...

– Hai, Dami, o întrerupse cu blândețe tatăl ei. Trebuie să-i dăm lui Kate posibilitatea să ne explice.

– De ce? Ți-am spus că aseară erau împreună. Se țineau de mână și-și spuneau unul altuia „iubitule“. Ce-ar mai fi de explicat?

– Despre ce vorbește? întrebă Kate, uitându-se de la unul la altul. Nu pot să dau nici o explicație până nu știu despre ce e vorba.

– Nu trebuie să-i spui nimic, tăticule. Dă-o afară și gata!

– Ei, Dami...

– Perfect, spuse Kate cu privirea la Ed, ignorând-o pe Damaris. Dacă asta vrei, voi pleca de-aici în cincisprezece minute. O poți pune pe Shirley să-mi trimită cecul prin poștă – inclusiv salariul întreg pe-o lună, pe care mi-l datorezi în loc de preaviz.

Kate vorbea cu voce calmă, dar genunchii îi tremurau și gura i se uscase. Era concediată, Damaris o expedia, în timp ce Ed stătea alături, tăcut. Și nici măcar n-avea să-i dea vreo explicație.

Lucrase pentru Ed Douglass de când sosise la New York, dornică să-și găsească o slujbă interesantă. Se adâncise în muncă și avusese plăcerea de a constata că se descurca bine. Ed fusese dificil dar, așa cum îi spusese ea lui Pete la cină, îl admira pentru felul cum ajuta companiile cărora le cumpăra acțiuni. Regreta că trebuia să plece astfel. Dar știuse, din clipa când Damaris își anunțase logodna, că trebuia să plece imediat ce noua funcție a lui Mark devenea oficială.

Însă una era să demisioneze într-un moment ales de ea, cu admirație și regret din ambele părți, și cu totul altceva să fie concediată fără nici un motiv. Indiferent dacă-și dorea slujba sau nu, Kate avea de gând să lupte pentru drepturile ei. Și era hotărâtă să învingă. Abia atunci urma să-și dea demisia.

– Nu te deranjează dacă iau cu mine și dosarele pe care le-am adunat pentru afacerea Nightingale, nu-i așa? îl întrebă ea pe Ed, pe un ton dulce și rezonabil. Voi șterge numele, desigur, dar vreau să le folosesc pentru prezentarea mea profesională.

– Ce prezentare? întrebă Dami, vizibil uimită.

– Prezentarea pe care mi-o voi face pentru viitoarea angajare. Așa se obișnuiește, răspunse încrezătoare Kate, sperând ca tactica ei de bluff să reușească. Folosirea hârtiilor confidențiale ale unei firme pentru prezentarea la altă firmă era departe de a fi un procedeu obișnuit. De fapt, Kate nu avea intenția să ia cu ea nici un dosar, dar voia ca Ed Douglass să se îngrijoreze când își dădea seama că o pierdea pe singura persoană care avea habar de toate amănuntele afacerii.

Damaris zâmbi înfumurată, ca o pisică la vederea unei străchini cu mâncare.

– Cred că știm unde va fi angajarea asta viitoare, nu-i așa, tăticule?

Ed o privi pe Kate cu un amestec de furie și dezamăgire.

– Mda, pe-asta cred c-o știm.

– Ei bine, din moment ce tu și Damaris păreți să știți tot ceea ce voi face, vreți să mă puneți și pe mine la curent? întrebă Kate strângând pumnii, pentru a nu striga la ei: Ce naiba se întâmplă aici?!?

– Noua ta slujbă, răspunse Ed încet, cu glas greu. La Nightingale Industries.

– Noua mea slujbă...

Kate se întrerupse, exasperată.

– Nu am nici o slujbă nouă! Damaris, continuă, întorcându-se încet spre ea și vorbindu-i ca unui copil foarte mic, ce-ar fi să-mi spui tu mie ceea ce i-ai spus și tăticului tău? Ca să știm cu toții ce-am făcut.

Damaris ridică din umeri.

– Bine, fă pe proasta, dacă așa-ți convine. Oricum n-o să-ți folosească la nimic. Și cică ești așa de deșteaptă...!

Cu pumnii încleștați, Kate se aplecă peste birou.

– Treci la subiect, Dami.

– Bine, bine. Am să-ți fac jocul, Domnișoară Bună-și-Cuminte! I-am spus lui tăticul, continuă ea zâmbind cu gura până la urechi, că te-am văzut aseară la bal.

Făcu o pauză, în așteptare.

– Și?

– Și că erai cu un tip.

– Și???

– Tipul cu care erai, ce, nu-l mai știi? Ăla înalt și bărbos, care-ți spunea „iubito“.

– Pentru a treia oară: și?

– Și tipul ăla, dragă Kate, era, de parcă n-ai ști, Pierre Rossignol.

Kate rămase cu gura căscată, în timp ce Pământul își încetinea pentru câteva secunde rotația. Indiferent la ce se așteptase din partea lui Damaris, nu fusese ceva atât de tras de păr.

– Ce vrei să spui? Maurice Pierre Rossignol are șaizeci și șapte de ani și n-a mai ieșit din conacul lui de la Montreal de doi ani. Nu l-am cunoscut niciodată, am comunicat cu el doar la telefon și prim e-mail.

– Ăla-i bătrânul Rossignol, Kate. Tu erai aseară cu tânărul Rossignol. Și o știi foarte bine, doar cumperi și tu Fortune!

Dami părea iritată că adversara ei se lăsa prinsă atât de ușor.

– Atunci, pe cine-ai adus la petrecere? interveni glasul lui Ed, cu un calm nefiresc, în confruntarea care se desfășura peste birou.

– Se numește Pete Ross, răspunse Kate, neștiind de ce se simțea datoare să continue. E barman pe litoral.

Ed clătină din cap.

– Barman! Rossignol nu bea niciodată, și singura stațiune litorală pe care o frecventează e Saint Tropez.

– Este barman! prepară o Bloody Mary foarte bună. Și bea bere, insistă sonor Kate. Cel puțin, era barman. Alaltăieri. Și bea bere. Aseară.

– Mai scutește-mă.

Dami luă o revistă și o împinse peste birou.

– Nu mai face pe nevinovata, că nu mai ține. Ăsta-i numărul din Fortune pe luna martie. Ai memorat totul despre Nightingale. Vrei să spui că ți-a scăpat tocmai asta?

„Asta“ era o fotografie color, pe o jumătate de pagină, cu doi bărbați într-o sală de consiliu cu lambriuri, amândoi stând în picioare în poziții asemănătoare, rezemați de o masă de conferințe enormă, din lemn de trandafir. Purtau costume bleu-

marin la două rânduri, cu dungi subțiri, dar asemănările se terminau aici. Bărbatul mai vârstnic, identificat în fotoexplicație ca Maurice P. Rossignol, avea părul alb și chipul pătrat. Ochii îi erau de un cenușiu glacial, dar cele mai frapante trăsături de pe chipul lui erau sprâncenele. Negre ca pana corbului, îi brăzdau oblic fruntea, dându-i o expresie impresionantă. Acela era Maurice Rossignol cel cunoscut de Kate – sau cunoscut, cel puțin, din corespondență și din conferințele pe care le ținuseră prin telefon și pe Internet.

Încet, fără tragere de inimă, îl privi pe celălalt. Înalt, slab, cu păr auriu-închis pieptănat înapoi de pe frunte. Ochi albaștri strălucitori care păreau reci precum cerul arctic. Fără barbă, desigur. Fără nici un zâmbet pe buze. Fără blugi. Dar pe cine încerca să amăgească? Îl cunoștea foarte bine. Textul îl nominaliza ca Pierre M. Rossignol. Își luase numele de Pete Ross. Kate nici nu era sigură cum i-ar fi venit ei să-l numească.

Clipi din ochi, hotărâtă să nu cedeze prea ușor.

– Ar putea fi același om.

– Ar putea! L-am văzut prezentându-te Ducesei de Lascombes, aseară. Nu te osteni să negi. E mătușa lui. Cum îți explici că barmanul tău o cunoștea?

Kate înghiți în sec. De ce ar fi încercat să-i explice lui Damaris? Se întoarse spre Ed.

– Știu cum pare. Poate că este Pierre Rossignol. Dar, Ed, n-am știut! Probabil a vrut să facă... o glumă.

Se așeză, simțind că i se tăiau picioarele. O străbătea un amalgam arzător de furie și durere, dar n-avea să-l lase pe Ed, și în nici un caz pe Damaris, să vadă cât de lovită se simțea. Pete Ross – Pierre Rossignol – oricine era – intrase în viața ei cu doar două zile în urmă. Era hotărâtă să supraviețuiască acestei trădări.

– Ed, n-am știut cine era. Poate că nici nu e același om. Poate e o greșeală. Poate că n-a vrut să...

„N-a vrut să ce?“ se întrebă ea, dezgustată. „N-a vrut să-ți cadă cu tronc? N-a vrut să se distreze pe seama unei fete amărâte? Și ce altceva n-a mai vrut?“

– Nu pot dovedi că ceea ce crede Damaris e greșit. Știu că e convinsă, poate că și tu ești convins. Dar nu te-aș trăda niciodată, Ed. Trebuie să știi asta.

Ed o privi, oscilând vizibil între îndoială și încredere.

– Știu că până acum niciodată nu m-ai trădat. Dar acum, când Dami s-a logodit cu Mark, poate te-ai gândit că ar fi mai bine să părăsești compania. Poate că ne-ai vândut. S-ar putea ca Dami să aibă dreptate.

– Dami are dreptate, tăticule. Noroc numai că am o memorie atât de bună a fețelor. Am știut eu că-l mai văzusem undeva și, când m-am dus acasă, ți-am răsfoit revistele până am găsit-o pe asta, încheie Dami triumfătoare.

De ce mă urăște atât de mult? se întrebă Kate. Știu că nu ne simpatizăm, dar de ce toată satisfacția asta veninoasă? Clătină din cap și se întoarse să iasă, când se auzi soneria, iar ușa se deschise.

– Bună, Kate, o salută Pete Ross. Ce mică e lumea, nu-i așa?

Capitolul 7

Un moment, toți rămaseră încremeniți. Încadrat în ușă, Pete zâmbea, pe când ceilalți îl priveau cu gurile căscate. Arătau ca un stop-cadru dintr-o melodramă veche. Personajul malefic intră în scenă, își spuse Kate, stăpânindu-și o izbucnire neașteptată de râs isteric. În clipa următoare explodă, cuprinsă de un pustiitor val de furie și încă o emoție, și mai furtunoasă.

Acesta nu era omul care-i închisese telefonul în nas lui Ed Douglass, care o dusese cu canoea, care o sărutase în neștire. Acesta era Pierre Rossignol, formidabilul magnat din revista Fortune. Poate că zâmbetul lui semăna cu cel al simpaticului barman cu jumătate de normă, dar ochii îi erau de nepătruns, iar expresia feței părea batjocoritoare. Și, lucrul cel mai devastator din toate, barba lui Pete dispăruse. Omul acesta era proaspăt ras, lăsând să i se vadă gura prelungă, arcuită cu umor, și bărbia fermă care exprima îndărătnicie.

Kate nu putea scoate o vorbă. Nu-și putea muta privirea. Furia îi bubuia prin țeastă ca tunetele anunțând ploaia, acoperind orice sunet din jur.

Necunoscutul care semăna atât de mult cu Pete făcu un pas spre ea. Întinse mâna, iar Kate se retrase. Stai pe loc! își impuse ea cu furie.

Mâinile lui îi cuprinseră pumnul încleștat. Coborând privirea, Kate văzu că purta un ceas cartier. Pete Ross avusese un cronograf vechi de oțel ieftin. Își smulse mâna.

– Desigur.

În primul moment, Kate nici măcar nu fu sigură că vorbise cu voce tare.

– Așa se face că știai despre Damaris. Și... la fel se explică felul cum s-a răzgândit Ed, dintr-o dată, în legătură cu întoarcerea mea azi. Ai pus pe cineva să telefoneze și să amâne întâlnirea. Mă cam miram eu, dar totul părea atât de...

Totul părea vrăjit, completă ea în gând, dar refuză să pronunțe cuvintele. Nu fusese nici o vrajă. Fusese o înscenare.

– Și Léon? Prietenosul șofer în timpul liber care numai în timpul liber nu era, așa-i?

Îl privi lung.

– De ce toată intriga asta? întrebă ea cu înverșunare. Ți-ai dorit doar să guști din ceea ce trece drept distracție printre cei de nivel inferior? Un mic interludiu, o joacă de-a „ziceam că...", folosind ajutorul angajat al părții adverse? Sau era mai mult decât atât? Ce credeai că ți-aș fi putut spune despre Douglass Technologies, domnule Rossignol?

Inamicul cu costum în dungi îi apucă ambele mâini, ținându-i-le strâns când Kate făcu o încercare convulsivă de a și le smulge. În apropiere se auzeau glasuri, dar ochii lui albaștri și strălucitori îi țineau pe ai ei captivi în atracția lor magnetică.

– Aș dori să mă lași să-ți explic. Voiam să-ți spun, dar m-am gândit că, dacă afli, n-ai să mă mai însoțești cu canoea.

Vorbea pe tonul lui Pete, parțial serios, parțial glumeț, dar expresia din ochi îi era diferită. Dacă n-ar fi știut adevărul, Kate ar fi putut crede că o privea rugător.

– Ai avut dreptate, spuse ea pe un ton apăsat, final. N-am să te mai însoțesc nicăieri.

– Nu spune asta, Katy.

Mâinile lui le strânseră spasmodic pe ale ei.

– Te rog, nu. Nu înainte de a-mi da posibilitatea să-ți vorbesc.

– Și cine anume vrea să-mi vorbească? Azi ce personalitate porți pe tine?

Pe sub furie, începea să simtă o undă slabă de speranță. Pare să regrete. Poate că... Strivi în picioare gândul trădător.

– Nu vreau să aud altceva decât adevărul, de la oricare dintre voi. Spune-i lui Ed adevărul și atâta tot, ca să-mi păstrez slujba.

– Tot adevărul?

În glasul lui Pete se simțea o notă pe care Kate n-o mai auzise. Ochii lui îi susțineau pe ai ei. Era sigură că încerca să-i spună ceva, dar nu știa ce anume.

– Vrei să spunem lucrurilor pe nume, domnișoară Trădătoare? interveni vocea lui Dami. Ei bine, adevărul e că te-ai hotărât să-l agăți pe domnul Rossignol când ai descoperit că Mark nu mai era disponibil. Adevărul e că te-ai culca bucuros cu acest canadian, dacă așa ai înhăța o slujbă. Sau, și mai bine, dacă l-ai înhăța pe el.

Damaris era roșie la față, cu gura arcuită într-o expresie victorioasă.

– Tăticul nu va crede nimic din tot ceea ce ai tu de spus. N-are nevoie de tine. Acum ne are pe mine și pe Mark, nu-i așa, tăticule?

Pete o ignoră. Dădu drumul mâniilor lui Kate, întorcându-se spre Ed.

– Niciodată nu vei mai găsi o asistentă la fel de loială și inteligentă cum e Kate Carstairs, Douglass. Dacă n-o vrei, sunt sigur că Nightingale o dorește.

– Vezi, tăticule? se auzi triumful în vocea lui Damaris. Ți-am spus eu!

Ed Douglass continua să stea în același loc unde îl surprinsese intrarea lui Pierre în cameră. Îi privea lung pe Pierre și Kate, cu ochii îngustați.

– N-avem de unde știi, Dami. S-ar putea să spună adevărul. Am văzut tot ceea ce s-a trimis prin Internet la Nightingale, în Montreal. Nu era nimic personal. Și-n plus, lucra cu tipul ăla vechi, Morris... adăugă el cu o privire de scuză spre Pierre.

– Kate n-ar fi atât de proastă încât să trimită ceva compromițător de-aici. Le-a trimis din computerul de-acasă, insistă nervoasă Damaris. Și ce contează? Tot o escroacă și o mincinoasă este. Ne-a vândut. Trebuie să te descotorosești de ea.

Ed arăta ca un copil furios. Sprâncenele i se îmbinaseră deasupra chipului întunecat.

– Nu știu...

Pete făcu un pas spre el.

– Ați încheiat o tranzacție cu Nightingale pentru că și unii și alții voiam să facem o afacere. Dacă ai impresia că ești dezavantajat, cu mine trebuie s-o rezolvi, nu cu Kate.

– Spune-mi numai un lucru, Rossignol. Îmi dai cuvântul dumitale de onoare că dumneata și Kate n-ați făcut ceea ce crede Dami că ați făcut? De altceva n-am nevoie. Numai de asigurarea că relațiile dintre dumneata și Kate sunt strict profesionale.

Pierre Rossignol se îndreptă de spate cât era de înalt, privindu-l de sus pe Ed Douglass.

– N-am să te asigur de așa ceva. Relațiile mele cu Kate ne privesc numai pe noi doi.

Kate se apropie de ei.

– Ascultați! se răsti ea. Kate vă va spune amândurora ceea ce trebuie să știți.

Se întoarse spre Pete.

– N-ai nici o relație cu mine, domnule Rossignol. Nu ne-am mai întâlnit niciodată. Așa că, bună ziua și la revedere, Pierre Maurice Rossignol. Îmi pare rău că te-am cunoscut, cu plăcere îți urez drum-bun.

Apoi se întoarse spre Ed Douglass.

– Am lucrat pentru tine mai mult de trei ani, Ed. Te-am ajutat, pe tine și compania ta, să câștigați ban. Nici un moment n-am fost decât loială firmei Douglass Technologies. Și totuși, crezi mai degrabă cuvântul fiicei tale în locul cuvântului meu, fără să-mi ceri măcar o explicație. Nu o asemenea loialitate aștept de la un om pentru care lucrez. Așa că nu-ți face griji, nu se pune problema să mă concediezi. Te concediez eu pe tine. Pot prelua compania fiica ta și logodnicul ei, dacă ești atât de prost încât să le-o lași lor pe mână. Cu binecuvântarea mea.

Kate se răsuci pe călcâie și porni spre ușă. În cinci minute, avea să-și ia plantele și cuțitul de tăiat hârtie de la mătușa Meg și să plece. Tocmai pusese mâna pe clanță, când un braț lung o înconjură și o mână mare și bronzată se rezemă pe ușă, blocându-i ieșirea.

– Doar un moment, domnișoară Carstairs.

Kate se opri, înghițindu-și lacrimile și încercând să nu ia în seamă mirosul slab de bumbac apretat și rom – și de Pete. Trase adânc aer în piept, întorcându-se pentru a privi drept în ochii lui Pete – rectificare: în ochii lui Pierre Rossignol. Un moment, avu

impresia că acolo se citea un mesaj personal, dar când clipi din ochi și se uită din nou, mesajul – sau ce-o fi fost – dispăruse.

Kate își stăpâni furia și, îndârjită, îi făcu față lui Pierre Rossignol, hotărâtă să nu-l mai confunde niciodată cu Pete Ross.

– Ia-ți mâna din drumul meu.

Spera ca vocea ei să sune gros și amenințător. Clint Eastwood față-n față cu banditul. Privirea nu-i șovăi nici o clipă. Asemenea lui Clint, refuza să clipească.

– Dacă nu te duci la fotoliul ăla și nu stai jos, domnișoară Carstairs, am să te duc eu pe sus.

Pierre se aplecă și mai aproape de ea. Glasul îi scăzu până la șoaptă.

– Te rog, Kate, nu pleca încă.

Lumea se destrămă în jurul ei. Un moment, Kate nu mai fu conștientă de nimic, numai de ei doi și de tensiunea electrică ce trosnea între trupurile lor. Expresia din ochii lui Pierre, căldura și mirosul masculin seducător al făpturii lui, la numai câteva degete distanță de a ei, o făceau să se teamă că avea să cadă pe jos, ca o grămadă de dorință și nervi tremurători.

Nu! țipă Kate în sinea ei. Categoric, în nici un caz, nu!

– Întrucât, de trei minute, nu mai lucrez pentru Douglass Technologies, domnule Rossignol, cred că nu ai de-a face decât cu această firmă. Toate informațiile pe care unchiul dumitale și cu mine le-am adunat în ultimele șase luni sunt indexate și contra-indexate în fișierele mele, atât pe hard-drive cât și pe dischete. Domnișoara Douglas va găsi acolo fără dificultăți tot ceea ce vă este necesar.

Cu o agilitate născută din disperare, se strecură pe sub brațul lui Pete și trecu repede în mijlocul camerei, unde nu mai putea fi încolțită. Rămânând cu ochii ațintiți asupra lui, se retrase, până se ciocni de Ed Douglass.

– Pardon! Scuză-mă, Ed.

Atâta-i mai lipsea – să-nceapă să se ciocnească de toată lumea, ca Stan și Bran, în graba ei de-a ieși, de a pleca, oriunde, cât mai departe de Pete Ross... ignol. Mincinos cu ochi albaștri, nesimțit bronzat, escroc cu... – nu-și mai găsea adjectivele.

Ed Douglass o apucă de cot și o răsuci în loc, întorcând-o cu fața spre el.

– Ascultă, Kate, Rossignol are dreptate. Avem nevoie de tine ca să încheiem tranzacția asta. Poate că, dacă lucrezi împreună cu Dami, vei reuși să rămâi chiar și după ce...

Să lucreze cu Dami? Damaris Douglass să pună mâna la muncă? Vezi să nu! Își smulse brațul din mâna lui Ed.

– Regret, Ed. Dacă-i spui domnului Rossignol să se dea la o parte din dreptul ușii, plec chiar acum. Sunt sigură că Dami și Mark se pot ocupa de toate detaliile.

– Nu! detună glasul lui Pete ca o împușcătură. Cu tot respectul cuvenit, Douglass, nu închei o tranzacție de nu știu câte milioane de dolari cu fiica dumitale. Ce știu eu, poate că nu-i în stare nici să-și țină evidența propriului carnet de cecuri.

Ed o privi gânditor pe Damaris, care se uită în altă parte, cu o expresie vinovată pe față. Evident că nu știa să țină nici măcar contabilitatea unui carnet de cecuri, își spuse Kate. Nici nu avea vreunul. Shirley DiStefano, secretara lui Ed, îi achita toate notele de plată.

Cu același glas calm și profund, Pete continuă:

– Unchiul meu și cu mine am lucrat în tot acest timp cu Kate și știm că putem colabora cu ea. Unchiul Maurice conta pe ea ca fiind disponibilă. Fără Kate...

Își desfăcu mâinile, într-un gest de neputință tipic franțuzesc.

– Ei bine, contractele încă n-au fost semnate. Nu sunt sigur că, fără Kate, ne mai interesează să ducem la bun sfârșit această afacere.

Îi zâmbi blajin lui Ed Douglass, al cărui chip dobândise o nuanță stacojie alarmantă.

Kate întinse mâna spre Ed. În ciuda felului cum se purtase cu ea în acea dimineață, încă mai avea o anumită slăbiciune pentru el.

– Nu-ți mai ține așa respirația, Ed, îl sfătui ea. Știi că ai hipertensiune.

– N-o lua în seamă, tăticule! N-avem nevoie de Kate Carstairs! Și nici de Nightingale Industries, în fond!

Damaris își luă tatăl de braț, cu un gest posesiv.

– Ne-am descurcat de minune, până să auzim de oamenii ăștia. La fel de bine ne vom descurca și după plecarea lor. Vom fi numai noi trei. Tu, Mark și cu mine.

Îi zâmbi.

– Trimite-i la plimbare – pe amândoi.

– Deci, așa o să meargă, Ed? Voi trei veți conduce Douglass Technologies?

Înălțând din sprâncene, Pierre se rezemă de ușă, cu brațele încrucișate pe piept.

– Fiindcă, dacă așa e, atunci nu cred că pe unchiul meu îl va mai interesa să colaboreze cu voi. Știi bine că vrem să finalizăm totul, combinând companiile Duncan cu Nightingale cât se poate de repede.

O luă pe Kate de mână.

– Vino, Kate. Am impresia că am abuzat de ospitalitatea lor.

– Nu mă duc nicăieri cu tine!

Kate își smulse mâna. Nu suporta să-i simtă atingerea.

– Chiar atât de tare mă urăști? întrebă el încet. Sau doar te temi să stai în apropierea mea?

– Îți faci iluzii, domnule Rossignol. Pur și simplu nu mă interesezi.

Mâna continua s-o furnice după atingerea lui, dar vorbea serios. Un om care o mințise, amuzându-se cu acest lucru, nu avea ce să caute în viața ei. Cu cât pleca mai repede, cu atât avea să înceapă mai curând să se poarte din nou ca o femeie rațională.

– Kate, nu pleca.

Glasul lui Ed era ursuz. Kate se opri, rămânând totuși cu fața spre ușă.

– Vino și ia loc, ca să discutăm. Nu vreau să pleci. Ești cea mai bună asistentă pe care am avut-o vreodată.

Kate se răsuci în loc. Ed îi făcu semn spre fotoliul de piele din fața biroului. Deși porni într-acolo, Kate nu se așeză.

Neluând în seamă expresia încruntată a lui Damaris, Ed Douglass continuă:

– Tu înțelegi oamenii, Kate, ca și afacerile, iar de altceva nu am nevoie. Nu numai pentru tranzacția asta. Pe termen lung. Și-n plus, îmi placi. Pot lucra cu tine. Nu te plângi, nici nu amenințI cu demisia când dau cu lucrurile de toți pereții.

– Complimentul suprem, murmură Pete.

– Hai s-o lămurim, propuse Ed. Nu e nici un motiv ca totul să zboare pe fereastră, numai fiindcă voi doi...

Se întrerupse, observând expresia furioasă de pe fața lui Kate.

– Ascultă, iartă-mă dacă m-am repezit să trag concluzii. N-am vrut să spun că mi-ai fost neloială numai fiindcă te-ai culcat cu...

Pierre Rossignol interveni primul, nelăsându-i lui Kate timp să răspundă.

– Domnișoara Carstairs și cu mine ne-am cunoscut abia acum câteva zile, când eram în vacanță pe litoralul din Jersey. Nu știa cine eram, și nici eu nu i-am spus. Am recunoscut-o, fiindcă am auzit parțial o discuție pe care a avut-o cu Mark Kingsley și cu dumneata, Douglass. Evident, unchiul meu îmi vorbise despre ea și despre alte persoane din firma dumitale.

Îl privi pe Ed Douglass drept în față.

– Kate n-a fost niciodată altfel decât absolut loială și discretă în privința muncii ei. Eu, unul, m-aș gândi bine înainte de a lăsa să-mi scape o colaboratoare ca ea.

Vorbea convingător, iar Ed Douglass ezita vizibil, uitându-se mai întâi la Damaris, apoi la Kate.

– Chiar crezi că unchiul dumitale s-ar retrage din toată afacerea, dacă din echipa noastră n-ar mai face parte și Kate?

– I-aș recomanda-o, cu siguranță, și din moment ce dețin patruzeci și cinci la sută din acțiunile firmei, sunt convins că unchiul Maurice îmi va da dreptate.

Ochii lui Pete deveniră duri ca agatele.

– Fără Kate, spuse el, nu mai avem ce discuta.

– Atunci, mă tem că nu mai aveți ce discuta.

Kate porni grăbită spre ușă.

– Fiindcă veți rămâne, categoric, fără Kate.

Și ieși, închizând ușa în urma ei, încet dar iremediabil.

Capitolul 8

Kate își șterse transpirația din ochi și privi în jur, prin apartament. Toată casa lucea de curățenie și ordine.

Curățenia era terapia lui Kate. Ori de câte ori avea de rezolvat câte o problemă, făcea curățenie. Problema de azi era un adevărat mamut, așa că-și petrecuse ultimele patru ore frecând și lustruind ca o nebună. Acum, până și podelele debaralelor luceau, ceruite proaspăt.

Kate încerca să și-l șteargă din inimă pe Pete Ross, sau Pierre Rossignol, sau cum și-o mai fi spus el. În timp ce stătea în mijlocul camerei, privind prin jur în căutarea altei suprafețe pe care s-o lustruiască, își dădu seama că terapia obișnuită nu-i reușise. Sentimentul de singurătate, de trădare, îi strângea inima ca un pumn gigantic, ori de câte ori se gândea la Pete.

Kate își îndreptă umerii. Ochii i se înnourară. I-ar fi fost ușor să-și găsească altă slujbă. Cumva, însă, știa că un alt bărbat ca Pete Ross n-avea să mai găsească. Nimeni altul n-o mai făcuse să simtă...

Nu! Nu există nici un Pete Ross! Kate strânse pumnii. Privi în jur, prin living. Aceea era oaza ei, unde masa antică de mahon a mătușii Meg se armoniza perfect cu obiectele găsite prin magazinele de antichități. Își amenajase un cămin adevărat într-un apartament mic și întunecos, la etajul paisprezece al unei clădiri vechi de pe East Thirty-fifth Street. Ori de câte ori închidea ușa în urma ei, avea senzația că ridicase podul micului ei castel cu șanțul de apărare în jur, iar înăuntru era în siguranță. În seara aceea, însă, iluzia nu funcționa.

Auzi bâzâitul interfonului. Comandase mâncare chinezească de la restaurantul de pe aceeași stradă, ca răsplată pentru treaba bine făcută, dar acum constată că nu-i era foame. Poate că dragostea neîmpărtășită îi tăia pofta de mâncare.

– Te caută un domn, se auzi glasul lui Juan, portarul.

– E băiatul de la „Jade Pagoda".

Kate nu-și putea regăsi entuziasmul pentru porția de *moo goo gai*, dar comandase mâncarea și trebuia s-o plătească.

– Trimite-l sus.

– Cum zici tu...

Juan nu părea convins, dar el avea întotdeauna dubii când venea câte un bărbat la Kate, fie și un băiat de prăvălie. Juan avea șapte nepoate în San Juan și, în absența lor, o adoptase pe Kate.

După ce-și găsi poșeta, Kate închise muzica. Într-un fel, nici chiar Mick Jagger nu reușea s-o înveselească. Auzi soneria și se uită prin vizor.

Nu era tânărul chinez slăbănog pe care-l așteptase. Era un bărbat înalt, cu păr auriu, îmbrăcat într-un costum alb mototolit,

cu o cravată de mătase lărgită și un sacou în dungi aruncat pe umăr. Ținea agățate de degetul arătător două cutii albe de carton.

Pete.

Pierre.

– Pleacă de-aici! răcni Kate la el prin ușă. Ce-ai făcut cu Jake Li?

– Băiatul de la Templul de Ptomaină? I-am plătit comanda și l-am trimis înapoi. Deschide-mi ușa, Kate.

– Am spus să pleci. N-am nimic de discutat cu tine.

– Cu atât mai bine, fiindcă eu am foarte multe de discutat cu tine. Lasă-mă să intru.

– N-am chef să te ascult.

– Termină cu copilăriile, Kate. Nu numai că ți se răcește mâncarea, da-mi mai și picură pe pantofi.

Kate răsuci încuietoarea.

– Deschid numai ca să nu rămân fără cină.

Înhățându-i cutiile de pe deget, îi întoatrse spatele, intrând grăbită în bucătărie.

– Acum poți să pleci.

– După ce am plătit un preț ridicol pentru chestiile astea și m-am făcut de râs stând cinci minute în fața ușii tale? Nici o șansă, cucoană. Nici măcar nu-mi place mâncarea chinezească.

Pete își aruncă haina pe un scaun și o urmă pe Kate în bucătărie.

– Am să-ți spun câteva lucruri.

– Nu mă interesează nimic din ce ai să-mi spui.

Kate se întoarse spre el, ca și cum s-ar fi aflat în fața plutonului de execuție, cu bărbia ridicată și ochii ațintiți drept într-ai lui.

Un moment, Pete nu răspunse. O măsură cu privirea, în timp ce buzele i se arcuiau într-un zâmbet de admirație.

– Mănâncă după pofta inimii, Dolly Parton, spuse el în cele din urmă.

Cu întârziere, Kate își aminti că purta o pereche de blugi tăiați și jegoși și un tricou vechi care-și pierduse complet forma. Simți că se înroșea ca focul. De ce o punea întotdeauna în dezavantaj? Din clipa când îl văzuse după bar, la Rocco, Pete fusese mereu cu doi pași înaintea ei.

„Păi, sigur că așa era!“ își spuse ea furioasă. „Știa cine sunt! Și m-a lăsat să cred...

Nesimțitul!“

– Dacă ai ceva de zis, zi, îi ceru ea, trântind cutiile pe bufet. Dar pentru asta intră în living. N-avem loc amândoi în bucătărie.

– E destul de încăpătoare. Ajunge doar să ne schimbăm puțin poziția. Uite-așa...

Rezemându-se de bufet, o cuprinse cu brațele, lipind-o de trupul lui. Kate știa că trebuia să scape cât mai repede, altfel era pierdută. Înainte de a-și putea încorda brațele ca să-l împingă, Pete se aplecă și-i captură buzele cu ale lui. Cu ultimul dram de putere care-i mai rămăsese, Kate se smulse din strânsoare.

– Credeam că ai ceva să-mi spui.

Acum, că se îndepărtase cu câteva degete, putea din nou să vorbească rațional.

– Intră-n casă și ia loc. Vin și eu într-un moment.

Pete nu mai discută, ieșind fără o vorbă. În timp ce punea în chiuvetă cutiile din care se prelingea sos, Kate trase adânc aer în piept. Dacă Pete venise pentru a încerca s-o convingă să se

întoarcă la slujbă, își pierdea vremea. Kate trebuia să-și protejeze mândria – și inima. Iar acest lucru o împiedica să lucreze cu Pete.

Intră în living, se așeză țeapănă pe un scaun cu spătarul în stil liră și își împreună mâinile în poală.

– Ziceai că ai ceva de spus.

Pete tăcu un moment. Niciodată nu-și dorise atât de tare să găsească lucrul cel mai potrivit de spus. Dar, la o adică, niciodată nu mai fusese îndrăgostit. Îl lovise brusc și doborâtor, ca și cum ar fi căzut într-o fântână. Iar acum, această femeie vrăjită, care-i deschisese ca prin farmec inima și-i neutralizase cinismul, îl detesta, fiindcă se temuse să-i încredințeze adevărul.

– Nici nu știu cum să încep...

Își căuta cuvintele și nu reușea să le găsească.

– Nu știu cum să te conving.

– Ce anume să mă convingi?

Fața ei nu dădea de gol nici un gând, dar ochii îi rămăseseră prevăzători.

– Că n-am... când nu ți-am spus cine... n-am vrut să...

Încercă să-și dezmorțească limba.

– N-am vrut să-ți fac nici un rău. Nu mi-am bătut joc de tine, Kate. Numai că...

– N-ai rezistat ispitei de a te juca puțin cu tanti duduia care habar n-avea de nimic.

– Nu-i adevărat. Când te-am văzut, am știut că voiam să fim împreună și știam că, dacă ai fi aflat...

Kate se ridică, iar Pete ezită și se opri.

– Ai jucat cu haz rolul vagabondului de rând și ți-a reușit, o dată. Dar n-are nici un rost să mai încerci și a doua oară.

Vorbea pe un ton rece, dar Pete văzu că ochii îi scăpărau de furie.

Nu știa cum să continue. Întotdeauna, el fusese cel care era mințit și exploatat, și-și amintea cât de rar le iertase pe femeile care încercaseră să se folosească de el. Îi năvăleau din memorie toate instinctele care-l îndemnau s-o lase ușor, să păstreze distanța. Nu-și putea permite să se gândească decât la un singur lucru: s-o aducă pe Kate înapoi la serviciu.

– Am venit și dintr-un alt motiv, îi spuse el, din nou pe tonul lui Pierre Rossignol, detașat și pragmatic. Atât unchiul meu, cât și Ed Douglass, vor să te întorci și să lucrezi la tranzacție.

– Deci, despre asta era vorba, răspunse Kate cu o privire disprețuitoare.

Pete fu surprins să constate cât de tare îl durea expresia aceea.

– Munca. Tranzacția. Ei bine, la serviciu nu mă mai întorc, declară ea pe un ton la fel de rece și impersonal ca al lui. Tu și Damaris ar trebui să colaborați bine împreună – ca doi șerpi, amândoi.

– Ascultă-mă un moment, înainte de a te decide.

Trăgând aer în piept, adânc, Pete începu să-și aleagă cu grijă cuvintele.

– Dacă vreunul dintre concurenții noștri află ceva despre ceea ce-ți spun acum, Nightingale ar putea să aibă probleme financiare foarte serioase.

Se aplecă înainte, sfredelindu-i ochii cu ai lui.

– Știu că, orice părere ai avea despre mine, de unchiul meu nu vrei să profiți.

Kate înclină capul în semn de încuviințare. O regină pe tron ar fi avut o atitudine mai puțin regală decât Kate Carstairs, în

șort și cu picioarele goale, își spuse Pete. Trebuia s-o convingă că puteau lucra împreună, indiferent de părerea ei despre el.

Desigur, Kate ar fi trebuit să-și schimbe puțin garderoba, dacă voia ca Pete să-și țină mâinile acasă. Tricoul mulat pe sâni îl făcea să respire ca o mitralieră. Aproape că le simțea rotunjimile blânde în palme. Vino-ți în fire, pentru numele lui Dumnezeu!

Trase adânc aer în piept și începu.

– Maurice Rossignol este de treizeci de ani o mare putere în cercurile financiare ale lumii. El și tatăl meu au fondat trustul Rossignol Frères, dar tatăl meu nu s-a interesat niciodată de treburile companiei, deși a păstrat acțiunile minoritare care mi-au revenit mie.

Kate bătu cu degetele în brațul fotoliului.

Toată lumea știe asta. Dacă ai de spus și ceva ce n-a apărut în numărul de luna trecută din Fortune și în cel anterior din Forbes, atunci spune.

Pete n-o luă în seamă.

– Maurice a condus firma de la început. Nu s-a căsătorit niciodată. Compania e viața lui. A încercat să mă învețe tot ce știe, dar nu sunt sigur că voi putea ajunge vreodată un expert al pieței la fel de bun ca el.

– Sinceritatea ta mă surprinde, spuse Kate cu voce gravă, dar nu și concluzia. Nimeni nu e un expert financiar mai mare decât este Maurice Rossignol.

– Decât era Maurice Rossignol, mai bine zis.

Pete făcu o pauză, privind-o. Kate avea o expresie închisă, dar continua să-l asculte.

– Ceea ce lumea nu știe e că, acum un an, Maurice Rossignol a suferit un atac de apoplexie.

Kate se aplecă înainte, îngrijorată.

– Îmi pare atât de rău... Nu știam că e bolnav.

De-ar fi ținut și la el atât de mult pe cât o interesa soarta unchiului lui...

– Dacă lumea află, Nightingale ar putea avea mari necazuri. Se pot contramanda împrumuturi, se pot anula tranzacții în curs...

– Numai asta te interesează? întrebă Kate strângând pumnii. Să nu-ți scadă cota acțiunilor?

– La naiba, Kate, e unchiul meu. Sigur că-mi pasă! o privi Pete încruntat. Și-a revenit de minune, dar are șaizeci și șapte de ani și și-a pierdut mult din energie și vitalitate. Toate astea îl deprimă. Și-l sperie. Se teme că niciodată n-o să se mai întremeze. Refuză să creadă că și-a revenit cu adevărat. Tot insistă că i-a sunat ceasul. Singurul lucru care i-a prilejuit o ocupație și o bucurie în ultimele câteva luni a fost tranzacția cu Douglass – și cu tine.

O apucă de mână, încercând s-o facă să înțeleagă.

– Te place, Kate. Îi place să lucreze cu tine. Chiar și de la distanță. Tot vorbește despre achiziția asta care, la drept vorbind, e un mizilic pentru Nightingale...

Ochii lui Kate scăpărară.

– Câtă condescendență din partea ta, să te deranjezi cu noi, cei mărunți...

Pete își răvăși părul cu degetele. Îi era greu să fie convingător, când ținea atât de mult s-o convingă.

– Are nevoie de afacerea asta, Kate, are mare nevoie. Dacă eșuează, vindecarea lui ar putea fi în pericol. Așa ceva ar putea însemna sfârșitul firmei Nightingale. Avem nevoie de tine.

– Vrei să spui că viitorul marii tale companii, atât de importantă, depinde de neînsemnata Kate Carstairs?

– Ești departe de a fi neînsemnată, Kate, replică Pete cu un zâmbet vag, care nu-i destinse expresia. Și cred că însănătoșirea lui Maurice poate foarte bine să depindă de tine. Ba chiar, contez pe asta.

– Cu mine nu-ți merge.

Era palidă la față, cu o expresie hotărâtă. Pete vedea bine că vorbea serios. Chiar dacă mai reacționa sexual față de el ca o surcică uscată atinsă de o scânteie, nu mai conta. Îl disprețuia.

Poate că era timpul să bată în retragere și să-și schimbe planurile.

– Încă n-am terminat, Kate. Am să mă-ntorc.

Ținu ușa deschisă până când termină de vorbit, rezistând ușor apăsării ei.

– Și vom face mult mai mult decât să stăm doar de vorbă!

Capitolul 9

A doua zi dimineața, Kate se trezi din somn epuizată. Avusese un coșmar în care alerga prin New York, încercând să scape de Pete Rossignol, numai pentru a-l găsi așteptând-o în orice loc se ducea. De pe Wall Street la Cloisters, era pretutindeni. Toată noaptea. Kate era frântă de oboseală – și totul, numai din vina lui.

Se duse la bucătărie să-și facă o cafea – mult mai tare, în dimineața aceea. Pe chiuvetă mai stăteau uitate două cutii cu mâncare chinezească. La vederea lor, toată seara îi reveni în minte. Și, ca într-un film derulat invers, urmă amintirea dezastruoasei zile dinainte.

Mai întâi cafeaua, își spuse ea cu fermitate.

Chiar în timp ce turna apa, sună telefonul. Kate vărsă puțină apă pe bufet. Dacă era Pete... Pierre Rossignol?

– Alo... răspunse ea cu vocea răgușită.

– Shirley DiStefano la telefon.

Vocea secretarei lui Ed Douglass părea mai puțin vioaie decât de obicei.

– Aici e o încurcătură de mai mare dragul, fetițo. Avem nevoie de tine. Mare nevoie.

– Ce încurcătură?

Kate știa deja răspunsul. O încurcătură gen Ed-Douglass-Pete-Rossignol.

– Ed e-năuntru, răcnește la fiică-sa. Ea răcnește la logodnicul ei. Iar ăla stă pe scaun și tace.

Shirley tăcu iar Kate putu auzi glasul bubuitor al lui Ed dând ordine:

– Zi-i să vină imediat aici. Nu mă interesează pe cine s-a înfuriat. De ce nu poate să lucreze cu Rossignolii? Trebuie să lucreze! Am nevoie de ea. Toți avem nevoie de ea. Găsește-o și adu-o aici, Shirley!

– Ai auzit, Kate?

– Da, oftă Kate, am auzit.

Ed avea dreptate. Nu putea lovi compania și oamenii care lucrau acolo, numai fiindcă era furioasă.

– Nu mai spune nimic, Shirley. Ajung acolo într-o oră.

– Avem nevoie de tine cât mai repede, Kate.

– Înțeleg, Shirley. Fortifică meterezele. Cavaleria e pe drum.

Nu suna tocmai bine, dar Shirley înțelese ideea.

* * *

O oră mai târziu, Kate deschise ușa firmei Douglass Technologies și intră. Peste zece secunde, se răsuci în loc și vru să plece. Pete Rossignol îi bara ieșirea.

– Mai încet, Katy.

Kate se întoarse, rezemându-se cu spatele de perete și închizând ochii. Pete avea să dispară. Nu era decât o continuare a coșmarului.

Deschise ochii din nou. Îl văzu în același loc, zâmbindu-i. Existau oare și coșmaruri în timpul zilei?

– Am treabă cu Shirley.

Încercă să se strecoare pe sub brațul lui Pete, dar acesta nu făcu decât să și-l coboare, apucându-i talia în locul umerilor.

– Ei bine, Shirley va trebui să stea la coadă. Mai întâi, Ed o să te roage, apoi Dami vrea să se scuze, iar Mark e gata să-ți cadă în genunchi.

Kate nu se putu abține.

– Și tu ce-ai să faci? Ai să plângi? Ai să te târăști pe burtă?

Pete o privi, cu ochii săi albaștri întunecați și furtunoși.

– Probabil, spuse el serios. Dacă de asta e nevoie...

– Oricât de mult mi-ar plăcea spectacolul, n-ar fi un început tocmai bun.

Deși zâmbi, Pete continuă să vorbească în aceeași șoaptă gravă, susținându-i privirea.

– Poate n-ar strica să te culci și tu lângă mine.

Kate se retrase de lângă el.

– Chiar dacă dumitale ți se pare comic, domnule Rossignol, pe mine nu mă amuză deloc.

– A, da, Regină Victoria. Mă întrebam de cine-mi amintești în dimineața asta. Datorită părului strâns coc, cred. Și, poate, expresia asta cu gura strânsă. Intrăm, Maiestatea Voastră?

– Da' chiar știi cum să ademenești o fată să lucreze cu dumneata, nu-i așa? Puțin umor deplasat, câteva comentarii dure despre stilul ei de a se îmbrăca, și imediat cade victimă farmecelor tale.

Fără să-i ia în seamă cuvintele, Pete deschise ușa cabinetului lui Ed.

– A venit domnișoara Carstairs. Vrea să ne explice din nou de ce nu poate lucra cu nesuferitul ăla de Rossignol cel tânăr care o tot tachinează și nu joacă cinstit.

Făcu un pas într-o parte, lăsând-o pe Kate în centrul scenei.

Kate se întoarse cu fața spre el, vorbind cu voce scăzută și furioasă:

– E vorba de viața lui Ed, și de a mea – cu toții avem câte o miză în joc. Numai dumneata nu ai. De ce nu-ți iei atitudinea asta de fante bogat și fără griji și...

Făcu o pauză, în timp ce-și căuta cuvintele, fierbând.

– Și? o încurajă Pete.

– Și să ți-o bagi acolo unde nu luminează soarele, domnule Rossignol!

Ed Douglass, așezat în fotoliul lui cu spătar înalt de piele, de la birou, arăta mai mototolit ca oricând, cu părul de culoarea ghimbirului cu vanilie zbârlit ca o creastă de cocoș. Când intră Kate ridică privirea, cu o lucire de speranță în ochi. Damaris, îmbrăcată într-un tricou negru mulat pe trup, cu o fustă ca un bandaj elastic, stătea în picioare lângă fotoliu, cu o expresie bosumflată și încăpățânată. Încetă să-și mai examineze unghiile, privind-o pe Kate.

Mark stătea într-un fotoliu tapițat cu piele. Costumul gri îi era boțit, iar umerii i se cocoșaseră. Ridică și el capul la apariția lui Kate. Avea ochii injectați și abia reușea să zâmbească, ezitant.

– Acești oameni cumsecade au încercat să mă convingă să continuăm afacerea fără tine, Kate, spuse binevoitor Pete. Le-am explicat, la fel cum ți-am explicat și ție aseară...

– Aseară? întrebară Mark și Damaris la unison, privind-o lung pe Kate – Damaris cu o expresie furioasă, Mark oarecum întristat.

– Da, aseară. Am trecut pe la Kate și i-am explicat cât de mult dorește unchiul Maurice să lucreze cu ea. Din păcate, n-o interesează.

Kate trase adânc aer în piept și încercă să lămurească lucrurile.

– Nu pot rămâne până terminăm afacerea cu Nightingale. Știu că Monsieur Rossignol – Monsieur Maurice Rossignol, mai exact spus – și cu mine am lucrat bine împreună. Dar treaba e aproape gata. Iar Ed îi are pe Mark și... Damaris.

– Cineva trebuie să mai și muncească, interveni Damaris.

– Kate, treaba n-o să se facă... începu Ed.

– Cred că aș putea să preiau... încercă și Mark, fără convingere.

– Numai tu, Kate. Maurice – și cu mine – te dorim numai pe tine, acoperi glasul profund al lui Pete vocile celorlalți. Uneori, mai trebuie să facem și lucruri pe care nu le vrem, spre binele celorlalți.

– N-am nevoie de predici despre spiritul de echipă, din Manualul Micului Cercetaș, răspunse Kate. Și în nici un caz de la tine.

– Ei, Kate, știi că are dreptate.

Glasul de obicei tunător al lui Ed era ciudat de potolit.

– Știu că n-ar fi trebuit să mă las convins de Dami să-ți pun la îndoială onestitatea, iar acum, când Pierre mi-a explicat că până ieri nu știuseși cine era, sunt gata să recunosc că m-am grăbit. Uneori... ocazional... sunt cam pripit.

– Pe lângă Ed, un uragan e de-a dreptul zglobiu, murmură Pete. „Pripit"! Hai că-mi place!

Pentru prima oară în dimineața aceea, lui Kate îi veni să zâmbească.

– Oricum, continuă Ed, lui Dami îi pare rău că te-a judecat nedrept.

Își privi fiica, dar aceasta refuză să răspundă, răsfrângându-și îmbufnată buza de jos.

– Nu-i așa, Dami? o îndemnă el. Nu-i așa că-ți pare rău?

– Ba da, tăticule.

Damaris își examina atentă unghiile roșii ca sângele.

– Îmi pare rău că te-am judecat greșit, Kate.

– Toată compania e gata să se refomeze și să-și reînnoiască sistemul cu ajutorul influxului de capital de la Nightingale, continuă Ed, obosit, privind-o cu o expresie posomorâtă.

Kate înțelegea. Ed avea nevoie de acea fuziune. Fără banii de la Nightingale, unele dintre companiile tinere pe care le cumpărase ar fi trebuit să fie închise. Fiecare dintre ele era ca un copil pentru Ed. Nu suporta gândul s-o piardă pe nici una.

Se întoarse, privind pe fereastră spre strada aglomerată de jos, fără s-o vadă. Oricât de mult i-ar fi lipsit Ed și Shirley, nu putea îndura un război de gherilă cu Damaris și Mark.

Îl privi pe Pete Rossignol. Zâmbind, acesta îi susținu privirea. El era jalonul principal. Stătea nemișcat, cu umerii rezemați de

lambriul din lemn de nuc. Kate nu știa ce simțea pentru el, iubire sau ură, dar avea niște efecte foarte păcătoase asupra nervilor și tensiunii ei.

– M-ai ajuta să fac un drum până la Montreal, ca să-i explic personal unchiului tău de ce nu pot continua să lucrez la afacere?

– Nu, răspunse el sec.

– Ce motiv ai pentru a nu mă lăsa să mă întâlnesc cu unchiul tău?

Kate era sigură că, după ce-i explica, Maurice ar fi acceptat să meargă mai departe și în absența ei.

Pete se desprinse de perete, apucând-o de braț.

– Știi foarte bine de ce. Dar, din moment ce se pare că ai uitat, am să-ți explic din nou. Între patru ochi. Acum.

Și, fără să mai adauge nimic, o trase spre ușă.

Kate nu scoase nici un cuvânt în timp ce ieșeau. Când ajunseră în biroul ei, Pete se întoarse cu fața spre ea. Trebuia s-o convingă, s-o facă să înțeleagă.

– Să nu scoți o vorbă! O vorbă să nu scoți, măcar două minute. Pe urmă, poți spune tot e dorești. Ne-am înțeles, Kate? Te rog...?

O privi, impunându-i să stea pe loc, să-l asculte, să-i dea o șansă.

Kate dădu din cap. Obrazul ei atinse un moment pieptul lui Pete. Dumnezeule, ce senzație divină!

– Știu că nu ai o părere prea bună despre mine. Sau, cel puțin, te-ai convins singură că nu o merit. Dar mai știu și că nu vrei să-i cauzezi neplăceri unchiului meu... sau lui Ed.

Făcu o pauză, retrăgându-se ca s-o privească. Bărbia lui Kate stătea repezită înainte, amenințător, cu fălcile încleștate. Ochii ei

căprui, însă, cu privirea lor luminoasă, îi întâlniră pe ai lui, și atâta fu suficient ca să-l înmoaie. Trase aer în piept, adânc, întretăiat.

– O, Doamne, femeie, ce faci tu cu mine?

O strânse cu putere la piept și, înainte de a apuca să protesteze, Kate se pomeni sărutată. Un lung răstimp, Pete nu făcu decât să savureze bucuria caldă de a o ține în brațe, simțind-o cum reacționa.

În cele din urmă, fără tragere de inimă, îi eliberă buzele, dar mâna lui îi cuprinse capul la piept. Privi pe fereastră, la zgârie-norii din centrul Manhattan-ului, însă nu se putea gândi decât la femeia zveltă, încăpățânată și atât de fermecătoare din brațele lui. Nimeni nu-i mai doborâse vreodată garda, pentru a-l lovi drept în inimă. Numai Kate. Iar Kate îl detesta pe Pierre Rossignol. În acel moment, îl ura chiar și pe Pete Ross.

Pete știa cu o certitudine de nezdruncinat că, în Kate, își găsise iubirea vieții lui. O știuse din primul moment când o văzuse. O iubire atât de totală, atât de magică, nu se putea să nu fie împărtășită. Singur n-ar fi putut s-o găsească. Îl iubea și ea. Trebuia să-l iubească. Numai că încă nu era gata să recunoască acest lucru.

Kate se smulse din brațele lui. Pete își dădea seama că se pregătise să refuze orice i-ar fi putut cere. Stătu un moment pe gânduri, apoi, pe cel mai calm și mai rezonabil ton, își jucă asul din mânecă. Spera, cel puțin, că era un as.

– Ți-am spus că Maurice și-a revenit încet. Dar, în momentul de față, tocmai e în drum spre New York, ca să-și facă niște teste la Mount Sinai. Am reușit să-l conving să vină numai fiindcă voia să vă cunoască pe Ed și pe tine și să finalizeze afacerea.

Veni spre biroul ei și luă vechiul cuțit de argint pentru tăiat hârtie, de la mătușa Meg. Îl răsuci în mâini, în timp ce o privea, așteptându-i răspunsul.

– Ce comod! Unchiul tău va sosi aici tocmai azi!

Kate nu credea o vorbă.

– Și vrei să cred povestea asta și să lucrez în continuare cu tine, în timp ce el stă ascuns, chipurile, în cine știe ce spital?

– Nu mă crezi.

Pete făcu un pas spre ea.

– Crezi că unchiul Maurice e sănătos, iar eu îți inventez povestea asta numai pentru a te convinge să lucrezi cu mine? Ți-ai format o idee foarte exagerată despre eforturile pe care le-aș face ca să te țin în apropierea mea.

Mare mincinos mai ești, Rossignol, își spuse el în gând.

– Adică?

– Adică ești o femeie foarte frumoasă, dar totuși n-ai merita să pun în pericol sănătatea unchiului meu pentru tine.

Cum putea să sune atât de convingător? Kate ar fi meritat orice, numai să-i fi cerut.

– Nu cred nici o clipă că-i pui sănătatea în pericol. Ce știu eu, poate că n-a suferit nici un atac de apoplexie. Și în nici un caz nu cred că vine la New York.

Vocea furioasă a lui Kate se înfierbânta tot mai mult cu fiecare cuvânt.

– Toată lumea știe că n-a mai plecat din Montreal de doi ani. Încerci doar să mă convingi să lucrez cu tine și nimic mai mult.

– Îți faci iluzii.

Acum Pete se înfuriase și el. Cum putea fi atât de încăpățânată, cum se putea preface așa că nu simțea nimic pen-

tru el? Se apropie de ea, o strânse în brațe și o sărută feroce, insistent. Apoi se retrase, lăsându-și mâinile să cadă de pe brațele ei, în timp ce-și trecea limba peste buze.

– Am simțit și gusturi mai plăcute. Pot trăi fără aleasa dumitale făptură, domnișoară Carstairs, și unchiul meu de asemenea.

Și, răsucindu-se în loc, porni spre ușă.

Făcuse doar doi pași pe coridor, când Kate auzi vocea lui Shirley:

– Am primit un telefon de la Westchester County Airport, acum câteva minute, domnule Rossignol. Nu sunt sigură dacă am reținut mesajul cuvânt cu cuvânt, dar mi-au spus că avionul unchiului dumneavoastră tocmai a aterizat. Ar trebui să ajungă în oraș cam peste o oră.

Kate îl auzi pe Pete ieșind și se rezemă de birou, vlăguită.

Deci, Pete îi spusese adevărul în legătură cu Maurice. De acord, poate că greșise și ea în câteva privințe. Dar asta nu schimba cu nimic faptul că n-avea nici un motiv de a se încrede în Pete Rossignol. Ce să vrea un magnat-linie-playboy internațional de la Kate Carstairs? O mică seducție, o cucerire oarecare. Și nimic mai mult.

În tăcere, aproape că-l auzi din nou spunând: Cred că mă îndrăgostesc de tine. Una dintre micile glume ale magnatului. La fel ca joaca de-a barmanul.

Shirley ciocăni încet în ușa deschisă.

– E totul în regulă? Am auzit voci, apoi liniște. Poftim, îi oferi ea un șervețel. Ce s-a întâmplat?

– Nimic, răspunse Kate, suflându-și zgomotos nasul.

– Desigur. Și care dintre nimicurile astea te face să plângi? Ți-a dat de furcă domnul Rossignol?

– Nu. Da. I-am spus că nu cred că unchiul lui vine aici, iar el mi-a răspuns că e adevărat, fiindcă nu merit osteneala de a mă minți.

Trase aer în piept, tremurător.

– Și pe urmă, cum știi, a reieșit că spusese adevărul.

Urmă un moment de tăcere. Apoi Shirley spuse:

– Kate, afacerea asta Nightingale este foarte importantă și nu numai pentru Ed și cei doi Rossignol. Ed ne-a lăsat pe câțiva dintre noi să cumpărăm acțiuni Douglass la valoarea de paritate.

– Știu, Shirley.

– Unii dintre noi avem nevoie de acțiunile astea ca să ne plătim studiile sau ratele la casă. Iar dacă tranzacția nu se încheie, acțiunile nu vor mai valora mare lucru, încheie Shirley, privind-o lung.

Kate înțelegea. Shirley nu avea soț, iar fiica ei urma să înceapă curând colegiul.

– Ca să nu mai menționz ce se va întâmpla cu Ed dacă afacerea pică, adăugă Shirley.

Nu-i spusese niciodată nimic lui Kate, dar aceasta știa că Shirley nutrea pentru Ed sentimente mult mai profunde decât cele dintre o secretară și șeful ei. Kate îi admira afecțiunea plină de modestie pe care i-o purta patronului.

Totuși, Kate avea un instinct de conservare foarte dezvoltat și știa că relația ei cu Pete era ca un joc cu focul. Pentru Pete, pe de altă parte, era doar un simplu joc și nimic mai mult.

– Știi, Shirley, eu...

– Tot aici ești, Carstairs?

Glasul gâjâit al lui Ed anunță intrarea acestuia în birou. Nu era o cameră foarte mare, iar făptura masivă a șefului o umplea până la refuz.

– Cu tine ce-i aici, Shirley? Încerci s-o convingi pe Kate să rămână la noi și să lucreze cu Nightingale? Las-o baltă! N-o să-i facă nimănui favoruri!

Ed o privi lung pe Kate. Poate că putea citi pe fața ei vreun gând pe care Kate sperase să și-l ascundă bine, un semn că se înduplecase, că se mai gândea... Cu un oftat adânc, Ed murmură încet:

– N-am să mă milogesc. Vreau doar să...

– Nu te osteni, Ed, îl întrerupse Kate.

Apoi, când chipul lui începu să se descompună, învins, adăugă repede:

– Shirley m-a convins. Am s-o fac. Shirley, sună-l pe domnul Rossignol și spune-i că mâine voi veni la datorie. Ce adresă au?

Shirley și Ed o priviră zâmbind radioși. Apoi Ed o trase în biroul lui, pentru a începe imediat o conferință. Învăluit în zâmbete, părea să nu mai aibă nici o grijă pe lume.

Peste patruzeci de minute, Kate era acasă, cu podul castelului tras în urma ei. Un timp stătu nemișcată pe canapea, cu genunchii strânși la piept, ascultându-l pe Van Cliburn cum cânta Rahmaninov până când afară se aprinseră felinarele de stradă. Ce făcuse? Închise ochii, încercând să se lase pătrunsă de pasiunea controlată a muzicii, care-i alunga orice temeri.

Oricine ar fi văzut-o putea să creadă că reacționa exagerat față de un aranjament de afaceri și nimic mai mult. S-ar fi putut crede că în joc nu erau decât banii și acțiunile.

Dar Kate știa că nu era numai atât.

Își risca inima.

Capitolul 10

A doua zi dimineața, la ora opt și jumătate, Kate bătea cu ciocanul în formă de cap de leu al ușii apartamentului 2800, care ocupa tot etajul douăzeci și opt al uneia dintre cele mai strălucitoare și mai elegante clădiri de pe Central Park South. O întâmpină un țiuit electronic prelungit.

Ciocăni din nou cu inelul din botul leului, bătând din picior nervoasă. Pierduse cincisprezece minute spunându-le numele, funcția și codul numeric personal portarului, administratorului și liftierului. Și încă mai aștepta până să fie primită în sanctuar.

În sfârșit, din gura leului se auzi un glas repezit:

– Prezentați-vă. Stați în fața ușii, cu privirea drept înainte.

Furia lui Kate detonă în sfârșit.

– Da' tu ce-oi fi mă, vreo rămășiță din „Star Trek"? Nu mă prezint ușilor, necum ciocanelor de ușă! Deschide-n clipa asta, fierătanie ce ești, că de nu...

Ușa se deschise și apăru Pete Rossignol.

– Scuză-mă, Kate. Avem un șef cu securitatea nou și e hotărât să ne arate de ce-i în stare. Leul vorbitor e cea mai nouă dintre jucăriile lui.

– Mă bucur că aud. Poate le spui și lacheilor de jos că-s aliată, nu dușmancă.

– Rezolv imediat.

Pete îi zâmbi, iar Kate aproape că surâse la rândul ei. În ziua aceea, arăta din nou ca Pete Barmanul. Blugii decolorați i se mulau pe picioarele lungi, iar un tricou negru cu mâneci scurte îi lăsa goale brațele bronzate.

– Intră. Bine ai venit la Maison Maurice.

Pete o conduse pe un coridor scurt, până în cel mai spațios și mai aseptic living pe care-l văzuse Kate vreodată. Avea tot atâta farmec ca un frigider. Involuntar, se înfioră.

– Ți-e frig, Kate? întebă el cu glas răgușit, cuprinzând-o pe după umăr cu brațul.

Kate se îndepărtă cu un pas.

– Nu. E doar efectul pielăriei albe și al picturilor moderne de-aici...

Privi în jur. Nimic nu distona cu armonia pereților de un alb orbitor, pe care erau expuse câteva tablouri enorme de artă abstractă.

Pete îi remarcă tăcerea.

– Ai amuțit fiindcă-ți place arta modernă, sau ești doar prea politicoasă ca să-mi spui că locuiesc într-un muzeu?

– Îmi place arta modernă, sau cel puțin o parte din ea.

Kate arătă spre o pânză pe care se așterneau orizontal dungi cețoase de culoare.

– Acest Rothko e superb. Este un Rothko, nu-i așa?

– Dracu' să mă ia dacă știu. Uită-te cât vrei. Maurice va fi încântat să întâlnească încă o admiratoare a aiurelilor lui obscure.

Încet, Kate se învârti în cerc, uitându-se prin cameră.

– E fabulos, dar nu cred că aș fi în stare să locuiesc aici tot timpul.

– Nici nu-ți pot spune cât de ușurat sunt să te aud. Eu nu le pot suferi.

Privi și el prin cameră.

– Obișnuiesc să-mi agăț cămașa pe cucoana cu trei ochi care se holbează la mine, în dormitorul de-acolo. Maurice zice că-s un barbar, o tot ține că-i un Picasso, nu un cuier, dar pe mine femeile cu trei ochi mă neliniștesc îngrozitor. Mai ales când sunt în pat.

Apoi o luă de braț, trăgând-o lângă el.

– Ca să menținem pacea, îmi dă voie să am câte o mică oază în fiecare casă. Domeniul meu e pe-aici, dincolo de holul ăsta, unde Maurice nu-i nevoit să-l vadă. Stilul meu de viață îl ofensează.

Afecțiunea lui Pete pentru bătrân era vizibilă.

O conduse într-o cameră pe care o numea cabinetul lui, iar Kate înțelese de ce Maurice o evita. Părea decorată pe baza unui talcioc. Identifică o canapea de catifea purpurie din care ieșeau arcurile și un fotoliu portocaliu cu spătar fluture. Restul mobilierului era îngropat sub maldăre de ziare, imprimate de computer și corespondență. Pe jos și în etajerele care acopereau doi pereți e îngrămădeau la întâmplare teancuri de cărți, caiete, cutii și boxe stereo. Singura concesie făcută cochetăriei era o oală de Yale în care creștea o plantă agățătoare de un galben bolnăvicios, înghesuită printre cărți.

– Cine ți-a făcut decorațiunile interioare? întrebă Kate. Armata Salvării?

– Toți absolvenții de colegiu care și-au vândut vechiturile acum cincisprezece ani, răspunse Pete. Îți place?

– Îl înțeleg pe unchiului tău, răspunse ea privind în jur. Arată ca un uragan pietrificat.

– Și mie-mi place.

Pete puse pe podea un morman de hârtii și reviste, dezvăluind un fotoliu.

– Câte-o grămadă pentru toate și toate la grămadă, asta-i deviza mea în viață. Maurice spune că-l apucă durerile de cap numai când se uită.

– Hm, nu știu... murmură Kate, căutând ceva amabil de spus. Canapeaua de-acolo pare să aibă o anumită vârstă... Ar putea fi o piesă victoriană veritabilă, din lemn de trandafir.

– La fel ca tine?

Simți respirația lui Pete peste părul dinapoia urechii.

– Puțin cam demodată, dar...

Kate se îndepărtă, schimbând repede subiectul.

– Cum se simte unchiul tău? Medicii au avut timp să termine măcar o parte din teste?

Abia aștepta să-l cunoască personal pe Maurice Rossignol. Era singurul lucru pe care prevedea că avea să-l agreeze, în următoarele câteva săptămâni.

– Călătoria a fost mai ușoară decât ne așteptaserăm. Azi vor termina analizele, Maurice va fi aici la ora trei. Arde de nerăbdare să te cunoască.

– Dar, Pete... Monsieur... Domnule...

– Merge și Pete.

– ...Rossignol, la trei eu nu voi mai fi aici... Serios, nu e necesar să fim împreună ca să lucrăm... Vreau să zic, nu... fizic împreună...

Își putea imagina foarte ușor ce-ar fi însemnat să fie fizic împreună cu Pete Rossignol și simțea cum i se înmuiau toate oasele...

– Ba este, zâmbi el încet, cu gândul la aceleași sărutări incendiare. Este foarte necesar. Să fim împreună. Fizic.

– Nu cred...

– Și-n plus, continuă netulburat Pete, cum ți-am spus, Maurice abia așteaptă să lucreze cu tine.

Se încruntă, trecându-și o mână prin păr.

– Credeam că ne-am lămurit. Am stabilit să vii aici. În fiecare zi. Conform înțelegerii.

O privi, îngustându-și ochii cu un aer critic, la vederea taiorului ei de gabardină bej.

– Și ai putea înceta, te rog, să-ți mai iei costumele astea? Mă simt stânjenit numai când mă uit la ele. Ăsta-i și mai oribil decât cel în dungi.

Kate își repezi bărbia înainte.

– Ascultă, Monsieur... Domnule Rossignol...

– Pete.

– Domnule... Pete... Tot aia, făcu ea un gest de nepăsare. Sunt aici. Dacă insiști, voi continua să vin până finalizăm tranzacția.

Gesticulă prin cameră.

– Voi lucra chiar și în cocina asta, fără să mă plâng, cu toate că și mie îmi dă dureri de cap.

Capitolul 11

În aceeași după-amiază, Kate ridică privirea de pe teancul de imprimate pe care le studiase. Pete stătea tolănit într-un fotoliu de piele, în fața ei, studiind atent un raport voluminos.

Pete oftă.

– Hai să ne-apucăm de treabă. Îl pun pe Raoul să ne trimită niște sandvișuri, la ora prânzului.

– Raoul?

– Bucătarul lui Maurice.

Kate regretă imediat că întrebase.

Oamenii aceia erau bogați, își reaminti ea cu severitate. Putred de bogați. Figurau pe lista „Primilor cinci sute de bogătași" din Forbes. Genul de bogătași pe care nu-i interesau maniacii muncii din clasele mijlocii.

La ora trei fix, în hol se stârni un iureș de activitate. Imediat se făcu auzit un glas autoritar:

– Pierre! Vino-aici și spune-le acestor *imbéciles*...

– Vocea liniștii și-a păcii, zâmbi Pete, în timp ce glasul unchiului său, și mai enervat, continua să-și hărțuiască victimele nevăzute.

– Calmează-te, vin acum.

Cu dezinvoltura lui obișnuită, Pete se ridică în picioare. Îi întinse mâna lui Kate.

– Hai să-l cunoști pe amicul tău de modem.

– A, nu cred... Poate mai târziu, după ce se liniștește...

– Prostii. Vrea să te cunoască. Și-n plus, nu țipă niciodată când sunt fete drăguțe prin apropiere, iar asta ne aduce tuturor un câștig. Vino.

Se vedea clar că se întreba de ce continua Kate să ezite.

– Să nu-mi spui că viteaza Kate Carstairs se teme de un bătrân de șaizeci și șapte de ani, în fotoliu cu rotile.

– Mă rog, reuși ea să riposteze, este francez, la urma urmei!

Între timp, ajunseseră la jumătatea holului, spre zona agitată din capăt. Niște valize, un computer laptop și câteva persoane în uniforme evoluau în jurul unui bărbat cu părul alb, așezat într-un fotoliu rulant, care purta un halat verde ca pătrunjelul și dădea ordine cu viteza unei mitraliere, într-un amestec de franceză și engleză.

– *Non, non et non!* Nu! Vă rog, cum să mă duc în camera mea ca să-mi fac siesta de care doctorul a insistat că am atâta nevoie? Cum? Când îmi lăsați lucrurile împrăștiate pe *tapis*... ăă, pe covor, vreau să zic, se corectă Maurice Rossignol, arătând spre covorul persan, unde fuseseră puse câteva dintre bagajele lui.

– Maurice, ai și început să-i scoți din minți pe oamenii ăștia? Dacă toți își dau demisia, să știi că eu n-o să am grijă de tine.

Pete își luă unchiul de ambele mâini.

– Nu trebuie să-ncepi să țipi la toată lumea, cel puțin până mâine.

– A, strângerea de mână...! Doar câteva săptămâni au trecut și te și porți ca un englez, Pierre.

Maurice trase spre el capul nepotului său, sărutându-l pe amândoi obrajii. Kate era fascinată. Niciodată nu mai văzuse un asemenea gest în realitate, numai în filme.

– Maurice, te rog, îl temperă Pete, vizibil jenat. Avem o invitată. Fii cuminte.

Maurice Rossignol ridică privirea spre Kate, care stătea tăcută lângă nepotul lui. Îi zâmbi, cu un licăr răutăcios în ochii aproape la fel de albaștri ca ai lui Pete. Kate nu-și putu stăpâni la rândul ei un zâmbet.

– A, asta trebuie să fie vechea mea prietenă, Katherine Carstairs, remarcă Maurice.

Kate îi recunoscu glasul. Avea același accent franțuzesc pe care-l auzise la telefon. Maurice Chevalier curat. Magie curată.

– *Enchantée, Monsieur*, murmură ea. *Je suit trés heureuse*... La fel ca atunci când o salutase pe sora lui Maurice, ducesa, franceza vorbită de Kate se sfârși cu „ce mai faceți".

– Nu, nu, ne aflăm în America și vorbim englezește. Îmi folosește foarte mult. Pierre mă încurajează tot timpul s-o fac. Acum, va fi fericit.

Maurice îi întinse mâna și, în timp ce Kate i-o strângea, își zâmbiră.

– Ați mâncat de prânz, fără îndoială? întrebă Maurice. Eu nu, și îi voi cere lui Raoul al nostru să-mi facă o ceașcă mică de ceai și eventual un sandviș. Mănânci și dumneata cu mine, Katherine? Nu pot suferi să mănânc singur.

Kate acceptă, iar Maurice își conduse fotoliul rulant până în living. Pete îi urmă.

– Cum adică, n-ai luat prânzul? La cât costă rezerva ta de spital, ar fi trebuit să primești caviar și șampanie din oră-n oră.

– Nu mai face atâta caz, Pierre.

Maurice era ocupat să-și plaseze fotoliul cu rotile exact în locul unde dorea.

– Îmi aduc de mâncare, desigur. Numai că nu pot mânca pătrățelele acelea verzi tremurătoare pe care mi le pun în farfurie. Pur și simplu mi-e imposibil.

– Pătrățele verzi care tremură...? întrebă nedumerit Pete.

– Gelatină de chitră, deduse Kate.

– A, da, dădu Maurice din cap înțelepțește. Da, gelatină de chitră. Așa au spus și ei.

În fața lui Kate fu pusă o tavă de argint cu un ceainic, o farfurie cu felii de lămâie și încă una, cu sandvișuri mici pentru ceai, fără coajă. Apoi, servitorul tăcut, îmbrăcat în negru, se retrase fără zgomot.

– Vrei să-mi torni, draga mea? întrebă Maurice.

Kate se simțea ca într-o comedie elegantă de salon. Ceai adus de servitori. Un francez fermecător, îmbrăcat în halat verde ca pătrunjelul, peste pantalonii impecabili și cămașa albă ca zăpada, făcând conversație. Maurice era un personaj perfect.

Numai Pete strica scena. Se tolănise într-un fotoliu alb din piele de Barcelona, cu picioarele întinse. Luă o ceașcă de ceai de la Kate, zâmbindu-i.

– Direct din Noel Coward, nu-i așa? întrebă el, reproducându-i gândul.

– Ai vreo imprimată, Katherine? Poate arunc și eu o privire, după ceai.

– Nu, interveni Pete. În nici un caz. Kate are un sumar pe trei pagini. Îl poți citi pe ăla, după ce dormi. Dar conferințe de afaceri nu vom ține până mâine.

Maurice ridică din umeri.

– Uite, Katherine, cum sunt persecutat la mine acasă!

– Mâine veți avea timp destul, Monsieur Rossignol, răspunse Kate. Nu e nici o grabă, din moment ce contractele încă n-au fost finalizate.

Sprâncenele negre ale lui Maurice se îmbinară deasupra nasului, iar Kate îl zări dintr-o dată pe omul de afaceri internațional ascuns înapoia farmecului francez.

– Voi discuta despre asta cu Pierre. Ești bună, Katherine, să-i spui lui Monsieur Edouard Douglass că trebuie să ținem o conferință telefonică pe această temă a contractelor?

Vorbea energic, sacadat.

– Mâine, cam la ora zece. Dumneata, Monsieur Douglass, Pierre și cu mine. Nu mă pot deplasa foarte ușor, așa că sugerez s-o facem la telefon. Dacă la zece nu se poate, te rog să-i spui lui Pierre.

Dădu din cap spre ceas:

– Acum mă voi duce la culcare, ca un băiat cuminte, ca să-mi fac siesta. Pierre, cina se servește la opt.

– Mă tem că n-am să fiu aici, Maurice, răspunse Pete zâmbindu-i, deși în glas i se simțea o undă tăioasă ca oțelul. Kate și cu mine luăm cina în oraș astă seară. Am rezervat o masă la „Chez André". Credeam că vrei să te odihnești.

– Vai de mine! Dar ce absurd ești, băiete!

Maurice bătu cu degetele în brațele din lemn de mahon ale fotoliului.

– Katherine, sunt sigură că n-ai avea nimic împotrivă să luăm cina aici.

– Nu, nu am nici o obiecție... răspunse Kate.

Tocmai se pregătea să adauge că de fapt nu fusese invitată la restaurant, când Pete interveni din nou.

– Am eu o obiecție.

– Foarte bine, ridică Maurice din umeri, desfăcându-și mâinile. Dacă mă lăsați singur cu *tournedos Bérnaise-ul* meu, nu mă supăr... desigur... prea tare.

– Nici un *tournedos*, nici un *Béarnaise*. Știi foarte bine că n-ai voie să mănânci carne de vită și în nici un caz sos de ouă cu unt. Am și vorbit cu Raoul, îți va fierbe la abur un pește mic și câteva zarzavaturi.

– Dar i-am ordonat să destupe un vin burgund din cel mai bun! Iar vinul burgund de soi ales nu se poate bea cu pește la ceaun! Ei, dar dacă mi-ai permite măcar o fărâmiță de *Béarnaise* pe pește, și poate un vârf de cuțit de unt pe zarzavaturi, atunci un burgund...

– Vin alb, Maurice. Un pahar de vin alb. Diluat cu apă.

Pete clătină din cap.

– Am crezut că doctorul ți-a vorbit despre asta, înainte de a ieși din spital. Și despre mișcarea zilnică.

– O fi spus el ceva, dar recunosc că nu l-am prea ascultat. Și acum știu de ce. Pește și vin botezat. Și legume!

Maurice se cutremură.

– Și să mai fac și mișcare! Toate țopăielile alea, până te trec nădușelile, sunt atât de anglo-saxone! Ești o brută, Pierre.

Pete îi răsuci în loc fotoliul rulant, îndreptându-l spre holul care ducea în apartamentul unchiului său.

Zâmbind fără părere de rău, Maurice spuse:

– Plec, Pierre. Și sper numai ca mâncarea ta să se ardă, iar vinul să ți se otetească. Auzi acolo, să lași un om bătrân să mănânce un pește nesărat, singur!

– Pete, spuse Kate, în timp ce-l privea pe Maurice apăsând pe butonul de pornire a fotoliului, mă simt îngrozitor. Nu crezi că ar trebui...

– Nu, zâmbi Pete, uitându-se la Maurice cum se îndepărta pe culoar. Lui Maurice nu-i poți da niciodată un deget, că-ți înfulecă toată mâna. E un adevărat rechin. Fermecător, dar tot rechin.

Își trecu degetele prin păr.

– Seara asta îmi aparține mie.

– Cine-a zis? înălță Kate din sprâncene. N-am auzit o vorbă despre invitația asta a ta la cină. Ciudat, nu ți se pare? Mă tem că-ți permiți să presupui un pic cam prea multe.

Cu blândețe, Pete își plimbă vârful unui deget peste obrazul și buzele ei.

– Cu tine nu presupun niciodată, Kate. Dar aș dori să iau cina cu tine. Iar masă am rezervat într-adevăr, să știi.

Se aplecă, atingându-i ușor buzele cu ale lui.

– De fapt, aș dori să iau cu tine cina, gustarea dinainte de culcare și micul dejun de mâine. Dar mă mulțumesc numai cu cina. Ce zici? La ora opt?

Lui Kate i se opri respirația.

– Da... murmură ea.

Proasto, își spuse.

Capitolul 12

– Facem câțiva pași? întrebă Pete, luând-o pe Kate de braț, în timp ce ieșeau din restaurant.

– Da. Masa a fost delicioasă, o lăudă Kate, pe un ton rezervat. Toți păreau să te cunoască. De obicei, oamenii nu fac plecăciuni și nu-mi vorbesc în șoaptă, așa cum fac cu femeia de la brațul lui Pierre Rossignol.

– Nu în fața lui Pierre Rossignol făceau plecăciuni. André a avut un restaurant în Montreal, dar l-a atras New York-ul. Nouă, exilaților, ne place să ținem legătura.

– Ești un exilat?

Kate se întreba cum s-ar fi putut simți nelalocul lui un om atât de încrezător în sine.

– A, da. Dintotdeauna. Tată francez, mamă canadiană... Eu m-am născut la Oran, în Algeria. Tatăl meu era corespondent de presă străin, ia mama îl însoțea oriunde era trimis.

O răsuci în loc, spunându-i:

– Uită-te la fântâna aia de-acolo. Întotdeauna mi-a plăcut să mă plimb prin Lincoln Center.

Kate refuză să-l lase să schimbe subiectul.

– Locuiești de mult împreună cu Maurice?

Fără să-și dea seama, îl ținea de mână puțin mai strâns. Voia să afle despre el tot ce putea, dar mai important era că voia ca el să-i spună. Dacă Pete îi putea împărtăși măcar puțin din viața lui, poate Kate ar fi reușit să creadă că magia care plutea prin aer când erau împreună era adevărată.

– Mă rog, mama și tatăl meu nu erau croiți să stea într-un singur loc. Așa că am locuit la Alger, apoi în Vietnam – în fosta Indochină Franceză. Tatăl meu se specializase în războaie, așa că nu mă prea puteau lua cu ei.

Kate îl cuprinse cu un braț pe după mijloc.

– Așa că a intervenit Maurice, asumându-și rolul de unchi?

Pete râse.

– Mă rog, mai întâi a încercat mătușa. O mai ții minte, ai cunoscut-o la balul de binefacere. Locuiește la Paris, într-o casă elegantă plină de mobilă Louis XVI, sticlărie și porțelanuri antice. Tot ce se găsește pe-acolo e casabil. Și de neînlocuit.

Chicoti.

– Nici trei luni n-am rezistat. Am reușit să sparg două vaze Lalique și o ciobăniță de Meissen și să las o pată de cerneală care nu se mai șterge pe covorul ei favorit de Aubusson. Așa că m-a trimis la Maurice.

– Deci, ai fost izgonit?

– O iubesc mult pe Eugénie dar o scoteam din minți. Abia așteptam să plec în Canada, la Maurice.

Ajunseseră pe Fifty-seventh Street, iar acum se plimbau braț la braț prin fața magazinelor de antichități pline cu mobilă ca aceea pe care Pete tocmai o descrisese.

– Se vede clar că nu te-a deranjat tot trambalatul ăsta de colo-colo...

Dacă cineva ar fi încercat s-o smulgă din casa mătușii sale, o dată ce se instalase, Kate ar fi făcut un tărăboi îngrozitor. După moartea părinților ei, tânjise la liniște, la siguranță. Desigur, în casa mătușii Meg nu existau piese Lalique și Meissen. Stilul ei consta mai degrabă în borcănașe de fursecuri și macrameuri.

– Maurice și cu mine ne-am înțeles perfect încă de la început. Avea și el câteva reguli – ușoare, ca de pildă: să nu mă dau cu patinele cu rotile prin casă.

Deodată Pete se opri, întorcându-se spre Kate. Îi cuprinse fața într-o mână și o sărută, scurt, apăsat.

– N-am mai vorbit atât de mult despre mine de când eram boboc în colegiu.

Îi zâmbi, cu surâsul acela care-i oprea inima în loc și o făcea să se topească toată.

– Deci ai stat în Canada până ai venit aici la colegiu?

Kate refuza să schimbe subiectul. Dacă știa cât mai multe despre el, dacă-l înțelegea, nu s-ar mai fi simțit atât de intimidată de averea și celebritatea lui.

– Nu, mai întâi m-am dus la un internat din Elveția, pentru cinci ani.

Glasul i se schimbă, devenind mai sumbru.

– Așa au hotărât Eugénie și Maurice că era mai bine.

– Și părinții tăi?

Cunoștea răspunsul încă înainte de a-l auzi.

– Au murit într-o prăbușire de avion, în Coasta de Fildeș, când eu aveam zece ani.

Kate îi luă mâna într-a ei, strângându-i-o cu putere.

Din nou, Pete păru să-i citească gândurile.

– Avem mai multe în comun decât crezi, Kate. Amândoi am fost copii singuri la părinți. Am rămas orfani. Nicăieri nu ne-am simțit ca acasă.

Rămase privind-o, cu o expresie parcă uimită.

– Suntem două suflete pereche.

Kate se uită la el. Da, semănau în toate privințele importante. În materie de lipsă a afecțiunii, între ei nu mai exista nici o diferență.

– Mă privești de parcă acum m-ai vedea pentru prima oară, șopti Pete, ținându-i o mână pe obraz.

– Poate că așa și este.

Mâna lui era caldă, liniștitoare.

– Nu te-am văzut decât pe din afară. Voiam să știu mai multe despre tine, îi zâmbi ea. Avem mai multe în comun decât crezusem.

– Am știut-o dintotdeauna. Nu voiam decât ca și tu să...

Deodată, Pete se întrerupse.

– Acum, că te-am plictisit cu poveștile din copilăria mea, vreau să aud și eu despre tine. Haide, mai încolo e un băruleț. Am să te îndop cu brandy-uri Alezander și-am să aflu totul despre copilăria ta.

O luă de mână.

– Pariez că ai avut codițe și aparat dentar, iar în liceu ai fost majoretă.

– Cu codițele și aparatul ai nimerit-o, dar majoretă n-am fost. Stai de vorbă cu redactora-șefă a revistei „Elgar", de la Liceul din Indiana! declară ea cu mândrie exagerată.

– I-auzi! Cu siguranță, asta nu poate să bată un internat elvețian, îi zâmbi Pete în timp ce intrau în barul slab luminat.

Îl salută din cap pe barman și așteptă ca un ospătar să-i conducă până la un separeu din fundul salonului lung și îngust.

– Niciodată n-am băut brandy Alexander. După cină obișnuiesc să iau apă minerală.

– Are același gust ca un shake cu lapte. Mă gândeam că ar tenta-o pe o fată din Midwest ca tine. Dar acum, vorbește-mi despre „Elgar".

– Era revista anuală a liceului nostru.

Văzând că Pete o privea nedumerit, îi explică:

– Fiecare liceu din America are câte o revistă anuală, cu fotografiile tuturor și articole despre absolvenți.

Zâmbi, amintindu-și.

– Toți și le semnează unii altora și scriu că nu-i vor uita niciodată.

– Ai fost fericită în liceu? întrebă Pete nostalgic.

– Și da, și nu. Mă invită sau nu vreun băiat la dans? O să iau testul, sau am să zbârcesc? Nimic deosebit. Ca anii de liceu ai oricui.

Se întrerupse, privindu-l pe bărbatul din fața ei. Nu, nu ca ai oricui.

– Nu și ca ai mei, Kate, confirmă Pete.

– Cum e viața într-un internat elvețian? întrebă Kate zâmbind. Aș vrea să aud ce poate fi mai neplăcut pentru un licean tânăr, dar deja bogat și celebru.

Într-o clipă, de pe fața lui Pete se șterse orice expresie. Parcă ar fi fost o tablă ștearsă cu buretele. Arăta ca un cu totul alt om. Ochii-i erau reci și întunecați ca marea iarna. Gura, de obicei arcuită glumeț, i se crispase, cu buzele subțiate. Kate își dădu seama că arăta uimită și șocată.

– Ce-am spus?

Pete o întrerupse, cu un glas la fel de înghețat ca și chipul.

– Asta-i atracția pe care ți-o inspir? Exotismul averii și al celebrității? Mă tem că te așteaptă o dezamăgire. Duc o viață foarte plicticoasă și nu frecventez nici un loc deosebit de interesant. Dacă întâlnesc o fată ca tine, una despre care cred că mi-ar putea fi... prietenă, mai devreme sau mai târziu se ajunge inevitabil la problema banilor.

O privi cu un dispreț suveran.

– Trebuie să fii prevenită. În viața mea nu există nici un subiect pentru presa de scandal, în caz că voiai să-ți vezi poza trântită pe vreo copertă de revistă.

Kate tresări, apoi se îndreptă puțin de spate, parcă impunându-i propriului ei trup să primească loviturile care-i ținteau sufletul. Deci, așa reacționau bogații când îndrăzneai să glumești pe seama banilor și a vieții lor. Ca niște ucigași.

Își luă mantoul și mănușile, tocmai când ospătarul venea cu paharele. Îl așteptă să se retragă, apoi vorbi încet.

– Bogăția nu-ți dă dreptul să fii crud.

Vocea îi tremura, dar mai mult de furie decât de durere.

– Nu poți să mă săruți și să mă tachinezi pe seama hainelor și a vieții mele, iar când eu îndrăznesc să glumesc puțin în legătură cu ale tale, să-ncepi să tuni și să fulgeri.

Ieși din separeu, apoi se întoarse, privindu-l un moment pe Pete.

– Îți mulțumesc pentru cină. Voi pregăti conferința pe care a cerut-o unchiul tău pentru mâine dimineață, la ora zece. Noapte bună.

În momentul când se întoarse spre ușă, Kate își simți mâna apucată strâns de a lui Pete.

– Nu, Kate, te rog. Iartă-mă. Lasă-mă să-ți explic.

Kate încercă să-și tragă mâna, dar Pete refuză să-i dea drumul. Scoase cu mâna cealaltă două bancnote din portofel și le puse pe masă, apoi își luă pardesiul și, fără a slăbi strânsoarea, o trase pe Kate spre ușă.

– Te rog, Kate, repetă el afară. Au avut loc atâtea trădări... Dă-mi voie să te ajut cu mantoul, e frig.

– Dă-mi-l și atât, te rog. Am să... Taxi!

Făcu semn unui taxi în trecere. Acesta încetini, apoi porni din nou, cu viteză. Întorcându-se, Kate îl văzu pe Pete clătinând din cap.

– Pleacă, domnule Rossignol. Voi lua un taxi până acasă.

Kate vorbea răspicat, pe un ton rece.

– Voi continua să lucrez cu dumneata. Ai să primești ceea ce voiai. Acum, lasă-mă în pace.

De-ar fi ascultat vocea aceea mică și ar fi evitat riscurile! Între ea și Pete Rossignol nu exista decât o relație de afaceri, complicată cu puțină poftă carnală.

– Pleacă, repetă ea.

– Nu plec. Am spus o mare prostie și vreau să-ți explic. Vreau să înțelegi.

Ochii lui erau rugători, dar Kate întoarse capul, refuzând să-l privească.

– Am nevoie să mă asculți, poate să mă și ierți, dacă poți.

Îi dădu drumul, dar rămase cu mantoul ei în mână.

– Vino înapoi înăuntru. Nici nu ți-ai băut brandy-ul Alexander.

– Nu e nevoie de nici o explicație. Ai vorbit foarte clar. Sunt o femeie de categorie inferioară, care încearcă să obțină bani de la unul dintre aleșii vieții.

Nu voia să-i asculte explicațiile. Se temea că s-ar fi putut să i le creadă.

– Ascultă, eu îngheț de frig. Sau ne luăm pardesiele pe noi și ne mai plimbăm, sau vii înapoi în bar. Te rog...?

În cuvintele lui se simțea singurătatea și nevoia de a se face înțeles, iar Kate îi citi același mesaj și în ochi.

– Bine...

Se întoarse spre ușa barului întunecos și comod. Întotdeauna avea să le răspundă celor pe care-i iubea.

Ospătarul nu le degajase masa. Poate că întotdeuna aștepta un timp, ca să se asigure că perechile care se certau plecaseră de-a binelea.

– Stai jos și gustă din brandy, îi spuse Pete. Vin imediat.

Kate se rezemă de spătar și închise ochii, încercând să nu gândească. Peste câteva momente, Pete reveni și se așeză pe bancheta de catifea.

– Deschide ochii, Kate.

Vorbea încet, cu buzele lângă urechea ei, atingându-i umărul cu al lui.

– Ochii au fost primii pe care i-am observat la tine. Sunt cei mai limpezi și mai onești ochi pe care i-am văzut în viața mea.

– Voiai să-mi explici de ce ți-ai ieșit din țâțâni. Ce te-a întărâtat? Ai avut de suferit din cauza celor faliți și necunoscuți? îl întrebă Kate, neputându-și opri spiritul defensiv să se manifeste.

– Eu am fost întotdeauna străinul, inadaptatul. În Franța, pentru că nu eram francez, în Canada fiindcă eram francez, în America fiindcă eram canadian. Și, da, întotdeauna au existat oameni care doreau să ia o bucățică din viața mea ca amintire.

– Vrei să spui că, în copilărie, ceilalți voiau să se apropie de tine, să-ți fie prieteni? îl întrebă Kate. Nu mi se pare chiar atât de îngrozitor.

– La unsprezece ani, când tocmai mă mutasem la Maurice, m-am dus în camping cu alți zece băieți, într-un weekend.

Luă o înghițitură din pahar.

– În lipsa mea, cineva i-a trimis lui Maurice o cerere de răscumpărare. Era ideea de glumă grozavă a nu știu cărui fotograf liber-profesionist. Să-l surprindă pe imperturbabilul Maurice Rossignol, „omul de gheață al nordului", în momentul când afla că nepotul lui a fost răpit.

– Și ce s-a întâmplat?

– Maurice s-a speriat și, în tot restul timpului cât am rămas în Canada, m-am dus la școală cu un Rolls Royce blindat și doi bodyguarzi înarmați pe bancheta din față.

– Cred că te simțeai ca un prinț.

– Mă simțeam ca un idiot. Paznicii au acceptat să mă lase să parcurg pe jos ultima parte a drumului spre școală, sub supraveghere, pentru ca nimeni că nu mă vadă coborând din mașină. Când a aflat, Maurice m-a expediat în Elveția.

– Trebuie să se fi întâmplat ceva acolo, altfel nu te-ai fi repezit așa la mine, spuse Kate, retrăgându-se puțin. Cred că ar fi mai bine să-mi spui, ca să știu unde e terenul minat.

– În Elveția am avut prima întâlnire amoroasă. Un film și o plimbare.

Ridică din umeri, dar glasul îi deveni mai dur.

– A apărut în National Enquirer și Paris-Presse. Fata chemase reporterii. I-au plătit cincizeci de dolari. Voia să participe la un concurs de frumusețe și avea nevoie de publicitate.

Privi în pahar.

– Cred că asta a lăsat urme. Nu pot să nu fiu prudent. Chiar și cu tine.

Ridică privirea spre ochii ei.

– Mai ales cu tine. Ești singura persoană despre care sunt sigur că mă place pentru ceea ce sunt.

– De-asta nu mi-ai spus cine ești? Pentru că-mi plăcea Pete Ross? întrebă Kate, atingându-i un moment mâna cu a ei. Îmi place cu adevărat, să știi. Pe amândoi vă plac. Pe tine, cu tot ceea ce ești.

– Și totuși, ori de câte ori vine vorba despre bani, te retragi, ca și cum aș fi murdar, spuse Pete, trecându-și degetul mare peste falangele ei. De ce?

Pe negândite, Kate luă o înghițitură prelungă din brandy – prima – și fu cât pe ce să se înece. Era dulce și rece, dar arzător de tare. Puse paharul pe masă.

– Dacă vreau să fac față la conferința aia de mâine, ăsta a fost tot brandy-ul Alexander căruia i-am făcut față în seara asta! Phiuuu!

Pete îi luă mâna și o sărută.

– Trebuia să-mi amintești tu mie de afaceri! Hai, e timpul să te duc acasă.

Afară îi aștepta Léon, cu limuzina cea lungă și neagră din seara balului lui Damaris Douglas. După ce ridică geamul despărțitor dintre ei și șofer, Pete o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Acum putem sta de vorbă. Ce ai să-mi reproșezi? Banii?

Kate deveni țeapănă, apoi se smulse de lângă el.

– Nimic.

O privi lung, drept în ochi.

– Ai cel puțin la fel de multe fixuri ca mine, Kate.

Încrucișându-și brațele pe piept, Kate oftă. Pete o privea tăcut. În sfârșit, ea începu:

– După ce m-am mutat la ea, am descoperit că mătușa Meg nu mai avea nici un ban. Părinții mei nu lăsaseră nimic în urma lor. Crezuseră că aveau timp destul ca să se ocupe de viitor. În unele perioade, a trebuit să muncească în câte două slujbe, ca să plătească ipoteca și să mă crească pe mine. A muncit până a murit. În ziua înmormântării, banca a cerut cel puțin zece mii de dolari. Ca să plătesc, am vândut casa la preț de dumping. Mai târziu am aflat că o cumpărase fiul președintelui băncii, care a revândut-o cu un profit enorm.

Făcu o pauză, trăgând adânc aer în piept. Era la fel de furioasă ca atunci, demult.

– Asta-i tot. În lumea mea, bogații se îmbogățesc și rămân bogați profitând de pe urma săracilor.

Din punctul ei de vedere, nu mai era nimic de discutat.

Pete o cuprinse din nou în brațe.

– Îmi pare rău pentru ceea ce s-a întâmplat cu mătușa ta. Spune-mi numele băncii și al bancherilor, și-am să-i fac să le pară rău pentru că ți-au nedreptățit familia. Pe lângă asta, iubito, puțin îmi pasă de contul meu din bancă. Sau de al tău. Și nici ție nu-ți pasă.

Îi atinse obrazul cu buzele.

– Ascultă-mă, iubito. Ești cea mai cinstită persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Nu știi că tocmai de-asta...

O sărută pe pleoape, apoi coborî peste obraz, până la un milimetru de buzele ei.

Din nou, Kate nu simți decât vibrația terminațiilor nervoase și gustul de miere fierbinte al dorinței. Se lăsă în voia senzațiilor. Brațele i se ridicară, cuprinzând umerii lui Pete.

– Sărută-mă, îi ceru el. Sărută-mă cu adevărat.

Era o invitație pe care Kate nu putea s-o refuze. Gura începu să i se miște peste a lui, simțindu-i fiecare detaliu al acelor buze prelungi, pline și senzuale. Era delicios. În timp ce continua să-și plimbe gura peste fața lui, Pete o strânse în brațe.

– Kate, iubito, acum am să mă opresc, și ar fi bine să te oprești și tu, spuse el cu sufletul la gură. Pentru că altfel...

– Mmmm... răspunse Kate.

– Desigur, m-ai putea invita la tine, ca să continuăm în poziție orizontală ce-am început.

Kate clătină din cap, încercând să ia distanță.

– Deci, mă inviți sus sau nu? întrebă el, frecându-și nasul de gâtul ei. Vreau să fac dragoste cu tine, Kate.

Pulsul lui Kate tresări. Totuși, un pervers instinct de conservare o îndemnă să răspundă:

– Nu, am să-ți urez noapte bună la primul stop unde oprește Léon, și de-acolo am să fug pe jos până acasă.

– Ți-e teamă, Kate? Tocmai am ajuns în fața casei tale.

– Și cum ai aranjat ca momentul să se potrivească atât de bine?

– De zece minute, ocolim cvartalul iar și iar.

Mașina se opri, iar Pete coborî și o conduse pe Kate până pe palier.

În timp ce ținea deschisă ușa liftului, stând rezemat de ea, o apucă pe Kate de umeri și o sărută. Era un sărut flămând, care-i deștepta lui Kate o poftă pe măsură.

– Mâine dimineață la ora zece. *Dors bien*. Somn ușor.

Slabe speranțe!

Capitolul 13

– Ți-am spus că va merge mai bine dacă vii aici, zise Pete.

Kate se rezemă de tocul ușii.

La cererea lui Pete, se afla în biroul firmei Rossignol, nu în cabinetul lui Ed, coordonând o conferință telefonică. Iar acum îl avea în față pe Pete, care arăta păcătos de chipeș, în blugi și cămașă decolorată de chambray.

Kate nu spuse nimic. Nici unei fete nu i s-ar fi putut pretinde să-i reziste.

– „Îmi pare bine că te văd, Pete", spuse el afabil. „Aseară m-am distrat de minune. Și tu la fel?" „O, eu îți mulțumesc ție, Kate. Și eu m-am simțit minunat aseară."

Kate se încăpățână să tacă. Luând-o de umeri, Pete o sărută ușor.

– Bună dimineața, agenta mea de legătură, murmură el. Sunt gata pentru legăturile cele mai periculoase.

Respirația lui caldă îi mângâia urechea. Kate se opri, incapabilă să se mai miște. Doar încă o secundă, se rugă ea în sinea ei.

– Bună dimineața, bună dimineața, răsună din spatele ei glasul lui Maurice.

Kate se smulse de lângă Pete, răsucindu-se în loc spre bătrânul Rossignol, care-i zâmbea nevinovat ca un înger. În dimineața aceea se îmbrăcase elegant, cu un sacou din piele de căprioară și o cămașă de mătase bej.

– Îmi pare atât de rău că vă întrerup, dar tocmai a sunat telefonul, iar Monsieur Edward Douglass ne așteaptă, spuse Maurice pornindu-și fotoliul pe culoar.

Spre amărăciunea ei, Kate simți că roșea. Avea senzația că era o cameristă din epoca victoriană, surprinsă în timp ce se sărută după ușă cu fiul stăpânului. Pete, spre deosebire de ea, părea complet netulburat. Fără s-o privească, întinse mâna și o luă pe a ei într-a lui. Nu-i dădu drumul nici chiar când Maurice, întorcându-se, îl văzu.

– Foarte bine, tinerii mei prieteni, spuse el vesel. I-am promis lui Monsieur Douglass că în cinci minute vom fi gata să stăm de vorbă.

Le indică scaunele de lângă masa lungă, din lemn de trandafir. Kate se așeză lângă Maurice, privind hârtiile pregătite pe masă. Recunoscu un raport pe care i-l trimisese ea lui Maurice. Alături era un teanc de hârtii pe care nu le cunoștea. Luă în mână paginile nefamiliare.

– Dacă suntem gata, sun la sediul firmei Douglass, spuse Maurice, întinzând mâna spre receptor.

– Un moment doar, Monsieur, îl opri Kate, cu un zâmbet pe care-l spera cât mai dezarmant. Poate mai așteptați câteva minute, până faxez și aceste hârtii. Ed trebuie să aibă în față toate informațiile necesare.

Văzu buzele lui Maurice strângându-se într-o grimasă de nerăbdare.

– Vom economisi mai mult timp așa.

Și, fără a aștepta răspunsul, porni pe culoar spre cabinetul lui Maurice, unde văzuse un fax.

În timp ce introducea foile în aparat, aruncă o privire peste ele. Se părea că cei de la firma Rossignol luaseră informațiile furnizate de ea și realizaseră cu ajutorul lor un fel de declarație globală.

Când ajunse la ultima pagină, Kate încremeni un moment. „Costuri de reamplasare"? Ce însemna asta? Kate și Ed avuseseră impresia că firmele companiei Douglass aveau să rămână separate, astfel încât să-și păstreze caracterul unic. Doar cei de la Rossignol nu voiau să le mute în Canada! Nu...?

Kate introduse ultima pagină în fax, cu fruntea încrețită de îngrijorare. Oare Ed acceptase, sau Rossignolii încercau să-l ducă de nas? Și de ce nu se gândise înainte?

Fiindcă fusese atât de captivată de Pete Rossignol, încât și-ar fi putut pune capul la păstrare, în frigider!

Kate reveni și-i dădu lui Maurice paginile. Pentru fiecare participant erau pregătite căști audio. Așezându-se pe scaunul ei, Kate privi gânditoare la Maurice Rossignol. Îi era imposibil să-i ghicească intențiile. Chipul lui nu trăda nici un gând. Zâmbetul părea sincer, dar Kate își dădu seama că nu știa aproape nimic despre magnatul canadian.

Și, în fond, ce știa despre nepotul lui, omul pe care încă nu-l putea numi în sinea ei „Pierre Rossignol"? Îi povestise lucruri din copilăria lui, dar cum rămânea cu maturitatea? Kate nu știa nici măcar când era ziua lui de naștere, sau la ce adresă locuia în Montreal. Un singur lucru știa, dintr-o dată și cu o finalitate deplină.

Îl iubea.

– Cred că suntem gata să începem, Katherine, spuse Maurice, readucând-o la realitate.

O sincronizare impecabilă, ca de obicei, își spuse ea. Momentul ideal pentru a-ți da seama că ești îndrăgostită de rechinul afacerilor care se pregătește să-ți înfulece compania la micul dejun.

– Știți când anume veți finaliza dumneavoastră și Ed contractul, Monsieur? îl întrebă Kate pe Maurice.

Maurice își înălță sprâncenele negre ca mangalul, dar nu răspunse nimic.

– Aș dori să iau legătura cu O'Hara și O'Connor, avocații noștri, ca să înceapă redactarea, îi explică ea în continuare.

Tot nici un răspuns. Kate deschise gura pentru a-l iscodi mai departe pe acel sfinx francez, când se auzi sunând telefonul.

– A, în sfârșit, constată Maurice cu vizibilă ușurare. Ce mai faceți, Monsieur Douglass?

Glasul lui Ed bubui în cameră:

– Morris, prietene, ce bine-mi pare că te aud!

Părea încântat, ca și cum în dimineața aceea nimic nu i-ar fi lipsit mai mult decât o conversație cu Maurice Rossignol.

– Cum o mai duci?

– Mult mai bine, Edouard, îți mulțumesc, răspunse cordial francezul cu păr argintiu.

– Mă bucur să aud, Morris, mă bucur să aud. Atunci, cred că ne putem apuca direct de treabă.

Ed coborî tonul cu o octavă, devenind pragmatic.

– Ce-s chestiile astea pe care mi le-a trimis Kate prin fax? Ai făcut un plan pentru toate companiile mele, Morris? Știai și tu asta, Kate?

– Nu, domnule Douglass, dar am oferit informații complete despre toate companiile noastre, așa cum m-ați instruit.

– Ți-am spus eu să le dai declarații despre toate? întrebă uimit Ed. Eu ți-am spus asta?

– Așa am înțeles eu, domnule Douglass.

Kate ridică privirea de pe blocnotesul galben din fața ei, întâlnind ochii lui Pete. În adâncurile lor albastre ca penele de păun părea să se citească un mesaj ascuns, dar Kate nu reușea să-l descifreze.

– În după-amiaza asta o să vină aici un avocat, spuse Ed, părând destul de nervos. Sperasem să redacteze contractul, dar acum, când am de examinat toate noutățile astea, nu știu când voi avea gata ciornele.

Își drese glasul.

– Kate, mai ești acolo?

– Da, aici sunt.

– Bine, azi vreau să rămâi la sediul Nightingale. Încearcă să aduni la un loc toate informațiile, ca să putem întocmi ciornele de contract. Pe urmă, vom lucra cu toții împreună, punând la punct tranzacția finală. Îți convine așa, Morris?

Ed părea volubil, dar Kate își dădea seama că era tulburat.

– Desigur. Ca să facem economie de timp, vom veni la sediul tău pentru semnături. Cusăturile nu mă deranjează prea mult.

Cusături? se întrebă Kate. Care cusături?

– Mă mai pișcă doar, din când în când. Drumul prin oraș va fi *très difficile*. Scuză-mă. Foarte dificil.

Zâmbetul lui Maurice semăna cu al unui tigru, ceea ce o neliniștea pe Kate mai tare ca oricând.

– Dar am să vin, în ciuda tuturor neajungerilor.

– A neajunsurilor, Morris, îl corectă Ed. Kate, continuă el, cu glasul mai puternic și mai gros, aș dori să ne vedem aici, la birou. La cinci fără un sfert.

– Desigur, domnule Douglass.

* * *

Pe la amiază, Kate avea impresia că începea să distingă ceva, dar avea nevoie de răspunsuri la câteva întrebări foarte tulburătoare.

Obosită, închise ochii.

– Dormi la serviciu, domnișoară Carstairs? îi murmură la ureche glasul lui Pete, suav și îmbătător. E timpul să mănânci, Frumoaso din Pădurea Adormită.

Pete îi zâmbi.

– Maurice ne-a cerut să ne prezentăm imediat în sufragerie. Raoul face unul dintre delicioasele lui sufleuri de spanac și nu vrea să riște să-i cadă.

Kate se ridică, întinzându-se. Clătină din cap. Deșteptarea, Kate, și rămâi cu mintea întreagă.

– Sunt gata, spuse ea, sperând că nu mințea.

Sufrageria era la fel de formală și elegantă ca restul apartamentului lui Maurice Rossignol. Mobilă din lemn de cireș și mahon, lucind ca oglinda. Tablouri impresioniste, în culori deschise, contopindu-se atrăgător.

Conversația, condusă de Maurice, evoluă mai mult prin lumea artelor plastice. Pete își declară dezinteresul total. Îi zâmbi unchiului său, lăsându-l să monopolizeze discuția.

În timp ce farfuriile erau strânse de pe masă, Pete spuse, privind spre Maurice:

– Dacă pe voi doi vă pasionează artele plastice, asta nu înseamnă că interesează pe toată lumea. Nu credeți că m-ați plictisit destul?

Maurice zâmbi vag.

– N-o înțelegi pe Katherine. E politicoasă, da, așa că discută despre orice doresc eu. Dar, gesticulă el spre Kate cu paharul gol de vin, ceea ce o interesează de fapt sunt planurile mele pentru acele mici companii atât de dragi ei. Am dreptate sau nu, Katherine?

Kate se hotărî să profite de ocazie.

– Da. Azi-dimineață am fost surprinsă să văd că vă gândiți să transferați în Canada sediile multora dintre firmele subsidiare.

– În Canada? Oh, *mais non*, nu în Canada.

Maurice se rezemă de spătar.

– Nu caut să mut nimic în Canada, ci mai degrabă din Canada.

– Veți muta Nightingale Industries din Canada? întrebă Kate.

Era uluită. Nightingale era una dintre cele mai importante companii canadiene. Scoaterea ei din Canada ar fi ofensat guvernul și populația țării. Ca s-o mute... unde?

– *Mais oui*. Bineînțeles. Oasele astea bătrâne nu mai suportă frigul. Iar primăvara canadiană nu mai poate compensa iarna pentru mine.

Privi în jurul mesei. Pete nu spuse nimic, învârtindu-și doar vinul în pahar. Maurice se uită la el, încruntat.

În mintea lui Kate, rotițele se învârteau cu toată viteza. Climă și impozite. În Florida? Nu practica impozitul pe proprietate și pe venit, iar în plus avea o climă subtropicală.

– Vă gândiți să vă mutați în Statele Unite?

– *Non, non*, clătină cu tărie Maurice din cap. Familia Rossignol și Nightingale Industries au legături strânse cu Franța și Canada. Nu ne vom muta în Statele Unite.

– Căutați o țară fără impozite și cu vreme frumoasă?

– N-o mai caut, Katherine. Am găsit-o.

Zâmbetul lui Maurice era șiret și fudul.

– Dar unde e?

– Unde crezi tu că e, isteața mea Katherine? Hai să vedem, poți să-mi ghicești secretul?

Kate privi în jur. Îl văzu pe Pete, cu pleoapele coborâte și umerii căzuți. Din cine știe ce motiv, nu voia să participe la conversație.

Lui Kate nu-i plăceau rebusurile, dar pe acesta voia să-l rezolve. Unde avea de gând Maurice să-și trimită tot personalul? Într-un loc care avea legături și cu Franța, și cu Canada. Undeva unde era și cald.

– În vreo insulă din Caraibe? ghici ea, zâmbindu-i lui Maurice cu curiozitate sinceră.

– Bravo, Katherine. Știam eu că ești o fată deșteaptă, de când am vorbit pentru prima oară la telefon.

Făcu o pauză, pentru a-i indica valetului să putea să strângă farfuriile.

– Cum se va descurca Edouard Douglass fără tine?

– De ce să trebuiască să se descurce fără mine? întrebă calmă Kate.

– Dar, ma chère Katherine, doar nu vrei să rămâi aici, când prietenul tău Mark Kingsley și cu mireasa lui iau în mâini frâiele companiei?

Maurice se servi din zmeura proaspătă care era plimbată de valet pe la toți mesenii.

– Cu ei la conducere, firma n-o să reziste nici măcar un an.

Kate îl privi încruntată pe Pete, care continua să stea cocoșat și tăcut la locul lui, cu coatele rezemate pe brațele scaunului și degetele lungi împreunate în față. Era clar că-i spusese unchiului său tot ceea ce aflase de la Kate. Și de ce nu? se întrebă ea. Nu-i era dator cu nimic, în schimb îi era loial unchiului său și afacerilor familiei. Kate nu avea nici un motiv de a se simți trădată.

Și totuși, așa se simțea.

Pete ridică ochii, susținându-i privirea. Zâmbi ironic.

– Maurice are spioni peste tot.

– Iar tu ai fost unul dintre ei.

Cuvintele ei erau tăioase ca niște cioburi de gheață. Nu-i dădu atenție lui Maurice. Cu Pete avea ce-avea.

Acesta ridică din umeri.

– Va trebui să hotărăști singură ce părere ai despre mine. Trebuie să-ți bazezi încrederea pe cunoștințe din surse directe.

O privi în ochi fără să clipească, provocator.

Kate trecu peste provocare.

– Îl plictisim pe unchiul tău, spuse ea, întorcându-se spre bătrân. Vreți să vă mutați într-o țară caldă, francofonă, cu impozite minime...

Îl privi cu ochi îngustați.

– Cred că vă mutați într-una din fostele colonii franceze din Caraibe.

– Dar în care anume, Katherine? întrebă Maurice, tamponându-și gura cu șervetul de damasc. Dacă până mâine nu reușești să deduci, am să-ți spun. Și-acum, cred că mă întorc în camera mea. *Abientôt*, Katherine.

Kate se uită după el, în timp ce motorul electric al fotoliului rulant bâzâia îndepărtându-se pe coridor. Apoi întoarse din nou capul spre Pete, cu ochi scăpărându-i de furie.

– Ai știut. Și nu mi-ai spus nimic. Tu și unchiul tău îi veți sili pe angajații lui Ed să se mute la mii de mile distanță de-aici, sau să rămână fără slujbe.

Furia i se întețea, ațâțată de expresia indescifrabilă de pe chipul lui.

– Nu le veți da de ales. Nu vor avea timp să se pregătească, fiindcă nimeni nu bănuiește, măcar, ce aveți de gând.

Se ridică, aruncându-și șervetul pe masă.

– Am știut eu că e o greșeală. Am știut că nu trebuia... după ce-am aflat cine ești...

Scutură din cap, ca pentru a și-l limpezi.

– Nu știu la ce oră voi veni aici mâine, sau dacă voi mai veni. Presupun că acum nici nu mai contează. Nu cred că-ți pasă. Chiar că te-ai distrat pe socoteala mea, nu-i așa, Pierre Maurice Rossignol?

– Știi, Kate, măcar o dată acordă-mi beneficiul îndoielii...

Glasul lui Pete era rece, dar degetele i se strânseseră pe paharul cu vin.

– Măcar o dată ai putea să te încrezi în instinctele tale. Atunci, ai ști că poți avea încredere în mine.

– Cum aș putea? șopti Kate. Când faci asemenea lucruri? Cum să am încredere în sărutările tale, când de cele mai multe ori nici măcar n-am știut cine mă săruta? Cum să pot avea încredere în tine? Ești partenerul lui, nepotul lui. Nu se poate hotărî să mute toată firma fără să te consulte și pe tine. Nu-i așa?

Își rezemă palmele pe masă, aplecându-se înainte, spre el.

– Așa e, sau nu? insistă ea.

– Maurice nu se consideră dator să-mi dezvăluie toate planurile lui. Rămâne, totuși, acționarul majoritar, spuse Pete, ridicând privirea spre ea. Fapt pe care mi-l reamintește foarte frecvent. De ce presupui că am știut despre planurile astea?

– N-ai știut?

– La asta te rog să răspunzi singură. Mă cunoști – sau, cel puțin, de-acum ar trebui să mă cunoști. Ți-aș face eu una ca asta ție, sau companiei care contează atât de mult pentru tine?

O privi, cu gura crispată, albită de încordare.

– Le-aș face-o tuturor angajaților canadieni? Cine crezi că sunt, Kate? Un pirat, un bandit fără scrupule?

Se ridică încet în picioare, în fața ei.

– M-am săturat să tot încerc să te conving că nu sunt un monstru. Tu decizi. Iar dacă descoperi că nu poți – sau nu vrei – să ai încredere în mine, nu te mai întoarce. N-am să mai vin după tine, Kate. Trebuie să te hotărăști dacă poți avea încredere în mine sau nu.

Capitolul 14

Kate fusese atât de adâncită în gânduri, încât urcase cu liftul și ieșise pe palier fără a-și da seama. Privi în jur, surprinsă, apoi își îndreptă umerii și intră în bârlogul ursului.

– Domnule Douglass... începu ea.

– Ed. Numește-mă Ed. Când sunt „domnul Douglass", știu că am făcut o prostie.

Șeful ei îi zâmbi, ceea ce făcea să-i fie și mai greu să-i dea vestea cea proastă. Kate își drese vocea.

– Bun, e clar că s-a împuțit ceva cu afacerea, clătină el din cap. Să nu joci niciodată pocher. Ai pierde și cămașa de pe tine.

Kate se așeză și-i explică despre mutarea planificată în Caraibe. După ce termină, rămaseră amândoi privind câteva momente spre soarele care asfințea, scăldând într-o lumină roșie pielea fotoliilor și lemnăria din biroul lui Ed.

– Ce facem dacă Rossignolii insistă să trimită pe toată lumea în Caraibe? întrebă Kate. Majoritatea oamenilor nu vor dori să plece.

– Știu. Dar ce pot să fac...? murmură el. I-am promis lui Morris că personalul nostru îi va sta la dispoziție atâta timp cât e necesar, ceea ce cred că ar putea însemna o veșnicie. Nu-mi pot lua cuvântul înapoi...

Îl întrerupse ușa care se deschise, pentru a intra Pete Rossignol.

– Salut, spuse el, privind numai spre Ed. Am venit să ne scormonim împreună creierii. Trebuie să găsim noi o cale de a-l opri pe Maurice să trambaleze acolo pe toată lumea.

– Noi? repetă Kate.

– Afară! arătă Ed spre ușă. Nu faci parte din echipa mea.

– Ba cred că n-ar strica să fac parte, îl contrazise Pete. Dacă vrei să ieși întreg din tranzacția asta, vei avea nevoie de ajutorul meu.

– Ce poți face tu? îl întrebă Kate. Și de unde putem ști că n-ai venit aici ca să ne spionezi?

Pete o privi fără căldură. Cu aceeași expresie, își mută privirea spre Ed.

– Posed patruzeci și cinci la sută din Nightingale Industries. Mătușa mea Eugénie are și ea șase la sută.

– Vrei să spui că-i poți obține votul? Și că veți vota amândoi ca firmele să rămână pe loc? întrebă Kate.

– Ascultă, tot încerc să-ți spun că nu știam de planul ăsta al lui Maurice. Nici eu nu-l doresc mai mult decât voi.

Pete își trecu o mână prin păr.

– Îi va afecta pe angajații canadieni de la Nightingale la fel de tare ca pe ai voștri. Credeți-mă, lăsând la o parte soarele și marea din Caraibe, nici canadienii nu vor să plece din țara lor.

Ed trecu direct la subiect:

– O poți convinge pe mătușa dumitale să voteze împotriva mutării în Caraibe?

– Pot încerca, zâmbi vag Pete. Și aș vrea să vină și Kate cu mine. S-au cunoscut la balul de caritate al fiicei dumitale.

– Nu cred că... începu Kate.

– Da, desigur, Kate va avea un efect extraordinar, trecu Ed peste cuvintele ei.

– Bine.

Pete se ridică, apoi se întoarse și mai adăugă:

– Cred că-l putem opri, Ed. Am să-mi dau toată silința. Vino, Kate...

O apucă de mână, ridicând-o în picioare.

– Avem o întâlnire.

– Mă voi strădui, Ed, îi promise Kate. Oricum, am să te sun imediat ce știm cum stăm.

– Îți mulțumesc, Kate. Știi că multe – ce „multe", totul practic – depinde de tine.

– Exact.

Tocmai asta avea nevoie să audă.

– Am să te sun.

* * *

Parcurseră drumul în tăcere. O cameristă îi introduse în enormul salon al Eugéniei. Acesta arăta exact la fel cum descrisese Pete casa din Paris a mătușii lui – tapițerie de brocart pastelat, oglinzi cu rame aurite și, peste tot, bibelouri scumpe.

Bocănitul unor tocuri-cui îi făcu să se întoarcă spre ușă. Eugénie Lascombes apăru, îmbrăcată într-un taior de tweed albastru pastel.

– Pierre, *mon cher neveu!* exclamă ea, îmbrățișându-l.

– Vorbește englezește, te rog, Eugénie. Asociata mea știe niște saluturi superbe în franceză, dar în continuare e mai bine să vorbim în engleză.

Eugénie ridică din umeri, așezându-se pe o sofa tapițată cu satin de culoarea piersicii.

– Ia să auzim, Pierre, începu ea, bătând cu palma în locul de alături. Explică-mi, te rog. Maurice m-a sunat azi-dimineață ca să-mi spună cât de mult contează pe votul meu. Ceva cu o mutare... Despre ce e vorba? Ce mutare, Pierre? A cui? Unde?

După ce-i explică totul, Pete încheie cu cuvintele:

– Maurice a ținut mutarea secret. Ai idee de ce o fi făcut asta?

– Vorbea ceva despre sănătate și soare... Dar, până acum, Maurice nu și-a făcut niciodată griji cu sănătatea, adăugă Eugénie, încruntându-se.

– Dacă ai putea să ne spui ce știi, tot ce ți-a spus Maurice...

– Totul?

– Cred că ar fi mai bine, îi zâmbi încurajator Pete mătușii sale.

– Foarte bine. Mai întâi, mi-a spus că se simte minunat. Își va mai face niște analize, dar medicii speră că-și va reveni complet. Pe urmă, a spus că vrea să se distreze. Și apoi, regret că trebuie s-o spun, domnișoară Carstairs, a zis că dumneata ești îndrăgostită de nepotul meu.

Lui Kate îi veni să alunece în jos pe fotoliul de satin și să se târască dedesubt. Roșie în obraji, nu găsi nimic de spus.

– A spus de ce e important acest lucru? întrebă Pete, fără s-o privească, pe tonul unui om de afaceri.

– A mai spus că și tu ești îndrăgostit de ea, răspunse Eugénie, privindu-și diamantele scânteietoare de pe degete.

– Altceva despre mutare n-a mai spus?

Eugénie îl privi drept în ochi.

– Ieri, nu. Dar știi, Pierre, își face griji pentru tine. Vorbește despre tine de multe ori.

Ducesa se aplecă înainte, punându-i o mână încărcată cu bijuterii peste a lui.

– Se teme că în cele din urmă vei pleca de la Nightingale, lăsându-l pe el să conducă firma la nesfârșit. De-asta vrea să se mute într-un loc mai prielnic pentru sănătate. Și se teme că n-ai să te însori niciodată.

Pete se rezemă de spătar.

– Nu prea văd ce legătură are asta cu problema de-acum, Eugénie. V-am asigurat pe amândoi că n-am să plec.

Brusc, se ridică și se duse la fereastră, privind afară.

– Am să mă însor când voi găsi pe cineva care...

Lăsă fraza neterminată.

Kate constată că-și ținea respirația. Termină propoziția! țipă ea în gând, dar Pete tăcea, stând nemișcat, cu spatele spre ea și mătușa lui.

Cineva care...

Am să mă însor când voi găsi pe cineva care...

Care ce? Care-l iubea? Care se topea sub atingerea lui? Cineva ca ea, Kate Carstairs?

Nu. Nu Kate. O fată care vorbea mai multe limbi străine și se deplasa cu avionul ei personal. Una bogată. Damaris Douglass cu un I.Q. de trei cifre și un transplant de personalitate.

Își impuse să nu se mai întrebe cu cine avea să se însoare Pete Rossignol. Ocupă-te numai de afaceri, Kate.

– Monsieur Rossignol a mai spus și altceva despre fuziuni? întrebă ea. Sau despre... mine?

Eugénie se încruntă, concentrată.

– L-ai impresionat foarte mult. A spus că ești loială și inteligentă, iar când te-a cunoscut a descoperit că mai ești și frumoasă.

Kate simți că roșea.

– Dar despre companii? Despre fuziune? N-a spus ce companii ale trustului Douglass dorește?

Ducesa clătină din cap.

– Mă tem că asta-i tot ce vă pot spune. Iar acum, Pierre, e ora pentru *mon coiffeur*. Coaforul meu, Kate. E un tiran, dacă întârzii un singur minut, pleacă!

Se ridică în picioare, cu mișcări grațioase. Întrevederea luase sfârșit.

– Vă rog, ducesă! izbucni Kate. Este atât de important! Vor fi afectate viețile atâtor oameni! Unii dintre ei își vor pierde slujbele și s-ar putea să nu mai găsească niciodată altele! Nu puteți lăsa să se întâmple una ca asta!

Pete se întoarse brusc de la fereastră.

– *Tante*, am nevoie de ajutorul tău. Vreau să împiedic mutarea asta. Maurice n-are decât să se ducă pe insula lui și să țină legătura cu Montreal-ul prin computer și telefon, așa cum a făcut și cu Kate.

Eugénie ridică din umeri.

– Maurice e fratele meu. Mi-a dat de mâncare ani de zile. Îi datorez enorm. I-am promis că nu voi face nimic fără să-l consult. Așa că, voi vorbi cu el și am să mă gândesc cum e mai bine să facem. După care am să vă spun ce-am hotărât.

Dădu din cap, o dată, decisiv.

– Și-acum vă rog să plecați, pentru ca Monsieur Hank să se poată apuca de lucru.

* * *

Kate și Pete mergeau pe Fifth Avenue, în tăcere. Pete era încruntat, iar Kate îl tot auzea în minte spunând: Am să mă însor când voi găsi pe cineva care... Am să mă însor când voi găsi pe cineva care...

Scutură din cap, inspirând adânc aerul răcoros de toamnă. Apoi, se întoarse spre el.

– Pete, dacă voi trei deținești toate acțiunile, iar votul depinde de Eugénie, ce putem face?

– Mai pot încerca o ultimă manevră.

Chipul lui Pete era neobișnuit de încordat.

– Ce anume? Vorbești de parcă te-ar aștepta plutonul de execuție, încercă ea o glumă, deși era un umor cam macabru.

– Am să-ți spun mai târziu despre ce e vorba. Altfel, ai încerca să-mi schimbi gândul.

Pe buzele lui apăru un ușor zâmbet.

– Acum, mai bine du-te și vezi dacă Ed a aflat ceva.

Se aplecă și o sărută. Kate abia se abținu să-și arunce brațele pe după gâtul lui, pentru a nu-i mai da drumul niciodată.

Își îndreptă umerii.

– Poate mă suni diseară, ca să ne mai consultăm...

– Nu. Nu în seara asta, Kate. Voi fi ocupat.

Pete îi luă fața în mâini și o sărută din nou.

– Vorbim mâine.

Capitolul 15

– A doua zi, la amiază, Pete intră neanunțat în camera lui Maurice. Era pregătit pentru cea mai grea confruntare din viața lui.

– Vreau să-ți vorbesc, începu el pe un ton care nu admitea nici un compromis.

Maurice îl întâmpină cu un zâmbet:

– Ai mâncat? Să sun după Raoul? O omletă, eventual, sau poate un sandviș cu jambon?

– Maurice, n-am venit aici să mănânc sandvișuri cu șuncă. Trebuie să discutăm despre ideea asta a ta de a muta firma.

– Da?

Maurice părea captivat de o scamă invizibilă de pe impecabilul său blezăr albastru.

– Ce-ar mai fi de discutat, Pierre?

– Faptul că mutarea asta va perturba viețile a o mie de oameni, ne va costa o grămadă de bani și nu va rezolva absolut nimic!

Pete își jurase în sinea lui să nu se înfurie pe Maurice, dar începea să-și piardă calmul.

– N-am hotărât să discut asta cu tine, spuse Maurice rece. Ți-am explicat care sunt motivele mele. Vreau să trăiesc într-o climă mai blândă pentru oasele mele bătrâne. E un motiv suficient, din moment ce sunt acționarul majoritar.

– Dumnezeu mi-e martor că nu vreau să-ți riști sănătatea, dar trebuie să existe și altă cale!

– S-ar putea să existe. Dacă găsești tu vreuna, o voi avea în vedere, consimți Maurice. Înțeleg că ieri tu și Katherine ați fost să discutați cu Eugénie.

– Înseamnă că știi și că i-am cerut votul. Vreau să convocăm o ședință a consiliului de administrație și să-ți supunem planul la vot.

– Fă asta, Pierre, și te previn că voi demisiona, lăsându-te să conduci singur Nightingale Industries. Sau poate reușești s-o convingi pe Katherine că talentele ei merită posibilități mai mari decât îi oferă Douglass Technologies, spuse Maurice, ridicând privirea spre Pete. Două perechi de ochi albaștri se ciocniră, aruncând scântei.

– Mai ai și alți candidați, Maurice, despre care ar trebui să știu? Ed Douglass, eventual? Candidează și Dami?

Maurice nu zâmbi.

– Umorul tău e deplasat uneori, Pierre.

Într-o clipă, Pete redeveni serios.

– Nu te voi lăsa să perturbi viețile oamenilor numai pentru un capriciu al tău personal.

Câteva momente, Maurice nu spuse nimic. Apoi:

– Și cum intenționezi să mă împieici? Eugénie își amintește cine a ținut-o toți anii ăștia cu cristaluri Lalique și confecții Givenchy, și va vota cu mine. Cum poți să mă oprești?

– Din interiorul firmei Nightingale? Poate că nu pot. Dar există mai multe căi de a te opri.

Zâmbind, Pete se întoarse să plece. În ușă se mai opri un moment, adăugând:

– Și-acum, că nu mai sunt prinț moștenitor, sunt destule care mă atrag.

* * *

Kate stătea picior peste picior într-unul dintre fotoliile tapițate cu piele din cabinetul lui Ed Douglass. Avea părul legat într-o coadă-de-cal, iar pantofii, scoși din picioare. Era îmbrăcată comod, în blugi și pulovăr. Nu mai conta cum arăta, conta numai să salveze firma. Ea și Ed își petrecuseră toată ziua pregătindu-și reacția față de amenințarea lui Maurice Rossignol.

– Nu cred că putem face mai mult până aflăm dacă ducesa îi acordă lui Pete votul ei sau nu, spuse ea, începând să-și caute tenișii pe jos.

Chiar în acel moment, ușa se dădu de perete și Damaris năvăli în încăpere.

– Tăticule, tu și Kate ați pierdut prea multă vreme cu fuziunea asta plictisitoare. Am ceva mult mai important de discutat cu tine.

Și, fără a aștepta răspunsul, se cocoță pe marginea biroului lui Ed, făcându-și fusta minusculă să se ridice la o înălțime alarmantă.

– Zău așa, tăticule, ești cel mai dezordonat om...

Clătină din cap, începând să îndrepte un teanc de hârtii.

Ed o plesni peste mână.

– Nu pune mâna pe nimic! se răsti el. Lasă-le pe toate unde sunt, Dami!

– Tă-tăticule! Ai... ai țipat la mine! se bâlbâi Damaris, nevenindu-i să creadă.

Arăta de parcă tocmai ar fi mușcat-o un Saint Bernard bătrân și blând.

– Iartă-mă, pisicuțo. Dar sunt acte foarte importante și nu vreau să le rătăcesc, răspunse Ed spășit dar și preocupat.

Damaris preferă să ignore faptul că tatăl ei nu sărea în sus de bucurie că o vedea.

– Bine, tăticule, dar ai uitat că Mark și cu mine ne-am logodit?

– Și ce-i cu asta?

– Era vorba să ne organizezi o petrecere de logodnă! Mi-ai promis! insistă ea, privindu-și tatăl cu ochii îngustați. Și ai uitat! O singură fiică ai, și de aia ai uitat că se logodește!

Lui Ed, însă, nu-i ardea de mofturi.

– Știu că ți-am promis un bairam și, imediat ce rezolvăm afacerea asta cu Nightingale...

Se întrerupse, ștergându-și fruntea de transpirație.

– Dacă aștept până-mi dai tu o petrecere, m-apucă nunta de aur! se bosumflă Damaris. Așa că am organizat eu totul. O s-o ținem acasă. Diseară. Doar pentru o sută cincizeci dintre prietenii noștri cei mai apropiați. I-am invitat și pe Rossignoli, firește.

Se întoarse spre Kate, privind-o lung.

– Și tu ești invitată, Kate. Încearcă să iei ceva mai frumos pe tine, adăugă ea, observându-i blugii și pulovărul.

Din ușă, se mai răsuci o dată către Kate.

– Și nu unul din taioarele alea lăbărțate. Poate rochia aia neagră pe care-ai avut-o la bal. Să fii acasă la șapte, tăticule.

Și închise ușa în urma ei.

Ed își lăsă capul în mâini.

– O, Doamne! Biata Dami! Am uitat complet de ea și Mark.

– Ei, se pare că și-a rezolvat singură problema.

– Dacă n-a organizat totul, murmură absent Ed, o să aibă grijă Shirley.

– E invitată și ea?

– Nu cred, de obicei vine doar să se ocupe de detalii.

– Ce-ar fi s-o inviți? Cred că s-ar bucura să vină ca musafiră.

Ed ridică ochii, surprins.

– Nu m-am gândit niciodată la asta, dar e o idee bună, Kate. Poate organiza lucrurile și în calitate de invitată. Dami nu va mai avea nici o grijă.

Eu și ideile mele! își spuse Kate. Un moment, crezuse că o făcea pe Shirley fericită, dar acum reieșea că n-avea să fie decât o organizatoare de rang superior. Împlinirea viselor era mai dificilă decât părea.

Făcu o ultimă încercare.

– Ai numărul ei? Azi n-a venit.

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu? întrebă Ed, începând să se enerveze din nou.

– E sâmbătă, Ed.

– A... da, desigur. Bine, am s-o sun.

– Nu uita să-i spui că o chemi în calitate de invitată.

Ed o privi nedumerit.

– Ce te-a apucat, Kate? Dacă vreau s-o invit pe Miss Bune Maniere, o invit, dacă nu, nu. Hai, du-te acasă și odihnește-te. Ne așteaptă o noapte grea.

* * *

Cabinetul de la domiciliu al lui Ed Douglass era mic și, la acea oră, plin de oameni. Surprinsă, Kate observă vă Maurice stătea așezat lângă Ed, la biroul mare de mahon al acestuia. Când ea și Pete intrară, Ed privea încruntat spre ușă, din fotoliul său cu spătar înalt, din lemn de trandafir.

– Bună seara, Monsieur Rossignol, salută politicoasă Kate. Mă bucur să vă văd. Când nu v-am zărit printre invitați, m-am temut că probabil n-ați putut veni.

Maurice zâmbi blajin, ca un motan sătul. Kate aproape că-i vedea penele canarului în jurul gurii.

– A, Katherine. E plăcut să fii admirat numai pentru că faci act de prezență.

– Optzeci la sută din viață constă numai în acte de prezență, cită Pete în șoptă, la urechea lui Kate. Woody Allen, adăugă el, văzându-i privirea nedumerită.

În cameră se lăsă tăcerea, toți cei prezenți așteptând ca Ed să vorbească.

– Ed, spuse Pete cu un ușor zâmbet, fiica ta ne-a spus că ne-ai chemat.

– Mda, răspunse greoi Ed, cam așa e...

– Bine, tăticule, spune-ne odată, replică nerăbdătoare Damaris. Vreau ca toată lumea să audă vestea.

Ed își lărgi cravata, foindu-se încurcat.

– Am avut o lungă discuție cu Morris, azi după-amiază, începu el, dând din cap spre Maurice. Mi-a explicat în amănunt toate planurile lui. Asta m-a ajutat să mă hotărăsc.

– Așa, și? insistă Damaris, bătând cu unghiile ei lungi și roșii în spătarul scaunului lui Mark.

– Îmi pare rău, scumpo, dar n-am să-l fac pe Mark vicepreședinte. Nu încă, adăugă el, când văzu norii de furtună adunându-se imediat pe fața lui Damaris. Nu cred că e pregătit.

– Dar, tăticule, ai spus... adică, Mark... și cu mine... ne așteptam să venim în urma ta! Așa ai spus! Altfel, de ce mai dăm petrecerea asta?

Vocea îi era gâtuită, în pragul lacrimilor.

– Ce ți-a spus francezul ăsta bătrân?

– La tine m-am gândit când am luat hotărârea, replică Ed.

– Cum poți să-l lași pe Mark în slujbulița aia a lui de nimic, când ai spus...

Bărbia lui Damaris începu să tremure.

– Mi-ai promis!

– Nu spun că nu va ajunge vicepreședinte niciodată, dar nu acum.

Ed nu se lungea la discuții. Părea neclintit ca un bolovan.

Kate întoarse capul spre Mark, care-și privea mâinile. Sub privirea ei, ridică încet ochii.

– Nu vreau să-mi obții tu slujba, Dami, spuse el încet.

– Da-da, sigur! șopti sardonic Pete la urechea lui Kate.

Mark întoarse scurt capul spre el. Avea privirea pierdută, dar gura îi rămăsese strânsă, fermă.

– Taci din gură, Rossignol. Frumos îți șade, să vorbești despre nepotisme! Tu ce-ai făcut de unul singur, la viața ta, pe lângă că știi să servești la bar?

Fără a aștepta răspunsul, se ridică și merse la biroul lui Ed, unde-și privi șeful peste suprafața întinsă de lemn lucios.

– Nu sunt o marionetă pe care s-o smucești încoace și-ncolo. Îmi dau demisia. Cu aplicare imediată.

Se întoarse și-i întinse mâna lui Damaris.

– Din acest moment, am ajuns șomer și nu mai sunt o partidă prea grozavă, deci cred că n-a mai fi nimic de spus, Dami.

Tăcu un moment.

– Vrei să păstrezi inelul?

Gura rujată a lui Damaris formă un „O“ sângeriu de surprindere. Apoi, tânăra îl privi încruntată.

– Nu! strigă ea.

Își smulse inelul de pe deget și i-l aruncă în față. Mark îl prinse din zbor, vârându-l în buzunar.

– Poți să-ți iei înapoi diamantul ăsta de două parale! De parc-aveam eu nevoie de el! Tăticul o să-mi cumpere unul mult mai frumos – nu-i așa, tăticule?

Ed își privi fata cu o expresie de oarecare dezamăgire.

– Sigur, prințeso, dacă așa vrei...

Ochii lui Damaris luceau de lacrimi, dar întoarse capul când Mark ajunse la ușă. De acolo, mai privi o dată, pe lângă Damaris, spre Ed.

– Poți anunța cu bucurie că Damaris a fost salvată de la o căsătorie dezastruoasă, mai spuse el. Distracție plăcută.

Și ieși.

Un moment, nimeni nu scoase o vorbă. Apoi, Ed spuse:

– Aș vrea ca Shirley să fie aici. Știi cumva unde e, Kate?

– Cred că supervizează petrecerea.

Kate bătu din picior. Pentru prima oară de când Mark se logodise cu Damaris, simțea că era de partea lui. Fusese aruncat ca o cârpă folosită.

– De ce, Ed? nu-și putu ea stăpâni întrebarea. De ce i-ai spus tocmai acum?

– Fiindcă Dami voia să facem anunțul în seara asta.

– N-am știut că nu mai vrei să-l avansezi! țipă ascuțit Damaris.

– Nu am nevoie de nici un vicepreședinte. Morris și cu mine am pus la cale niște proiecte care vor face praf și pulbere concurența. Nu-i așa, Morris?

Pete își desprinse mâinile de pe umerii lui Kate și făcu un pas înainte, trecând lângă ea, cu privirea spre unchiul lui.

– Ce fel de planuri, Maurice?

– Planurile mele rămân neschimbate, îl privi Maurice fără să zâmbească. Atâta doar că Ed a acceptat să-mi vândă integral Douglass Technologies. Mutarea pe Sainte Anne se va face așa cum am stabilit.

– Atunci ar fi cazul să știi că eu nu te urmez, replică Pete.

Kate îl privi surprinsă. Expresia lui era înverșunată.

– Am să-mi vând acțiunile. Poți să faci ce vrei cu compania. N-am cum să te opresc. Dar voi înființa o nouă firmă canadiană și am să-i reangajez pe toți oamenii noștri – dacă vor mai vrea să lucreze pentru un Rossignol, după ce-i concediezi tu.

– Pete, poți face asta? îl întrebă Kate.

– Nu, Katherine, nu poate, răspunse Maurice. Ai uitat că am dreptul să-ți cumpăr acțiunile? Nu le poți vinde altora decât după ce mi le-ai oferit mie.

– M-am gândit și la asta, răspunse Pete cu un zâmbet crud. Și ți le voi vinde cu plăcere – pe bani cash – dacă-ți dă mâna, după ce cumperi Douglass Technologies și muți tot calabalâcul în Sainte Anne.

Zâmbetul lui Maurice păli.

– Știi bine că nu pot asta.

– Prostii!

Pete se îndreptă de umeri, privindu-l aproape cu dispreț.

– Îți poți permite tot ceea ce vrei tu să-ți permiți! Vinde niște Picasso-uri.

– Și ce-ai de gând să faci cu noua ta companie? întrebă Maurice în derâdere. Chiar crezi că te pricepi îndeajuns la investiții încât să concurezi cu mine – oricât de bătrân sunt și oricât de departe voi fi?

Un moment, Pete îl privi lung, tăcut.

– Aș vrea să știu ce urmărești, *mon vieux*, tare-aș mai vrea să știu.

– Ți-am spus.

– Lasă asta! Ce urmărești cu adevărat. Toată mutarea asta e prea absurdă ca să fie serioasă. Și cumpărarea întregului trust Douglass Technologies... Cine ți-l va conduce? Ed?

– De ce nu? replică Ed. Morris mi-a propus-o, iar mie-mi place la soare. N-am chef să rămân aici, la fel cum nici Morris nu vrea să stea la Montreal.

– Ce spui, tăticule? strigă Damaris. Nu mă poți lăsa aici, iar eu nu merg în Caraibe decât iarna. Nimeni nu se duce acolo vara!

– Poate e timpul să-nveți să-ți câștigi singură existența, prințeso. Ia-ți un apartament. Găsește-ți și o slujbă... Ia exemplu de la Kate.

Damaris își privi tatăl de parcă și-ar fi pierdut mințile.

– O slujbă? Ca a lui Kate? țipă ea îngrozită. Tăticule! Eu n-am muncit în viața mea. Nu știu...

– Cred c-a sosit vremea să înveți.

Ed îi întinse mâna.

– Nu vreau să te alung, Dami, dar ar fi cazul să-ți iei viața în propriile mâini. Nu mai ești logodită cu Mark, iar eu plec pe Sainte Anne. Acum ai ocazia să începi.

Ochii lui Damaris se umplură de lacrimi. Privi în jur, dar Kate avu impresia că nu vedea nimic. Într-un târziu, înghiți în sec.

– O să vorbim despre asta mâine. Între patru ochi.

Și ieși. Maurice îl privi pe Pete, cu o expresie enigmatică.

– Ei, dragul meu nepot, ai de gând să pleci și tu de-aici trântind ușa?

– Nu înainte de a primi câteva răspunsuri.

– Și care sunt întrebările?

– Ce naiba ai de gând să faci – și de ce?

Înainte ca Maurice să răspundă, ușa se deschise și intră Shirley DiStefano. Privi un moment tabloul încremenit din fața ei.

– Damaris a spus că ai nevoie de mine, Ed, spuse ea, dar dacă ești ocupat, revin mai târziu.

Înainte ca Shirley să se retragă, Pete zâmbi, răspunzându-i:

– Doamnă DiStefano, rămâneți, vă rog. Avem nevoie de sfatul dumneavoastră.

– Da, interveni și Kate, întinzând mâna, chiar despre noi două era vorba.

– Cum adică? întrebă Shirley nedumerită.

Ed începuse să se înroșească la față.

– Nu cred că e cazul s-o plictisim pe Shirley cu toate fleacurile astea, spuse el, încercând să-și lărgească gulerul cu un deget.

– Ba eu cred, ripostă Kate. Shirley, n-ar strica să știi că Ed va vinde toată compania firmei Nightingale, el și domnul Rossignol urmând să se mute în Caraibe – cu tot cu firmă.

Shirley îl privi pe Ed cu ochi mari. Nu spuse nimic, dar expresia ei era enorm de grăitoare. Neîncredere, dezamăgire, un început de furie...

– Shirley, nu e deloc așa... Vreau să zic, așa e, dar nu e tocmai așa... Așa pare, adică...

Ed întinse mâna spre ea, rugător. Shirley făcu un pas înapoi.

– Ai de gând să pleci din țară? întrebă ea, strângând pumnii. Lăsându-ți baltă toți oamenii? De ce, Ed?

Chipul lui Ed se înroșise mai tare ca oricând. Îl privi pe Maurice, înnebunit.

– Morris, mai bine explică tu toate chestiile astea. Spune-le ce vom face.

– Ne vom desfășura afacerile de pe Sainte Anne. Clima e ideală, viața liniștită. Vom lua cu noi câțiva angajați, dacă vor să vină. Cu ceilalți putem păstra legătura prin Internet, în Canada și Statele Unite.

Maurice zâmbi blajin.

– Planurile nu sunt definitive. Așteptăm anumite evenimente...

Shirley își regăsi în sfârșit graiul.

– Ed, ai de gând să hotărăști cine stă pe loc și cine pleacă la două mii de mile depărtare?

Ed se foi în fotoliu, ca și cum l-ar fi strâns prea tare vestonul.

– Vreau să vii și tu cu mine. Știi asta.

– Ba n-o știu deloc. Am impresia că nici nu te mai cunosc, îl privi Shirley pe Ed, cu gravitate și dezamăgire. Ai luat decizia asta așa, pe nepusă masă? Adineaori, Mark a ieșit de-aici ca o furtună. Ce s-a întâmplat?

– Ed a ajuns la concluzia că n-are nevoie de un vicepreședinte, răspunse calmă Kate. Mark și-a dat demisia, iar Dami i-a aruncat în față inelul de logodnă. Acum caută să se decidă pe cine să păstreze și pe cine să lase pe drumuri.

O privi pe Shirley drept în ochi.

– Pete încearcă să formeze o nouă firmă. Vrea să-i angajeze pe toți cei rămași de la Douglass Technologies și Nightingale Industries.

– Înțeleg...

Cele două femei continuară să discute, ignorându-i pe ceilalți.

– Ți-a oferit cineva o slujbă? întrebă Shirley.

– Nu. Angajații nu par să reprezinte o prioritate.

– Lasă sarcasmele, interveni Pete. Vreau să lucrezi la mine.

– În ce calitate? De asistent executiv?

– De vicepreședinte executiv, răspunse el, cu un ușor zâmbet pe buze.

– Și Shirley?

– Vicepreședinte cu operațiunile și personalul.

– Excelent! zâmbi Kate. Ce zici, Shirley?

– Așa aveți de gând să faceți afaceri? Înființând o companie în două minute? zâmbi Shirley. Puteți conta pe mine!

– Vom încerca să nu ținem ședințe mai lungi de cinci minute, îi promise Pete, întinzându-i mâna. Bine ai venit în firmă!

– Stați puțin! izbucni Ed, ridicându-se de la birou. Nu-mi puteți lua cei mai buni angajați de sub nas. Mark tocmai a demisionat! Nu poate demisiona și Shirley!

– Cum adică, nu pot demisiona? întrebă Shirley, cu o sclipire bătăioasă în ochi. Trăim într-o țară liberă, îmi pot da demisia oricând vreau. Și, în momentul de față, chiar vreau.

Îi întinse mâna.

– Cu bine, Ed, și mult noroc.

– La naiba, Shirley, ce te-a apucat? Ce-aveți toți? Vreau să rămâi! Vreau să vii cu mine, pe Sainte Anne.

Ed o apucă de ambele mâini.

– Cum ai putut crede altceva?

– N-ai înțeles, Ed, răspunse încet Shirley, vorbindu-i ca unui copil mofturos. Chiar dacă tu vrei să te muți în Caraibe, eu nu vreau. Familia mea, rădăcinile mele, sunt aici. N-am să-mi fac bagajele ca să mă mut la două mii de mile distanță, numai fiindcă ție ți s-a făcut dor de palmieri.

– Dar... dar...

– Calmează-te. Dudui ca un motor, îl temperă Kate. Sunt sigură că Monsieur Rossignol s-a gândit la toate aceste probleme. Cred că-i plină plaja din Sainte Anne de secretare și asistente.

– Morris? întrebă Ed, privindu-le pe cele două femei ca și cum atunci le-ar fi văzut prima oară. Morris, te-ai gândit la toate astea, nu-i așa?

– Am fost asigurat că voi primi suficient ajutor clerical pentru necesitățile mele, spuse Maurice rezemându-se de spătar, cu ochii închiși. Acum mă tem că trebuie să mă duc acasă. Sunt foarte obosit.

– Dar, Morris...

– Mâine. Nu uita, Edouard, mâine totul va fi clar.

– Da, știu, mi-ai mai spus, dar...

– Totul merge perfect.

Maurice apăsă pe buton, iar scaunul său rulant porni spre ușă. Oprindu-se un moment, îi zâmbi ușor lui Ed.

– Stai liniștit, prietene. Îți mulțumesc pentru această seară interesantă. Noapte bună.

Și, cu un gest trufaș de salut, apăsă din nou butonul, iar fotoliul cu rotile ieși lin din cameră.

Capitolul 16

La o oră după ce plecaseră de la petrecere, Pete stătea așezat pe canapeaua din livingul lui Kate, lângă ea, cu o bere în mână și picioarele rezemate pe măsuța de cafea.

– Cred că Ed și Maurice au ajuns împreună la criza vârstei medii și și-au pierdut mințile în același timp, comentă Kate, cu picioarele lângă ale lui, în timp ce umerii li se atingeau intim. Nu există o anumită expresie franțuzească pentru asta?

– Hmmm, ba da. *Délir à deux.* Delir în doi.

În acel moment, de la ușă începură să se audă bubuituri puternice. Delirul părea să-i urmărească și aici.

– Kate, știu că ești acasă! Deschide!

Era vocea inconfundabilă a lui Damaris Douglass. Kate îi auzise de suficiente ori țipetele la birou. Pentru Damaris, orice fleac însemna o criză.

– Asta-i cine cred eu că e? întrebă Pete, contrariat.

– E Dami.

Fără tragere de inimă, Kate se ridică de pe canapea.

– Și n-o să plece, așa că mai bine-i deschid până nu cheamă vecinii poliția.

Damaris Douglass stătea rezemată de tocul ușii, privind-o pe Kate cu o expresie de câine bătut. Din machiaj nu-i mai rămăsese decât un talmeș-balmeș de rimel, ruj și lacrimi. Își trase nasul, aruncând o privire spre Pete.

– Chiar sunteți împreună? Pierre Rossignol? Nu era doar un zvon?

Buzele i se strânseră.

– Tu l-ai băgat pe tatăl meu în încurcătura asta, Kate, așa că acum trebuie să mă ajuți.

– Care-i problema?

Ochii lui Damaris se umplură din nou de lacrimi.

– Mark e problema. Nu mai vorbește cu mine. A zis c-am rupt logodna fiindcă nu va mai fi vicepreședinte. A zis că nu l-am iubit niciodată.

Umerii începură să i se zguduie în suspine. Își îngropă fața într-o pernă brodată de pe canapea.

– Dar l-am iubit. Și încă-l mai iubeeeeesc...! se tângui ea, în timp ce Pete îi aducea un pahar cu bere de ghimbir.

– Doamne Sfinte, Dami, chiar trebuie să urli ca o sirenă de ambulanță? comentă el. Ce-a pățit? o întrebă pe Kate. Nu vrea tăticul să-i cumpere o insulă în Caraibe, la fel de mare ca a lui nenea Maurice?

Kate se încruntă la el.

– Nu, de Mark e vorba...

Damaris părea să sufere cu adevărat. Sfâșiată între compasiune și resentimente, Kate ar fi vrut ca Pete să înțeleagă și el problema.

– Nu-ți râde de ea. Și eu m-am simțit la fel când am crezut că te foloseai de mine. Uneori, dragostea doare.

Se așeză lângă Damaris, pe canapea, bătând-o pe umăr.

– Dami, ascultă-mă. Sunt sigură că Mark n-a vorbit serios. Nu mă îndoiesc c-o să se mai gândească. Mai bine du-te acasă și culcă-te...

– Cum să mă culc? replică furioasă Damaris. Cum te lasă inima să-mi spui așa ceva?

Se ridică, privind în jur.

– Trebuie să mă înveți ce să-i spun lui Mark. Te admiră. Numai tu mă poți ajuta. Știe că-l iubesc. S-a folosit doar de mine, și acum nu mă mai vreaaaaa....!

Și iar începu să urle.

Kate continuă s-o bată pe umăr, după care o conduse în baie ca să-i clătească fața cu apă rece. I se păru că suna telefonul și, când reveniră în living, văzură că Pete tocmai închidea.

– V-aș face un ceai, sugeră el.

Înainte de a apuca să-l întrebe cum de-l apucase așa, deodată, solicitudinea, Kate se pomeni luată de braț și târâtă rapid în bucătărie.

– Mark era la telefon, îi șopti el, dându-i ibricul.

– Ce voia?

– Voia să discute cu tine despre Dami. Unde dracu-s pliculețele?

– Nu folosesc pliculețe. Ceaiul e în cutia de-acolo.

– La naiba! Ceai la cutie și cafea râșnită. Te pomenești că și făina ți-o macini singură!

– Ba nu mi-o macin și, dacă asta te face fericit, am să-ți cumpăr instant din toate, zâmbi Kate, sărutându-l pe obraz.

– Tu mă faci fericită, răspunse Pete.

O sărută, apoi, cu buzele lipite seducător de ale ei, întrebă în șoaptă:

– Unde-i ceainicul?

– Unde mi-e ceaiul? strigă Dami din living, în timp ce soneria de la ușă țârâia în draci. Și răspunde cineva la ușa aia?

În bucătărie, tremurând din tot trupul, Kate murmură cu voce răgușită:

– Răspunzi tu, te rog?

– Of, bine...

Nu mai era cazul, însă. Ușa de la intrare tocmai se deschisese.

– Mark!

Țipătul lui Dami fu ultimul cuvânt articulat care se mai auzi. Urmară murmure scăzute și câteva suspine înăbușite.

– Mă întreb ce se întâmplă...

Kate și Pete erau înghesuiți între bufet și chiuvetă.

– Puțin îmi pasă ce se întâmplă dincolo, murmură el. Or fi plecat... Noi unde rămăseserăm?

Își lăsă gura peste a ei, apăsat, poruncitor. Kate oftă, strângându-se și mai tare la pieptul lui. Limbile începură să le danseze împreună.

– Aici rămăseserăm, șopti ea, când Pete îi eliberă buzele.

– Te iubesc, răspunse el senzual. Cred că asta e continuarea...

– Mhmm....

Kate voia încă un sărut, avea nevoie de el...

– Iar pe urmă urmează scena în care spun că și eu te iubesc. Și acum, sărutul...

Timpul și spațiul își pierdură importanța, încă un minut – sau o oră, până când îi readuse la realitate sunetul aceleiași sonerii, însoțit de un glas mult prea familiar:

– Deschide, Kate! Știu că fiica mea e aici!

* * *

– Nu-mi vine să cred...

Pete își lăsă brațele să cadă pe lângă trup, cu capul rezemat de perete.

– Parc-ai locui în Grand Central Station.

– Trebuie să-i deschid.

– De ce? Nu mai ești angajata lui.

– Pentru că altfel o s-o țină așa până mâine dimineață.

Kate deschise ușa tocmai când Ed se pregătea să bată din nou, făcându-l să se clatine înainte, mai-mai să vină de-a berbeleacul în antreu.

– Ce-ce-c... se bâlbâi el, încercând să-și regăsească echilibrul. Unde-ai ascuns-o pe Dami? Unde-i fiica mea, Iudă?!

Kate trase adânc aer în piept. Viața fără familia Douglass urma să fie ca o vacanță la mare.

– E în living – cu Mark, spuse ea în urma lui Ed, care se și repezise spre cuplul de pe canapea.

– Jos labele de pe fata mea! mugi el. Ți-a dat inelul înapoi! Ia-ți haina, Dami. Vii cu mine acasă.

– Nu, tăticule. Trebuie să-l faci pe Mark vicepreședinte, declară Dami, ridicându-se în fața tatălui ei. Îl iubesc.

– Dar... inelul...

– N-am vorbit serios, tăticule. Știi că atunci când mă înfurii vorbește gura fără mine.

Damaris îi zâmbi lui Mark.

– Îl iubesc pe Mark și, atâta timp cât are o slujbă bună și pot avea și eu haine elegante și un apartament frumos, am să continuu să-l iubesc.

Ed o privi ușurat. Aceea era Dami, fiica lui pe care o cunoștea și o iubea.

– Mă rog, cred că e-n regulă. Dacă de data asta ești sigură că-ți iubești cu adevărat omul...

Clătină din cap, privindu-și fiica și viitorul ginere.

– Bine, bine. Mark, ești vicepreședinte. Și, Kate... și tu ești tot vicepreședinte.

– Nu cred că mă mai întorc, Ed, răspunse Kate. Mi-am făcut alte planuri.

– Dar am să mă întorc eu... tată, interveni Mark, întinzându-i mâna.

– Hai, vă rog! spuse Pete. Mai țineți-o mult așa, și-o să am nevoie de insulină.

– Asta-i opera ta, Rossignol? întrebă Ed, întorcându-se spre el. Ar fi trebuit să știu că ești la fel de șiret ca unchiul tău.

– Ba și mai și, când e cazul, zâmbi Pete. Dar ce te face să spui că unchiul Maurice e șiret? Ce ți-a făcut?

– A, nimic... răspunse Ed, privindu-și picioarele și mișcându-și degetele în pantofi.

Mințea. Kate îl mai văzuse de multe ori în acea atitudine. Era un semn sigur.

– Mai bine recunoaște, Ed, spuse ea. Altfel, Pete și cu mine tot vom afla, mai devreme sau mai târziu.

– Am promis că nu spun... murmură Ed, arătând și mai vinovat. Și-așa Morris o să se supere că v-am spus atât de mult...

Ochii lui Pete luciră.

– Cred că ne-ai spus destul, Ed. Hai să auzim restul direct de la sursă.

Luă receptorul telefonului și formă repede numărul.

– Alo, Maurice? Nepotul tău aici... Toate personajele micii tale piese de teatru s-au adunat la un loc. Și n-avem răbdare să așteptăm până mâine deznodământul. Mai bine încarcă-ți bateriile fotoliului și vino până la Kate.

Făcu o pauză, ascultând.

– Mă rog, dacă nu vrei să ne spui, o să-i înfigem lui Ed așchii de bambus sub unghii... Da, și Damaris, și Mark... Nu, doamna DiStefano nu-i aici... Perfect. Te-aștept într-o jumătate de oră.

Închise telefonul și se întoarse spre ceilalți.

– Propun să luăm loc. Kate poate comanda mâncare chinezească de la colț. E infectă, dar sosește imediat.

* * *

Maurice sosi în douăzeci de minute, îmbrăcat impecabil, și senin. Îi salută pe toți politicos și rămase așteptând netulburat ca altcineva să deschidă ostilitățile.

Pete acceptă rolul maestrului de ceremonii.

– Ed și Mark vor conduce Douglass Technologies, iar Damaris îi va conduce pe Ed și Mark.

– A, da, tânăra generație se pregătește să preia frâiele, îi zâmbi Maurice fudul lui Ed. Îi felicit.

După un moment de tăcere, Pete continuă:

– Kate și cu mine ne vom căsători cât de curând posibil. Și ne vom înființa noua companie.

Maurice îi zâmbi lui Pete, și mai încântat.

– Și pe voi vă felicit. E o femeie remarcabilă. Ai mare noroc că ai cucerit-o.

– Măcar aici suntem de acord, Maurice.

Pete se apropie de unchiul lui și se aplecă în fața acestuia.

– Și-acum, șmecher bătrân ce ești, spune-ne care a fost rolul tău în toată farsa asta și ce nu vrea să mărturisească Ed.

Maurice ridică din umeri, desfăcându-și mâinile cu un gest de neputință.

– Foarte bine. Vrei, te rog, să iei loc? Parcă-mi stai în cap. Mulțumesc.

Așteptă un moment, parcă adunându-și gândurile.

– Totul a început cu atacul meu de apoplexie. M-a făcut să-mi reevaluez viața.

Îi privi pe Kate și Pete, cu un zâmbet subțire.

– Mi-am dat seama că trebuie să ies din scenă. Așa că am început să mă gândesc la Pierre, pe care faima și banii noștri îl împovărau. După un timp, am ajuns la concluzia că avea nevoie de o nevastă.

– Mai bine ai înceta să-mi tot organizezi viața, replică Pete.

Maurice ridică mâna, cerând să se facă tăcere.

– În timp ce lucram la cea mai recentă achiziție, Douglass Technologies, am cunoscut o tânără care avea toate calitățile pe care le doream pentru nepotul meu. Da – făcu el o pauză de efect – am cunoscut-o pe Katherine Carstairs.

– Dar nu m-ați văzut niciodată, până ați venit aici, protestă Kate. Puteam să arăt ca o pocitanie.

– O, Katherine, voi americanii puneți atâta preț pe frumusețea fizică! Dar soarta a rezolvat totul...

– Bine, bine, Morris, toate bune și frumoase, dar treci la subiect, vrei? îl rugă Ed pe un ton plângăreț. E târziu și vreau s-o găsesc pe Shirley și să mă duc la culcare...

În clipa următoare, roși.

– Iertați-mă, n-am vrut să...

– De ce, pentru numele lui Dumnezeu? murmură Kate printre dinți.

Ed o privi atent.

– E timpul să-ți dea cineva un semn, continuă ea, iar Shirley n-o s-o facă niciodată.

Un moment, Kate crezu că mersese prea departe. Ed arăta de parcă l-ar fi lovit cineva în cap.

– A... făcu el într-un târziu, arătând de parcă tocmai ar fi descoperit legea gravitației. Chiar crezi că are sentimente... chiar crezi asta, Kate?

– Chiar sunt convinsă, răspunse ea.

Maurice le zâmbi tuturor.

– Ca să continuăm – când Pierre și Katherine se căsătoreau, le puteam preda Nightingale Industries. Împreună, în timp, ar fi putut dobândi un fler în afaceri egal cu al meu. Acum mă puteam retrage în liniște pe o insulă tropicală, bucurându-mă de zilele care mi-au mai rămas de trăit. Dar înainte de a pleca, trebuia să mă conving că Pierre și Katherine pot conduce o firmă.

– Despre asta a fost vorba? întrebă Pete. Un test, ca să vezi dacă ne iubeam și puteam coopera?

– Da. Exact. Am știut eu că ești un băiat inteligent, Pierre.

– Vai, îți mulțumesc! Cât ești de generos cu laudele, Maurice!

Pete își îngropă fața în adâncitura umărului lui Kate. Numai ea îi putu auzi râsul.

– Aveam nevoie de răspunsuri la toate întrebările esențiale! spuse tăios Maurice. Așa că am aranjat astfel încât Kate să găsească documentele cu „costurile de reamplasare“, iar Pierre

să afle că mătușa lui nu-i va acorda sprijinul. În continuare, amândoi au luat hotărârea pe care o prevăzusem. Au pus bazele unei noi companii. Și s-au îndrăgostit.

Privi în jur cu mândrie.

– Exact așa cum aranjasem eu.

– Dați-mi voie să vă spun, domnule Rossignol, interveni Kate, că sunteți cel mai arogant și mai înfumurat om pe care l-am cunoscut vreodată! Mie nu-mi aranjează nimeni viața!

Pete întinse mâna, apucându-i pumnul strâns.

– Nu, Katy, e-n regulă, murmură el, privind-o cu ochi strălucitori și plini de iubire. Crede că el a ticluit totul, dar amintește-ți, ne-am întâlnit întâmplător. Iar eu m-am îndrăgostit de tine chiar atunci, la Rocco. Maurice n-a avut nici o contribuție.

La gândul primei lor întâlniri, toată furia lui Kate se risipi.

– Și eu m-am îndrăgostit de tine de prima oară când te-am văzut. Sau... mai bine zis... de când m-ai salvat din torentul tumultuos, cu canoea.

Și îi zâmbi. Maurice n-avea decât să creadă ce voia. Știau ei ce știau.

Sfârșit